

MAGADDAL SZEMBEN

Ódor György versei

(Illegális költészet)

**6 x 100 válogatott
(kb. 2010-2016)**

TARTALOM

SZOMJÚSÁG

A fénykép
A galamb bűgása
A kezed
A kiátkozott
A konyak illata
A lakodalom
A legnagyobb öröm
A mozdulat
A nehézség ereje
A szálloda ablakából
A vágy végpontja
A világ illata
A világ nőnemű
Áhítat
Ami költészet
Amikor már mindegy
Amortizálódás
Árnyvilág
Az asszony
Az ing
Barátságok
Beccsapódás
bolond szél
Csendélet
Csücsök
Délben
dióhéjban
Disszonancia
Ebéd a 60-as évekből
Édes Anya
Egy levél sorsa
Egy pohár konyak
Egy szoknya, egy nadrág
Egy új ház
Egymással szemben
Eljöttek értem
Előrejelzés
Ének a varrógép mellett
Értékvesztés
Értelmetlenség
Este van
Fagy
Foghatatlanul
Foncsor
Füstkarikák
Hársutó
hétköznapi vágy
Hintaló
Hópehely
Húsz év után
Hú, de szép
Illem
Ismeretlen ismerős
Isteni kérdések
Játék a gondolattal
Jellemrajz
Jó reggelt!
Kávészünet
kései köszöntő
Kinek-kinek
Kolduló idő
Kosztolányi kosztosa
Könny és mosoly
könny és öröm
Közerkölc
Légyott

Lélekjelenlét
Lopott szerelem
Madárszív
Már hiába
Masni
Mátság
Mennyi örömet...
Mindkét szemem...
Mintha lenne ég
Mosoly
Most éppen
most ilyen lett
Nem
Nem volt választása
Névleges feszültség
Nézlek
Nő vagy
nyelvem alatt
Párnámra virágot
Pincecsendélet
Provokatív
Reggeli kávé
részegisten
sültös sapka
Szokásos győzelmeink
Szünetjel
Talált tárgyak
Tilalmak
Tiltott szavak
tűz a vízen
Ugyanúgy
Üzenet
Vadgesztenye
Végállomás

MAGADDAL SZEMBEN

A bokrok összeérnek
A mód
A nagykönyv szerint
alkalom
anyám
Az ölelés folytonossága
Az út zavarában
Azt köszönni, ami volt
Bátorságpróba
Cáfolat
Csak fájna jobban
Csonka kéz
Csupaszon
Dohányfüst
Egy jó nő
Egyperces
Éjszakai fürdőzés
Élni
Elreppenő
emléknyílás
Enyém, tied
Érzék
esti kérdés
Esti séta
Feledékenység
Feledni kell
Felelet
féreglyuk
Galambgomba
Határátlépés
határtalan

Haza
Hosszúlépés
Humanoid
Hülyeség
Időtlen ölelés
Imázs
isten háta mögött
Játék a tisztességgel
Jégvirág
Jelen
Jó lesz ez
Kancák tánca
Karácsony
kék szilva
Keveset kérek
Kis boszorka
Kismadár
kómában
Konfiguráció
Kötődés
Közelkép
Közömbös dolgok
Lecsó
Madártávlatból
Mágia
Majd akkor
Másolat
Meeg
Megjöttek a fecskék
Mélységben
mennyi az annyi
Méreg
mérleghinta
Merről a szél fúj
Mitől a has megy
Most, vagy soha
Mostanában
Múlt-kor
Nagypéntek
Nem bontalak fel
Nincstelen válaszok
Óriás
Önnön birtokomban
Órangyalok
Pillanatkapcsoló
Rákászás
Rapszodikus
Rólad
Rombusz
Rózsaszírom
Súlytalan percek
Szeánsz
Szelet vetett
Szemben a ténnyel
Szókatona
Szufla
Szúnyog
Szürkebarát
Takaró
Találka
Tappancs
Tiszta udvar, rendes ház
Tűnődő
Ugrás
Utazás
Utóirat
Üres szemgödör

Vendégszeretet
Vérnyomás

ELKÖTELEZETLENÜL

A csendről
A fa alól
A fuldokló
A múlt örvénye
A vén piás
Ajándék
akad egy hely
alvás
Apróhirdetés
Az ajtó két oldalán
Bácsi
Bármit is teszek
Cetli
Csigaszőgön
Ébren álmodó
Ego
Egy perc
Egy pohár bor
Egyke
Egymás mellett
Éjjel-nappal
Elkötelezetlenül
Emberi fájdalom
Érzékiség
Esthalál
Esti séta
Expozé
Felújítás
fénytelen
Féreglyukak
Füstölgő
Görnyedten
Gyalázat
halmaz
Hasítás, rock
hernyókarácsony
hőségben
Humán
Iga
Inflálódó
Jogos védelem
József Attila halála
kávét
Képtelenség
Kétrec
kinek mondjam el
Kora tavasz
Kőfelhő
Könyörtelen
Kukkoló
Leltár miatt zárva
Lemondás
Lény
Létebizonytalanul
léteből fakadó
Macskaország
Magunkban
Már múlik
Már nem tudom
Menthetetlenül
Mindörökké
Mosoly
Mulandóság
Múlhatatlan
Műbírálat
napraforgó

Néma lélek
Oszló korszak
Ölelés
Öreg szerelem
öregek
Öröm
Őszi borzongás
Őszi reggel
öszülő
Piactér
Pincészag
próba
reggeli
Relatív
Repülés
Romantika
Rügyfakadás
semmit se kérek
Sicc!
Sírás
Sóhaj
sóhajtasnyi
Stráfkocsi
Számvetés
Szegénység
színek és szavak
szoborpark
templomok
Testvérek
Tűzben
vagyok
Vándorlók
Vezényszóra
Virrasztás

ILLEGÁLIS KÖLTÉSZET

A folyóparton
A galamb
A kór háza
A teraszon
Ajtó
Alvilág
Anyá
Az ember megszokja
Azok a régi esték
bárhogy
Birkatürelem
Csendélet
Csiklandozó
Csupán mosoly
diéta
Díj
Egy korty élet
Eljátszott vagyonom
Ellenérvek
Elzáródások
Esőben
Evangélium
fekete
Féltárlány
Gettó
Háló
Harmónia
Hátulgombolós
Hazafelé
Hentes és mészáros
hideg reggel
Hinta-palinta
Honfoglaló
Illegális költészet

illúzió
Játék
Játszótér
Jó estét!
Jó reggelt!
Jó szívvel
kakukk
Kémia
Képeslap
Kérelem
Kertvárosi gettó
Kezdet és vég között
Ki vagy a mennyekben
Kikapcsol
Költő
környezet
macskabolha
Macskafejek
Májusi viharok
Március-2013
Másfél
Megszokom
Mennyország
Mit ér
mutatvány
Nagyanyám
Nehéz álmaim
Nem szerelem
Nyomorultak
Nyugtató
Oldás
Ózonlyuk
ördögüzés
Őszi metszés
Padlás
Párbeszéd az idővel
Pohárszék
Posztmodern
Reccs
résen
rímek a túlvilágból
Rongyos élet
Sámán
Salonspicc
Szegénység
Szerelem
Szittyá
Szivárvány
Szorongás
Szunnyadó
Takarítás közben
Társasházban
távoli jövő
Te mindenem
Téli esőben
Téli séta
Téli sóhaj
Tüllövés
uborka
Úri majális
Utazás egy József Attila kötettel
Utóirat
Utószó
Véleményem a dolgok állásáról
világkép
Viszony

ÍGY A VÉGE FELÉ

a csinyát város
a konyhaszekrény előtt

A láthatatlan ember
A nappal elviselhetetlen sötétsége
a szörny
Az élmény ideje
Besétált az ősz
Bevetetlen ágy
bogaras
Boldogtalanság
Dísz tér
díszmagyar
Dráma
Egy éjszakára
Egy kert
egy kupa sör
Ellenállás
ember a kútban
Ember a parton
Épphogy befér
esztendőre
Európa ege alatt
farsangi fánk
Fatönk
Félálom
Felháborodás
forgács
Forradáspont
Fuldoklások
Gyilok
Gyűlölet
Hajnal
Hey, My Lord
hó úgyse lesz
Hóasszony
Holdfogyatkozás
Holdra járók
így a vége felé
Játék a tisztességgel
Jutalom
Kajavers
Karácsony
Katasztrófa
kell
Kerítés
Kétéves zseni
Kislány a tükörben
Kondenzcsíkok
konform
Kongat
Korai ősz
Korszakváltás
Köldöksinór
Kuszaságok
Külvárosi romantika
Lili Drágám!
Madárkák
Majd
Manapság is
Már nem az igazi
Mászóka
Mint a szurok
Mosoly
Múlik a nyár
Na, van ilyen
Naivitás
napi feltámadás
Naplemente
Nyár

Összebújva
Pókfonál
Reggel
Rím-bitang
Sebek
Séta
Sugárkezelésen
Szabadság
Szavak
Szemszög
Szentély
Szép a kert
Szigliget
Szimat
Szolgálok
Szombat
Táj alulnézetből
Talajlakó
Tamás bátyó
Téli randevú
Terror
Titok
Tóparti nézelődés
Tréceselés
Újra lehet
Utolsó stáció
Üvegszerű
Vágy
Varju
Wellness hétvége
züm-züm

HATTYÚDAL

a fogyás dialektikája
A fülemüle
A jó öreg költő
A mozdulat
A pulóverről jutottál eszembe
A szabadság útvesztői
A Tisza
Alantas szándék
Almát a fájáról
Álom
Az éjszaka
Ballagó ballada
Beleélek
Csoszog
Délibáb
dilemma
düh
Ebédidőben
Édes félálom
Egy cellában
Egy reggel
Egy szava sincs
Egy vers
Elfogadhatatlan
Eltűntem
emlék
Érdektelen
és akkor
Esti séták árnyékban
Évértékelő
Fél négyzet
Félálomban
Felmelegedés

Felriadás
folyamat
Formabontó
fuldoklások
Gög
Gyógyíthatatlanok
Gyökerek
Ha egyszer
Ha nem
harmatvers
Hattyúdál
Hazám, hazám
Hazugság
Helló
Hosszú-rövid árnyék
Húsvét előtt
Ideges
Idill
Idő
Így élek majd
Inga
Ingerek
Ingyenvers
Isteni kegyelem
itthon
Józanodás
Józsi
jövő
kaland
Kész vers
Kikukucs
Kórházi ősz
köszöntő
Látogatás
légvers
Lélekforgó
libacsont
Lóverseny
Magánszféra
Magánürügy
Mágnes
Majd kiderül
mécses
meg kéne
Mégkönnyebbülve
Megtérés
Mint a halál
Mondanám
Natúr kép
Nem nagy durranás
óhaj-sóhaj
Origami
origami megint
Pára
Porhó
Remek, remek
Remény
Rombolás
Rózsa, rózsza
Rugalmasan
Semmi
Szelek
Szempontok
Szexparti
Szia
szituáció
Telihold

<p>Rólam</p> <p>Szétmorzsolódik a kenyér a számban. Meleg daráló. Már vizet sem iszom rá, csak egy pohár levegőt kérnék, ami még tiszta: nem kívánok a lelkébe látni senkinek, nehogy ne szeressem. (Szomjúság)</p>	<p>Kötetek:</p> <p>Szomjúság Magaddal szemben Elkötelezetlenül Illegális költészet Így a vége felé Hattyúdál</p>
--	---

ADATAIM:

Név:

Aki szeret, így hív: Kedves György, a reggeli tálalva. Rá hallgatok.
De hívtak már Bolondnak, Hülyének, Rasszistának, Antiszemitának, Kommunistának,
Árulónak, stb.
Rájuk nem hallgatok.

Kor:

Mint élő halott, elviselek minden front- és mellékhatást.

Foglalkozás:

Közlekedésmérnök létemre gondolkodó művész, vagy fordítva.

Hit-Vallás:

Az meg mi a csudának? A bohócokat figyelem, nem hasonlítok rájuk.

Barátság:

Egyre kevesebben vannak. Többen elköltöztek már az égi mezőkre, néhányan furcsán
megváltoztak.

Világkép:

Egyszerű. Hálás vagyok azoknak a tanítóimnak, akiktől fiatalon ezt megszerezhettem.
Mások számára valószínű ismeretlenek, én meghatódottan, szeretettel gondolok vissza rájuk:
Puskás Sándor, Surányi Károly, Kiss Elemér, Bognár Károly, Kövári József, Balogh László.

SZOMJÚSÁG

A fénykép

Régi fénykép a szobában.
A csend szárad homlokukon,
fény vetül rájuk, vigyázva,
láthatóvá váljon a por.

Itt mennydörgés minden lépés.
Ahol a lélegzet megáll,
elfojtott lesz az érintés
és szelídebb a napsugár.

Az ablaknál néma férfi.
Kifelé néz, befelé lát,
hisz a szüleit szemléli
az itt hagyott szoba falán.

A galamb bűgása

Őr állított meg a kapuban,
nem mehetek be, várjak,
fontos dologról értekeznek.
Felszálltam tehát a falon,
szelíd galambbá változva
gubbasztottam a párkány szélén
s láttam, ahogy az urak esznek.
Állva zabáltak, oldalukon
a fegyver élesre töltve,
hisz egymástól is féltek.
Hirtelen felreppentem,
mert bűgó sírdogálásomra
egyszerre szegezték rám magukat.
Le is törött a szárnyam.
Ijedtségemben visszaváltoztam
közönséges halandóvá.

A kezed

Megsimogattad fejemet.
Talán csak nem kócos voltam?

Ujjaid között szédeleg
rajtam a sok jóban-rosszban,
féltve, csak reám vigyázva,
mindig elérjél kezeddél
s ketten legyünk egy-egy árva.
Nekem világ a félelmem,
de oly jólesik, hogy neked
elég e csöppnyi szeretet,
szélesre tárt ablak előtt.
Messze bámulok, ég felett,
mint ki rég megfeledkezett,
veled élem meg az időt.

A kiátkozott

Lassacskán két Jézust megélek,
s egyet is nehezen álmodok.
Hívtak már bolondnak, hülyének,
és voltam ellenség, átkozott,
pedig én egy csodát sem tettem,
olcsó emberlélekkel járok,
nem szegődök és nem követnek,
annyi az összes mutatóvonalom,
hogy itt létezem, névtelenül,
élő szóval, majdnem titokban.
Egy zászló leng. Az alsóneműm,
de abból is gyakran kilógtam.
Bolond világ! Szegény emberek!
Ha imádkozom, imádkozom.
Néhanap azért, hogy ne legyek.
Olykor magam is kiátkozom.

A konyak illata

A barátnődről mesélsz, de érzem
gondolataidban a konyak illatát,
ahogy valamikor régen a konyhában,
egy idegen ház szűk helyiségében
csak mi ketten kísértettük meg
a vágy ellenállhatatlan forrását,
mikor még miniszoknyában jártál,
és combjaidat keresztbe-kasul
húzogattad, mint kis halacskákat.
Remegve töltötted poharamba az italt.

A lakodalom

Kiskirályok lakodalmán
- fele elvtárs, fele úr már -
nincs becsület, nincsen szűzlány,
aki volt, mind kipróbálták.

Ünnepelnek, petárdáznak,
szegény fülében a bánat,
bilincs nélkül, bűnimádat
szennyezi be a nászágat.

Csupa festék a menyasszony,
csimbókos lesz virradatkor.
Olyan, mint egy osztályharcos,
fegyvere, hogy ne dolgozzon.

Ülepükbe búzaszemet,
észrevegyék, ki, kit szeret,
húst és húst a kenyér helyett -
a disznóba disznószelet.

Vízből zsuppot a fejükre,
ne látszódjék gőgjük tükre!
Vicsorogjon a dögükre
farkasfogunk... egészségünkre!

A legnagyobb öröm

Esős évszak volt, bizonyára ősz.
Lemondtak rólad az orvosok.
Apám vastagon salakkal szórta
végig az udvart, ne legyen sár
a temetéskor. Meg is mondta.
Mennyire utáltam azt ropogós
anyagot! És a fekete szavakat is.
De mi nem hittünk azoknak,
elkezdünk leveleket írogatni
és sorban jöttek a teáscsomagok.
Úgy itattalak, te voltál a kisdedem.
Egy idő után magad is meg tudtad
tartani a csészét, s mint én, az első
lépéseimnél egykor, visszamosolyogtál:
nézd fiam, már ez is sikerült.
Valami ürüggyel ki kellett mennem,
most már igazán kisírhassam magam.
Örömben.

A mozdulat

A feldolgozhatatlan dolgok is meghalnak,
előbb-utóbb. Nem elfelejtjük,
csak kormozódik és a felszálló füst hallgat
a kéményen. Gyöngéden öllelek magamhoz
s te úgy esel belém, karomban
tartom a hulló levelet, víz színét, parthoz
sodorjuk elsüllyedt bárkánk törmelékeit.
Mozdulat a legszebbek közül,
hogyan letöröljük egy közös élet könnyeit.

A nehézség ereje

Néhány dolgot nem érdemes túlélni.
A gravitációban reménykedem. Hogy megoldja.
Mint a sütőben a hurka kifénylik,
és a forráságtól egyre dühösebb lesz, mogorva.
Fent csupa seb lesz az arcom a Holdtól,
kimerülve rálobbanok árnyékos huzatára,
a tengervíz engesztelően oldom
bűneitől, ha magába néz, legyen, akit vártam:
önpusztító. Hiába nedves, szomjas.
Hát persze, hogy az élet kaland. Kaland-e az élet?
A kettő nem ugyanaz. Egyik szolga
fénnel él, másik összeroppant a sötétedésben,
szeretők, kik másra gondolnak közben.
S mikor hasukban rúg az eljövendő, megalkusznak
az asztalnál, kezükben egy-egy sörrel.
És én csak abban vagyok egy légy. Kapálózva, úszva.

A szálloda ablakából

Ott szemben hölgyek a kifutón,
kinek hölgy, kinek sokkal hölgyebb.
Díszhalak az akváriumban.
Néha eltakarja a bozót,
de előbújniuk sem könnyebb,
vergődnek, mit a légy a rumban.
Odakint csenget a villamos.
Csengett, ami sokszor elcsengett
az esőverte, szürke éjben.
Esernyők, fénytelen kalapok,

cápák és bálnák járnak-kelnek
zsákmányukkal síkos útszélen.

Valaki halkán furulyázik
fenn, a második emeleten,
hullámszik szakadó, gyenge hang
a szomszédos reklámtábláig,
ott elakad. Önmagam nyelem.
Mintha nem is élne harag,
mindent elborít e lélegzet
csillogó-villogó párnája.
Rövid, szép kéjekre gondolok,
amik kitárják e kétséget,
s betérnek szállodaszobámba.
Az ajtómon éppen bekopog.

A vágy végpontja

Megpróbáltam verset írni,
és azt is, ahogy elhagyom.
De körülölelt a síri
csönd és a néma fájdalom.

Legjobb lenne élni egyszer
kicsikét, aztán menni el.
E nyolcsoros félig-verssel
elillanni a semmibe.

A világ illata

Látható a láthatatlan
is, csak csöndben, gondolatban.
Mert ez képmutató világ.
Talaján néhány szál virág,
de az is a tolvajoké,
osztják maguknak szirmonként,
s ha ott csavargunk véletlen,
még szagolni sem engednek.

A világ nőnemű

Elnézlek, milyen gyönyörű vagy.
Mert nekem a világ nőnemű.
A születés egy üde hajnal,
mit egy „hosszú nap” elélvezünk.

A zuhany alatt érintelek,
számban tartva a langyos vizet
és magamra veszek az inggel,
melybe leheleted vasaltad.
Látlak az utcán, mikor sprintel
a buszra egy kislány bakancsban,
majd rám süti tűzpiros arcát.
Ha hallok csiklandós kacagást,
állsz előttem mezítelenül,
combjaid közt a délelőttel.
Zajos világ, melyben lelkünk
otrombaságok szennyezik meg
s e száraz, rideg kattogásból
loccsanok rád, szomjas virághoz.
A természet tapintásával
fogadj bájos öledbe, kérlek,
szülessek férfiúhalálban,
mely naponta merevre éget,
hisz e vágy soha nem múlhat el.
Akkor örökre búcsúzni kell.

Áhítat

Emlékszel, apám? Nem volt szerencsénk
semmivel, és ezt a rangot hagytad rám.
Igaz, nem látogattunk szentmisét,
sem Jézust, sem Jákobot, sem Buddhát,
de még a kommunizmus sem tudott
gyökeret verni kemény fejünkbe,
mindenről lemaradtunk valahogy.
A por ivódott izzadt mellünkre
aratáskor, az életet vágva,
így ma idegen szavakat hallok:
állj közénk, légy hű, ne szavazz másra.
Megérett a föld. A domboldalról
nekem másik, természetes dal szól,
miben nincs gyűlölet, nincs irigység,
a sárga mezőn pipacscsillagok
mondják fel az imát egy szent misén.

Ami költészet

Költő, ha szomorú, sír a nép.
Nem eredhet magában a bú,
ez, ami nyitja szép íriszét.
Mert sosem lehet a szó az úr,

hanem a szív adta gondolat,
hisz' a születéshez anya kell,
s mi e fájdalomban megfogam,
azt már sosem veszítheted el.

Amikor már mindegy

Jó vagy. Szigorú, kemény csendesség.
Nem küzdöd magad fel a mennyekbe,
a pokolba sem, nem hiszel ebben.
Régen sírtál és régen neveltél,
ha miattad vagy rajtad, nem bánod.
Nem nézed magad, nem látod, mi fáj,
olykor úgy gondolod, aludni kár,
a holnapot vágytalanul várod.
Nem kérdezel, téged sem vallatnak.
A hideg és a meleg is mindegy.
Csak a megszokás vált rajtad inget,
megkopott gombjaid leszakadnak.
Egyszerű. Innen már nem kell kiút.
Egyre ritkábban veszel levegőt,
és egyetlen hűséges szeretőd
a ceruzád, ami még írni tud.

Amortizálódás

Lába kelt a lábnak.
Mindenki úgy járhat
itt a poshadtságban
ahogy akar, hisz szabadság van.
Lába kelt a kéznek.
Mindenkit elérhet
itt a szörnyű végzet,
a világ borzalmasan szép lett.
Lába kelt a fejnek.
Mindenki felejthet,
itt ennyire tellett
abból, ami annyira kellett.

Árnyvilág

Elöregedett a tájkép,
halvány csíkot húz a repülő,
tiszt a égbolt fél délután.

Minek függöny az ablakokra,
nem rántják el, nem néznek ki,
tető se kéne, nem ázik be,
nem gyúl lángra a ház.
Idő se múlik, szétmállott
a hajnali bóbiskolás,
helyben vagyunk s maradunk.
Lassan minden utca becsukódik,
csend lesz és üresség.
Amit ígérnek, az se több, az se más.

Az asszony

Fáradt a hangja, csendes a szó,
bizonytalan, félénk időben
vékonyka ujjain hempereg
a morzsa, mielőtt megeszi.

A kabát kilengte már magát,
amit a fogasra akasztott.
Gondold el, mégis hogyan lehet
ennyire agyonhajszolni őt!

Él kicsit, azután meg nem is.
Ha újra megy, még mindig fáradt,
kedve, ha van, talán nincsen is,
elnyomja egy rejtélyes bánat.

Halványan néz a semmibe.
Már nem is a munka fáj néki,
a reménytelenség szívódik
a torkára, mint a hajnali köd.

Halkan bűgja: mi nem érjük meg,
hogy ide is járjon a postás
fillérekkel és kezéd fogva
várjam, hogy végre becsöngessen.

„Ha születünk is, csak ne lennénk!”
- hallom újra nagyanyám szavát.
Sajnos ilyen emléket idéz
az új világ. Rossz, mint a régi.

Az ing

Mivel kimostad, most rázod,
máris lóg a kötélén,
simogatod, elrendezed,
mint olykor engem, jókedvedben,
nem szólsz hozzá se jót, se rosszat.

A zoknim is csöndben van mellette,
egymás felé sem néznek,
csak párolog belőlük a lé.
Vasalod, ő némán túri,
üres karjait ingatva.
Megkeményedett nyakára
rábiggyesztek egy kendőt,
oda se neki, közömbös,
úgy áll rajtam, mint tegnap.
Nem inog jobbra-balra,
mindegy ki ma a főnök,
szeretem, vagy nem a krumplilevest,
nem sír a nagy hidegben,
az összes könnyét akkor ejti ki,
mikor a paradicsomlé ráfröccsen.
De akkor igazából vérzik
s mivel bemocskolódtam tőlem,
újra indul a mosógépbe.
Látom, több áldozatot hoz értem,
mint én az egész világért.
Némán, türelmesen, míg bele nem szakad.

Barátságok

Járok-kelek. Hol nem kell személyi,
útlevél. Nincs is ujjlenyomatom.
Kárt nem teszek, a szemem sem fénylik,
alig eszem már és alig iszom.
Messze kerülöm a gáncsoskodót,
ha kérdez, válaszat nem érti,
másképp beszélek hozzá, s mosolygok,
mint a hülye. Látja, nem kell félni
az ilyen senkitől, mit se számít.
Olykor valaki fentről megdicsér,
játssza velem a kisiskolásdít.
Nem röhej? Nem tudom, ki van kiért,
legjobb barátom lábaim közt lóg,
bár ő is szívesebben leköpne.
Mint mindenütt, jó Francois Villont,
ki velem kapaszkodik a ködbe.

Becsapódás

Semmit se tehettem, a testemből
a lélek kirandizott magától.
Morajló üledékként összedőlt
a világ, a város, a lakásom.

Két veréb végigégte a dróton
a légszomj forró költözködését,
hogy' hull hamuba a vándorsólyom,
s leheli ki olvadt irigységét
a híd alól elpárolgó patak.
Megszakadtak a beszélgetések.
Utósistergés, patkányszag maradt,
többé nem kényszeríthetnek, éljek.

bolond szél

bolond idő van fúj a szél
ág a levéllel útra kél
izmos hangyák a fű alatt
eszik a döglött darazsat
repked a rend a szoknyaalj
kitárja mit máskor takar
kalap a fejen megbillen
zúgó szellem a jóisten
mintha csak haragudna ránk
ez a borongós délután
várjuk hogy jöjjön szombat est
amikor minden csendes lesz
hiába szombat és az est
ez a világ már elveszett
érezzük úgyis ha megállt
érte a másikat ne bánts

Csendélet

Megorroltak rá a bútorok,
a képek a falon... és kimentek.
Már a leheletét se bírták.
Tegnap még pihenőt adott néki az ágy,
most kivetette magából, virraszthatott,
és mikor a tűzhely lángját figyelte,
az eleinte csak hüppögött, mérgében lobbant.
Pedig semmit nem változott,
világéletében ilyen őszinte,
kicsit provokatív volt.
De megsértődött ezen a világ.
Már gyerekkorában külön nadrágszíj jutott
számára, rossz ne legyen.
Nem használt, sokkal ellenállóbb
az ember, ha többször verik.

Mintha nem is a szíj, ő lógott volna a szegen,
s apjának legyen hála,
el is vesztett minden istenit.
Így még fájdmából sem vádolt.
Az iskolából majdnem kirúgták,
észrevették, nincsen KISZ-könyve.
Üres zsebbel, moziba sem járt,
vagonokat rakott ki, legyen cigire,
folyton szerelmes volt, mindig másba,
nem értette, miért ő a városka zsványa.
Mikor egy verse a helyi lapban
megjelent, meg sem nézte,
az értetlenek úgy hitték,
ez a kevélység leplezése,
pedig csak forgott, mint a cicalány,
várva, nem a holnapot. A holnaputánt.
Állandóan költözött s később a kollégiumban
próbálta védeni társait, verekedett,
véres arccal sokkal szebb lett,
mintha lapult volna a sarokban.
A zsebét bökték a nagybetűk,
hisz olykor oda gyűrte,
mit nem ismert el a spicli-had körülötte:
„Telt edények dőlnek halomba,
megpihennek s várnak egy korra.”
Az átkozott áthallás,
a közeg undorító sértettsége,
a kirekesztés! Ezeket mindig nehezen viselte
szabadon száguldó szeszélye.

Aztán dolgozott,
hol, mint az állat, hol megszokásból
és hazudozott
kérvényével kezében a tanácson.
Átverte őket, mint annyi mást,
kaphasson ő is már lakást
és munkahelyén az éjszakát
végigrohanta, míg el nem botlott.
Karácsonyok, húsvétkok, november hét
szakaszolták, amit majdem-rabként megélt,
ezt felolvasztotta
az erős pálinka
mellé fogyasztott kockacukorka.
Minden változott, ő maradt,
bár érezte, baj, hogy nem halad
a magával büszkélkedő korral,
akkor sem, mikor az újjászületett,
kihányva a vörös csillagot, mint küretet.
Előtte is visszavonták
kinevezését, mert nem kellett néki a párt
s le akarták vetetni kabátjáról

március idusán a kokárdát,
azok, kiknek most egyszerre
egy egész pólóra való jutott
s zászlójukra a nagymagyarország.
Kemény feje a teknőc páncélja
mögül fricskázta tovább
az újgazdagot, az áldemokratát
s mikor az áldozatokat védte,
itthon és kint a világban,
egyszerre lett kommunista,
antiszemita, nemzeti meg miegymás.
Sosem tudta, hol, kinek az útjában áll.
Elfáradt, de nem ezért:
bajusza lassan kifehéredett.
Érezni kezdte testében az öreget,
bár ő magában sosem öregedett.

Kiült a ház elé, füstölögve nézte a tájat.
Gyengülő szeme keresett valamit. Ami még fájhat.
Szuvas gerenda, kutya nyüszít, macska nyávog.
Kalap billen,
a pipa leesik, mint a szobor,
magába roskad a kisöreg.
Holnap jön érte a zápor,
néhány csepp a szájába hull.
Vagy a vadőr, ki olykor itt megpihen.
Ha fel nem kel magától.

Csücsök

Már lenni sem nagyon szeretek,
mert lenni sem nagyon jó.
De hátat sem fordítanék,
inkább köddé válva hinni,
hogy mégsem vagyok itt,
valahol, ahol lent van az ember,
felébredni, álmodtam az egészet.
Ha érezne a kifli csücske,
talán benne szeretnék!
Mégmártózni a kakaóban,
s eltűnni egy pici lány szájában:
életcsücsök, életmosoly.
Így valahogy, kint és bent
egyszerre, ahol nem kell lenni,
és jóízű minden alkalommal.
Csak most látom,
kezemben egy kifli. Itt a csücske.

Délben

Állt a kanál a kezében
és nézett a hosszú semmibe.
Szólíthatnám, hogy elérjem,
csak ne ment volna ily messzire.

Aztán mosogatás helyett
odajött hozzám és megölelt.
Gyümölcsből egy érett szemet
kaptam, s nem tudom, még mi jöhet.

dióhéjban

leülni a sötétben a sarokba
tenyeredbe temetni arcodat
a maít és az összes tegnapit
lábaidat magad alá húzva
egyre egyre csak töpörödni
beleférhess a dióhéjba
és várni várni várni várni
éhesen szomjasan bénán
mikor a léptek közelednek
számvetés nélkül eltűnni
hogyan roppan roppan roppan roppan

Disszonancia

Hamis hangokat hallatnak
a fényes hegedűk.
Amelyek helyettünk
is mindig, mindent jobban tudnak!
Valamikor értettük,
jobban mondva, értenünk kellett
ezeket a torz zörejeket,
melyekre néhány láb még táncra perdül,
de józanságunk megöregedett,
lassan, megfontoltan lép egyet-egyet
az útszéli, olajos pocsolyába.
Szinte már rájuk sem figyelünk,
de csak húzzák, veszettül,
és nem értik, hogy miért hiába.
Minél több butaságot eltemetünk,
annál finomabb az ember hallása.

Ebéd a 60-as évekből

Száttört üveg és szédülés.
Csepp véred a kamra földjén.
Sírdogálsz, úgy öllelek meg,
mint egy ötéves gyermeket,

kezeden mély vágás nyoma,
bekötöm. Nevet a konyha
szemedben. Fáj a szeretlek.
Anyám, ma én főzök neked.

Édes Anya

Virág, amit a mezőn szedtem
kis kócos-képű gyerekfejjel
és száguldottam vele haza,
boldog légy, boldog, édesanya,
virág, kérlek, köszöntsd még egyszer,
hogyan szemében boldogságcseppel
emlékezzen a kisfiúra.

Te dal, mely játszottál a széllel
hamiskásan, most szállj feléje,
hogyan felismerje vékony hangom,
idős, gyenge, haldokló asszony.
Mit nekem tanított, az ének,
legyen oltalom szép lelkének:
mint fiúnak véle kell halnom.

Te szó, szívemet simogattad
ajkáról, kérlek, most add vissza
néki az összes szeretetet.
Finoman, oly lágyan öleld meg,
hallja, ahogy őerte remegsz.
Mondd, ahogy ő is gyakran mondta,
édes kisfiam: Édes Anya!

Egy levél sorsa

Írni kezdtem. És elküldtem nektek,
mint egy nyitott sebet. Vértelenül.
Tudom, akaratlanul sebeztem
meg vele szépséges költészetünk.

Hát, beleszaladt a kés a húsba,
de nem hittem, másnak annyira fáj,
a versem bedobjátok a kútba.
Csak azt kaptam érte, ami ma jár.

Egy pohár konyak

Ma elégek, holnap megfagyok,
mitől, kitől, azt még nem tudom.
Egy pillanat s mögöttem hagyok
millió lábnyomot az úton,
gondokat, ritka nevetéssel
egy-egy nagyobb pohár konyakba
rejtett hitet. Csurig kétséggel
elfogyasztom magam, gyorsabban,
mielőtt hinnék valamiben.
Ringatózom saját karomban
és józanságom hazaviszem.

Egy szoknya, egy nadrág

Zavarba estem, megláttam
egy nadrágos nőt szoknyában.
Már ezer éve ismerem,
s csak most kívánta, nőm legyen.

Az adatbázis frissítve,
nem mosolygott rám kicsit se,
pedig hozzá, az ajtóban,
viccként, szoknyásan landoltam.

Nem kértem, nem is akartam,
a nadrágját kölcsön adta,
hogyan érezze a testében,
egy férfi ma a vendége.

Egy új ház

Van egy ház, melynek újak a falai.
De koszosak az edények.
Hangos, doboló muzsikát hallani.
Nem láthatod, kik zenélnek.
A bárpultnál néhány előkelőség.
Már szobrok is lehetnének.
A főnök, mint egy öreg fedezőmén.
Jól átveri a vendéget.
Nem barátságos, de úgy kell mondani.
Épp arra jártam, benéztem.
Megtudjam, mitől újak a falai.
Úgy átkenném az egészet!

Egymással szemben

Beszélsz hozzám, én annyit értek
ebből, hogy lágyak a combjaid
a felsiklott szoknyácska alatt
és hangod dallamában ég el
ez a késő délután bennem.
Végighullámzok testeden,
s úgy is szólok, mint a delfinek.
Nem akartam, hogy elpirulj,
gyakran ezzel kínozom meg magam.

Eljöttek értem

Két oldalról akartak lefogni,
elhibázták. Nem volt se bal, se jobb.
Verték a feneküket dühükben,
láttam, a pisztolytáskájuk üres.
Megforgattak, talán azt keresték
tengelyem körül, mi mozgathatja
az ilyen ellenálló anyagot.
Képtelenek voltak ítéletre,
így hát felébredtem rossz álmomból.

Előrejelzés

A levegő páratartalma. Az igen.
Érzem, beleszívódik a csontjaimba.
Hogy egyébként mit mutatnak ki a számok
meg a következtetések, az sosem fáj.
Talán, ha azok is nedvesek lennének,
és nem lehetne őket meghamisítani.
Itt állok a kapualjban és nem tudom,
elinduljak-e ma, vagy itthon maradjak.
Mert a meteorológia se hibátlan.

Ének a varrógép mellett

Halk ének a varrógép mellett.
Próbáltalak utánózni, nem ment.
Úgy tettél, mintha tetszett volna
a hangom, de szemed nevetett.

Izgatottak voltunk mindketten.
Én azért, hogy el ne tévesszem,
te az anyai boldogságtól,
de még jobban, hogy észrevettem.

Az utolsóra nem emlékszem.
Utolsó alkalom, vagy ének.
Talán elloptad magadnak,
holtadban is hallj, s reménykedj.

Értékvesztés

Látok, látok. Mit látok?
Sok-sok tisztátalanságot.
És a nagy sumákolások
csak félelmek, betojások.

Érzek, érzek. Mit érzek?
Borzalmas keserűséget.
Oda s vissza is vérzek,
nehogy elfolyjon a lényeg.

Élek, halok. Hol vagyok?
Gesztusokra is visítok.
A bátor, erős aktusok
miatt sok szem megállhatott.

Mondod-e még? Nem elég!
Itt bárhol lehetek vendég.
Már hazafelé indulnék,
hol minden személyes érték.

Értelmetlenség

Az utcát kettéosztották és aranyházú
guberálók turkálják benne a szemetet.
Olykor sztrájkidő van és minden megáll,
még a fák levelei sem susognak.
Ahogy kilépek, elnyel valami
titokzatos rend, az új áhítat.
Szétrúgom előttem a földbuckát
s érzem, mennyire fáj a derekam.
Talán emiatt láthatlak.
A lovak, mintha eltűntek volna,
csak a kutyák vonítgatnak
és a kerékpárúton hosszú fehér csík,
fölösleges, elvonja tekintetem
a széllal lobogó szoknyákról.
Közben valahol sírnak. Meghalnak.

Eső lesz, vaskos szürkesség
bánata fekszik a házakra.
Gondolom, ott emberek élnek
és az ablakból lesik, éberen,
mikor mosódik már el az értelmetlenség.
A zebrák, a csíkok, a táblák,
a féktelen, szaporodó tilalmak.
A guberálók maradnak.

Este van

Mint a bánat hegedűje,
szél muzsikál a ház fölött.
Lomhán, remegő fényüket
csurgatják lámpaüstökök.

Este van. Ernyedten laffog
visszáján a sok nagykabát
és mi, a fáradt fogasok,
tartjuk a nap nehéz súlyát.

Az égre szép reménység pókja
szövögeti a holnapot,
szövi egyre csillogóbbra,
mit szegénység álmodott

a konyhaasztal csendjénél.
E csönd csak kiáltott alap,
melyben megül a Hold fehér
vigyora, mi oly sápatag,

mint feketemunkás bére.
Halkan, elvágyódva ugat
egy kutya, tán nem kedvére
teszi, mint mi a dolgunkat.

A lapban, lapos tetővel
alszik egy gyár, rég üres.
A rossz gépek rozsdáöre
kitörte ablakfényüket,

leomlik nagytőke alatt.
De mennyi van nálunk ilyen!
Az erre haladó szavak
súlyát mindig ők döntik el,

kik föltámadást szítanak.
Harsány vonat fűtyül amott,
csak lassan, szédülve riaszt
e csendbe néhány zakatot.

Romlottságunkba belelóg
a sötét nagykutyanyelve
és szűk ajtókon bekopog
szomorú, elsápadt lelke.

Kis alamizsnát kap tőlünk,
hiszen mind csak egyet eszünk.
A folyosókorláton csüng
füstös, száradó életünk.

Gazdag vásárkomédiája
buzog, pattog fenn a hegyen,
széles, terülő petárda
ernyője a semmibe leng

és fülelünk, mint a macska,
talán karmolunk is egyszer.
Köhécsel nagy fuldokolva
ez a nagyfenekű rendszer,
varangyos tolvajok miatt.
A házak közötti lámpák,
mint győzelmi hazug cikk-cakk,
már csak rongyainkat rázzák

néma, satnya erőtlenül.
Én is aludni készülök,
mert azért jó, ha létezünk.
Csak szívem vágya füstölög.

Fagy

Kicsi kanál mosolygós szádban,
olvad benne, izzik a fagy.
Már megkívántalak korábban,
de valami mindig hazavitt.

Most is csak nézlek, mint a tájat,
jól tudom, el fogok szaladni,
s évek múlva, ha újra látlak,
oldaladon fityeg valaki.

Foghatatlanul

Látszódni, de csak homályosan.
S eltűnni, mikor úgy akarod.
Elvegyülni az óvárosban
szürkén, észrevétlen szabadon.

Aztán nem jönni meg sohasem
és ott sem maradni, hol voltam.
Egy ölelésem se mondja el,
taszítalak, vagy átkarollak.

Bűnök nélkül, hol minden fehér,
olyan, ami már nem csillogó...
Foghatatlanul elengednél,
mint eső, hömpölygő víz, folyó.

Foncsor

Szemközti utca. Hosszú, sötét.
Könnyű szél csapódik a háznak.
Lassan járnak a villanykörték
útszéli oszlopsokaságban.

Zuhan a nap. Bevont vitorla.
Zaj nélkül talán nem is lenne.
A szívekben elhagyott bomba
zeng váratlanul éjjelente.

Szemeinkben a fénylő foncsor
önmagunk mólóközelsége.
Elmerült évek és szétroncsolt
vágyak esnek el az estében.

Füstkarikák

Türelem! Meg kell bíznom mindenkiben,
a gyanakvás öli a szeretetet,
pont olyan leszek, mint kinek nincs szíve,
lomhán, megszokásból ölelgetek,

és fázom, mintha szörnyű hideg volna,
szemeim pedig fénylő porcelánok
fejemben, ki is rakhatnám a polcra.
Bár olykor egyetlen tiltás is átok

a zsarnoktól, mitől nyomban gyűlölök
rút hatalmat, ismerőst és idegent,
előre ráordítok a küszöbön
a kutyára, mi keresel idebent,

de mikor rágyújtva füstjeim nézem,
szelíd magamban mindent megbocsátok.
A kutya feje ott pihen a térden,
s táncolnak köröttünk a vidámságok.

Hársutó

A hárs alatt, hol méhekkal laktam,
tizennyolc év sírdogált alattam
és a házból, két kicsi ablakban
muskátli könyökölt, mosolygott rám.

Anyám nézett át a kerítésen,
hiába nincs már, ma is őt érzem
árnyékommal, egy picinyke résen,
az öreg hársfa korhadó odván.

hétköznapi vágy

a kertembe kéne kimenni
ernyő nélkül, esőben, sárban
nem várni, míg megjön a tavasz
elbeszélgetni az őzbakkal
nézni a mindennapi haldoklást
a fák feketéllő levelein
élvezni, milyen hideg a víz
félíg fagyottan, hortyogón
a téliesített pincében
vagy csak egyszerűen lenni ott
minden természetellenességtől
hangoktól, vágyaktól elzárva
hogy a fürdőszobába visszatérve
a forró zuhany alatt emlékezzek
milyen zord a szabadság, szabadon

Hintaló

Látszólag mindenki jól van,
csak néhányan bepisiltek.
Fent, a boldogságssalonban
fényes ígéket hirdetnek,
le kéne ide is jönni.
Ide, hol ember vergődik!

Karcsú szárnyakkal repkedünk,
mintha elhagynánk a Földet.
Érinthetetlen lesz a bűn,
ami helyünkre költözhet,
mert jól megfizetnek érte.
Az árulás nyeresége

súlyos bankszámlákba szorul:
álboldogság, álgazdagság.
A fát lassan öli a szű,
de hallani, hogy folyton rág,
teljesen ki nem írtható.
Így ringat bennünk hintaló,
mely egyszer csak összeroppan.
Azt hisszük el, amit látunk,
mi történik valóban,
azt majd megfejtik utánunk
rabok szabad gyermekei.
Ha mernek szabadok lenni!

Hópehely

A koszos várost nézem,
ahogy recseg-ropog
az újulni vágyó környezet,
és az álmok jutnak eszembe,
lehessek egy kicsit újra gyerek,
miközben vacognak éhesen
szemeim előtt a hajléktalanok.
A kirakatban aranyló holmik
díszlenek hatjegyű számok felett,
szédülés fog el, ha lenézek,
oly mély ez a szakadék.
Az otthonokban duruzsol
a gáz, ahol duruzsol.
Nem látni több százezer bar-listás
gondterhelt, félő tekintetét
a bankárok sötét limuzinjaiból.
A lebontott gyárak udvarán
álmosan tátongó üzletek
hirdetik: elmúlt a zsarnokság
mindenkit tápláló bája,
vigyázzunk, őr udvarolgat már
a pénztárosnőnek. Gazdag asszony,
minimálbérig legalább elszámolják.
Kamerák. Hogy lássék a bűn
odabent, idekint, csak ott fent ne.
Az ablakban parányi hópehely olvad.
Oly gyorsan, akár az álmok itt lejjebb.

Húsz év után

Eljöttél. Egy gonddal kevesebb,
legalább nem kell várnom téged.
Szeretem, ahogy nyúlik köztünk

ez a jól átszenvedett idő.
Engedd, hagyjalak távolinak,
játsszak tovább képzeletemmel,
a hangoddal, a kockás blúzzal.
Belesimul kezed kezembe,
s mintha borocskát kortyolgatnék,

úgy ülök veled: pohár szélén,
szám a szádon. És ízlelgetem
az egyre nemesedő nedűt.

Hű, de szép

Nézem, ahogy az óvodások sétálnak:
hű, de szépek. Tipródok a járdán, hű, de szép ez,
köztük mosolyog Józsefáttilácska
gyermekgondolataival, és megállva,
szeméből kiolvastatom. Hű, de szépek!

Amikor az ember ilyen önmagában
hűdeszépez, a gyermekszemek is hű, de szépek.
Mintha megszorítaná a kezem, lábam
az ő kicsi lábaival együtt, s bátran
arcomba kacagná: hű, de szép ez!

Illem

Megállítanám a kocsikat,
a szelet és minden vonatot.
Meg is állítanám, ha merném
látni, ahogy semmi nem mozog.

Kiállnék oda, hol összefut
egy pontban az összes mozdulat.
Indoklás nélkül, önkényesen
eljátszanám én is az urat.

Egy percre csak, érezzem, milyen
a mások feletti hatalom.
Persze nem teszem, hisz nem lehet
és kiváltképp nem is akarom.

Ismeretlen ismerős

Sosem láttam, de sokkal szebb,
mint lehetne egyáltalán.
Mert hozzáadom vágyaim,
s a keretet az ablakból.
Nagy volt a társaság tegnap,
így kerülhettük el egymást.
Mosolyog a Hold. Azt hiszem,
észrevette, boldog vagyok.
Hogy mitől, magam sem tudom.

Isteni kérdések

Sétálna-e isten az utcán velem
kézen fogva, mint kicsike gyermekem?
Emelné-e a fejét, mosolyogván
az idegenre büszkén, ő az apám?
Lovacskázna-e, ülve a nyakamban,
biztatva, mint ő: fürgébben, gyorsabban?
Mert ha nem, akkor az ugrókötelet
sem fogadja el tőlem, ha fölmegyek.

Játék a gondolattal

Ugrálva örült, amikor betévedt.
Föl-le járkált, átsétált a lábaimon,
végig a folyosón, a kicsibe, a nagyba,
a szekrények mögött összeszedte
a pókhálót, kinyalta az edényét,
hempergett az alomban és lekucorgott
az ágy sarkába. Ott alszik majd
hosszan és sokat. Felugrott a TV tetejére
és elnyávogta magát, ne is nézzem,
ne szóljak rá, s meglesz ő itt velem.

Jellemrajz

Ki ilyen, ki olyan.
Mint kánikulában fagyhalál,
dermesztő hidegben magas láz.
Nyár végén ibolya.

Rendezetlen kiskertek
tülekedéstől forró utak mentén.
Az akácok kikeltek
szélfogónak, rókadögöt temetvén.

Hát, nem úgy alakult.
Az ember és az ember között
szép álmunk a falba ütközött.
Harcolni akarunk.

Jó reggelt!

Minap este láttam a Garast.
Meggörnyedt, horpadt öregember,
fején a nyolcvan éves kalap,
szemében utolsó jóreggelt,

vézna karján, mintha tartaná
testvéreként a Törőcsiket,
rekedtebbé vált hangján
nevet Latinovits. Csak intett.

Így vallotta be: mennyit féltem.
Rájöttem, én is gyáva vagyok,
de hát mégsem hiába éltem,
ha egy percben ennyit láthatok.

Kávészünet

Fény, magas kerítés,
őr, éles lövedék,
ez a betyár világ.
Mennék, nem sietnék,
de azt mind felvennék
utcai kamerák.

Kis bér, milliárdos,
fiútól apához,
új Köztársaság.
Szegény birodalom
lóg az oldaladon
és segélyért kiált.

A patkányok lelke
fajok szavát zengve
máris zászlókat bont.
Szép, jó módú leány
e megosztott világ,
sőt, egy nagy vénuszdomb.

A sistergő átok
ajkadról szivárog,
gyerünk, ha halni kell.
A jövő kamrája
kapuit kitárja
s a kényszer beterel.

Fatuskókba botlunk,
mert kapkod a sorsunk,
ez viharos idő.
Hát én most megállnék,
innék egy jó kávét.
De nem kell kísérő!

kései köszöntő

mire nincsen szó és köszönet
csak elhalkuló ölelésem
inkább sínom kéne már öreg
testtel és e fiatal ésszel

ahogy vigyázzba vágva állok
meg előtted egy szál virággal
a csók is elakad a számon
szorítlak e hamvadó vágyban

Kinek-kinek

Kinek csodálója voltam,
simogattam ügyes szóval.
Kinek gyűlölt sorsa ért meg,
rúgtam, ahogy tudtam térden.
Mégis, én őt úgy szerettem,
aki bántott, megvert engem.

Kinek szelíd volt a lelke,
ma is mosolyt csal szemembe.
Kinek szúrós tövise volt,
az én fényem beletiport.
Mégis, mindig hagytam magam,
ha bánata engem akart.

Kinek keze vállamon volt,
szívem belé nagyot karolt.
Kinek az útjában éltem,
annak éltét ma sem értem.
Mégis, forog a körhinta,
tőle szédülök naponta.

Kinek fájt, ha nem láthatott,
annak a Hold új fényt adott.
Kinek vasból volt a szíve,
nem vitte nálam semmire.
Mégis, arról álmodoztam,
ő lesz majd a jó a rosszban.

Kinek kisiklott élete,
övé bús lelkem éneke.
Kinek gőg szorult torkára,
torkát éles késem vágja.
Mégis, százszor megsajnálom,
ha olykor szenvedni látom.

Kinek béke van lelkében,
ő lett az én szép testvérem.
Kinek a harc mindennapos,
puszta létem beletapos.
Mégis, legyen néki játék,
melyben én vagyok ajándék.

Kinek a gyász majd én leszek,
annak már ma könnyet viszek.
Kinek vagyok koporsója,
befogadom első szóra.
Mégis, örökre felejtem,
mikor végleg el kell mennem.

Kolduló idő

Bármiről írok, tán mindig ugyanazt.
Lehet, hogy nem is szeretném másképp.
Többnyire idegen vagyok magamnak
a ködben, jobb volna, ha továbblátnék,
ki áll a sikló hajó fedélzetén
verseimben, nyakba húzott gallérral.
Érthetetlen. Aki vagyok, ő nem én,
de nem is lehet egy másik. Csak még van,
az evakuálás nem tökéletes
e világon. A szakadás fájdalma
csak jelzés az időnek: övé leszek.
A változás fáj. Kérlek, hagyd már abba!

Kosztolányi kosztosa

Ma az a rossz ebben a sok jóban,
lassan idegen lehetek itthon,
megünnepelhetem az ivóban,
immár több, mint húsz éve nem iszom,

enyém a földgömb, láthatom, globál
a kéregetés és rá a válasz,
egy homogéntestű prostituált
a szupervalóság és a látszat.

Most már könnyű rokonom lett bárki:
öcsém, húgaim éhen halnak!
Jó órában születtem? Pohárnyi
életből sarjadt ez a nagy mafla,

ki hűségével csalja a másikat,
Kosztolányi kosztosa lehessen
és egykét féldeci után színvak,
a világgal szerelembe essen.

Akkor tudok sírni a muzsikán,
ha dallamában ezt mind megérezem!
Ha nő lehetnék: félig kurtizán,
a másik percben angyal egészen,

még jó, hogy nincs kedvem kifejezni,
hogy a különbséget nem találom.
Globális. Globálisan itt lenni
sokkal nehezebb, mint a halálom.

Könny és mosoly

Hogyan szeretek élni?
Ahogy a gyermek abbahagyja a sírást,
összeszorul a szája széle,
és kis ujjacskáival belekapaszkodik
a hajamba, hogy szinte fáj. Tényleg fáj.
Több, mint az öröm, ennél nem lehet jobb,
tartson akár egy pillanatig,
ne száz éven át lenni, sehogyan.
Az utána következő ölelés,
a könnyek letörlése a bájos arcról
már csak lapátok laspogása felettünk.
Azon mosolyogni kéne!

könny és öröm

most jól vagyok
a kutyák körbeszaladgálnak
az udvaron

eső csapong
ez kell a könnyű szabadságnak
nem szomjazom

szelíd madár
néhány kis barna búzaszemért
kezemre száll
e boldogság
a világ összes gonosz rossz sebet
gyógyítaná
könny és öröm
bármily nehéz volt az életet
megköszönöm
itt a földön
anyám sírodnál térdepelek
emeljél föl

Közerköles

A görény odatelepszik melléd,
elmenekülsz, nem bírod a szagát,
mert a tűz és a víz nem egy jelvény,
és nem is mindig ugorhatod át.

A névtelen egyszerre több személy,
a gonoszság nagy erő, agyonvág
bosszúból, s azt hiszed, elmebaj ért.
Mindenkit üldöz, de szimpatizál.

Légyott

Feküdt, mintha éppen ott sem lenne,
horgolatlan terítő, az ágyon.
Szeme lehunyva, egyetlen kelme
sem takarta. Meg kéne kívánnom?

A szesz néma, piszkos üvegben állt,
limlomok között, a kis asztalon.
Mint az ijedt pók, selymes fonálát
eresztve, keble lassún laffogott.

Talán csak a szíve, vélhettem én,
s fehér kezéhez értem hirtelen.
Haragláng gyúlt kékes festett szemén,
darázsként, ezt mégis hogy' képzelem.

A zizzenés, mit egy virágszirom
elhullása okozhatott bennem,
gondoltam, most azonnal otthagynom.
Ő csak nézett fel, a mennyezetre.

Lélekjelenlét

Mit magyarázunk, mi olyan össze-vissza,
amit megveszünk lélekprotézissal,
az nem érték. Ára van, s a föld elissza.

Mert a természetért soha nem fizettünk
egy fillért sem, mégis lelket adott nekünk.
Sajnos gyakran néhány szóval tönkretesszük.

Ölelni, szeretni, lehet hamis dolog,
a lényeg, hogy odabent miként gondolod.
Csak ha természetes, úgy leszünk boldogok.

Lopott szerelem

Légy most olyan, milyen szeretnél.
Finoman, mosollyal játsszad el.
Érezheted, mit lopva mernél
tenni csak velem, de mással nem.

Ne fecsegy, mert akkor hazudnád
az érintést is. Azt nem szabad.
Én úgy hiszem ezt a délutánt
el, ha nem árulgatod magad.

Tégy úgy, ahogy máskor szerettél,
s akkor nem lesz lelki-furdalás:
nem hiba, hogy hibába estél.
Velem. Alig várom, újra árts.

Madárszív

Rám feszül ez a nap, a háztetők,
arcommal sír tavaszi délelőtt,
egy versikét sodor tova a szél,
koppan a sápadtság, pont hazaért.

A kerítésen kismadár figyel,
hallgatózik tolla színeivel:
lásd, megjöttem, torkomban fehér köd,
holnap nélküled továbbrepülök.

Érezni tán csak ily mélyen lehet.
Néhány sorom magába eltemet,
nyugtalanul, mint a madár szíve,
ha gyorsabb is, nem vihet messzire.

Már hiába

Elbújt az ifjúság az ólban
valami szőrös kutya alatt.
Őrzi a házat, az ajtónak
ugrik minden neszre, és ugat.

Lucskos udvar, elsüpped az éj,
alszik benn sok csillogó titok.
Nem mondják már, kérlek, maradj még
egy kicsit, lásd, a kút is kidob.

Fütyöréssel, a kezed babrál
a sokszor lenyomott kilincsen.
Az érett sors nyikorgó hangját
a rozsdá adja. Több már nincsen.

Olykor úgy visznek, mint a holtat.
Napokra le is eresztenek.
Ott ücsörögsz, mélyen guggolva
s várod az érted nyúló kezét.

Érzed még? Már hiába érzed.
A láng, a tűz lassan kialszik.
Sokat tudsz a semmittevéshez
s még keveset, hogy tudjál annyit.

Masni

Boldog vagyok, csak nem tudok róla.
A szívem mindkét oldalon nyitott,
masnit köttetek a lelógómra,
s aki ráköti, perverznek hívom.

Látok savanyú, fehér arcokat,
kik dobozba zárták el a masnit
és megkeseredve vágyakoznak.
Csak egy maradt számukra, jóllakni
s lebüfögni azt, ki kicsit laza.
Vannak határok és önvédelem:
szerintem a sárga vagy a barna
masni nem igazán jól áll nekem.

Másság

A szerelem nyers, meg nem főzhető.
Érzed határozott vonaglásán.
Szabad, mint a versem, előkelő
pecsétjén csillan ezernyi másság.

Egyesek néhány földi dolognak,
úgy tetszik immár, hiába élnek,
elbíbelődnek a szabályokkal,
ahelyett, hogy velünk élveznének,
ájulás nélkül lehetnek rosszul,
s akkor sem szaggatott lélegzetük.
Kővé meredni csak akkor szoktunk,
ha gyávák vagyunk, ha megijedünk!

Mennyi örömet...

Mennyi örömet láttam itt,
mit a bűn, a vétek táplált,
ahogy a góg a butasággal kacsint
egymásra, s adják tovább, mint a náthát.

Mennyi örömet loptak el
gondtalan, hatalmi vággyal!
Nem tudom, egyáltalán kimondjam-e,
e jéghideg fényben mennyire fáztam.

Mennyi örömet éltem át,
ha olykor nem vettem észre,
hittem, hamarost jön egy nedves Medárd,
s ezek az örömök elcseperésznek.

Mindkét szemem...

Mindkét szemem a tiédből vettem,
karjaimon feszülsz hosszú kesztyűként,
simogatom arcod dupla kezemmel,
s dobbanok benned, szerelmes, könnyű vér.
Paráznaillatú nedvet facsarok
reggelente a langyos zöldteába,
őszülök már, és lásd, megkopaszodok,
mégis visszabújok hozzád, az ágyba.

Ajakamon hordozom nevetésed,
a tenyeremben aprócska ráncaid,
csókollak, ha sikoltani merészelsz,
megfeszítem kapálódzó vágyaid.
Szécsúsúsva is, lazán és megpuhultan,
elernyedve is csak arra gondolok,
mikor először félve hozzád nyúltam,
nem tudtam még, ez mily nagyszerű dolog.

Mintha lenne ég

Abban a koromban élek,
mikor már többet vagyok szomorú,
elhagyogatnak a barátaim,
hullnak mellőlem, mint a legyek.
Persze, hogy rossz a kedvem,
fiatalabbak, egyidősek,
az is eszembe jutott,
vajon miért nem én megyek.
Fanyar ízt érzek a számban,
mintha gyógyszereket szednék,
talán ifjúságom büntetése,
s mikor lebomlok alfába,
érezzem olykor, miért élek,
megélem a poklot, hogy hiába.
Eszem. Haláltészta, halálleves.
Mint mikor az előszobában megölelnék,
hogy érte egész életen át szeress,
s hideg a láb a takaró alatt.
És ezek a rohadt áthallások,
rég elhunyt ismerősök hangja,
pedig csak a falióra tátog.
Persze tudom, az idő vége klaftat
a folyosón, merő gonoszságból.
A spájzban ráncosodó almák.
Mintha lenne ég,
mindegyiket megsimogatnám.

Mosoly

Úgy álmodsz színes karikákat,
hogy közben velem vagy.
Képzeletben meg tudom élni
újra s újra, ahányszor akarom,
az imént együtt végzett műveletet.
Meg sem mozdulok, mégis,
mintha valóságos szervekkel működnenék.
Minden pillanat alkalmas rá,
hogy éppen jó legyek, avagy gonosz,
imádkozzak, netán káromoljak,
lássam magam őszes szakállát,
de a legizgalmasabb talán
lehunyt szemedbe visszavarázsolni
az élet fényes élvezetét. Nézlek.
Mintha hallanád, mit gondolok,
valahol távol mosolyog a szád.
Csak nem te is?

Most éppen

Most éppen nem akarom.
Most éppen nem érdekel.
Egy vénséges nyugalom
mélyen az ölébe vett.

Most éppen foglalt vagyok.
Most éppen egy csepp eső
szárad fel az arcomon.
Most éppen nincs rá idő.

most ilyen lett

most már csak játszom, lassan nem lesz kivel
öngyilkos sem lesz miattam senki sem
már úgy szeretlek, nem kell elsíratnom
integetéseidet az ablakból
bárhol vagy, bárkivel, idegen mással
ebben az édes, erőtlén világban
tartalak, még ha nem is az ölemben
ha leesek, érzem, tebeléd estem
mert ezzé lettem, ilyen lett a formám
a nélküled s a veled egybeforrt már

Nem

Sokan megbántódnak miattam,
mert nem kívánok rájuk hasonlítani.
Mikor apámnak először mondtam, nem,
ordibált és felemelte a kezét.
Nem ütött meg, de megjegyeztem,
ezt a szót nem igazán kedveli.
A gesztenyefát ketten vágtuk ki
húgom padlós szobában alhasson.
A végén elfáradva megölelt, mint azt a fát.
Azóta magányos gesztenyefa vagyok,
darabolnak, s a fűrész hangja: nem-nem.

Nem volt választása

Ahogy roppant, a magja kiesett.
Félig holtan, félig elevenen,
szabadságba kiszökött állapot
indult romlásnak barna vájaton,

és két csukott ajak közt fogyott el
a pont, a vessző, a gondolatjel.
Inkább kutya lett volna, mint dió.
Bár itt a kutyának se mindig jó.

Névleges feszültség

Mennyi mindennel megalkudtam,
de erre már nem vagyok képes!
Párnám alá álmokat dugtam,
s onnan vettem elő olykor egy képet,
nem zártam be este az ajtót,
szívemen nem volt biztosíték,
így kiugrott gyakran magamból.
Most kiáltok. Kéne szólni még!

Nézlek

Oldalt állsz, félig levetkőzve.
Nézlek. Parttalan tenger,
beleveszek hullámaidba,
vergődök, érintenem kell,
aztán újra látni mindent,
szemedbe tükrözni a vágyat,
feszülj rám, más se legyen,
mint e kívánság eleganciája.
Folyton izzít a nemelég,
az állandó elejevégeközepe.
Közben felsegítem a kabátod,
sétálgatunk mellékutcákban,
ismeretlenül érző csók ízére
szomjazik a szám újra.
Mosolyogva eltűnsz, majd érkezel
s úgy féltlek, beleőrülök.
Egy életet végigcuppogtunk,
mégis, oly vágyódva várlak,
mintha most érkeztél volna,
csak azért, hogy mellém bújjál.
Nézlek és alig győzöm kívánni.

Nő vagy

Előről, hátulról nagyon jó.
Szemmel és kézzel is fogható.

Vidám, kedves, pajzán, eleven,
asszonyként az édes szerelem,
férfi észnek mindig idegen,
a fájás lüktető szívémen.
Álomba elringató mese,
ajkamon a csókos énekek,
a legtisztább mezítelenség.
Anyaként Föld, szeretetben Ég.

nyelvem alatt

kicsi üres szívembe
a háború, mi itt van
apránként belopódzik
belehordják a hangyák
s örökre rejtve marad
mert mikorra megtelik
amikor a nyelvemre
venném, már nem is élek

Párnámra virágot

Tégy a párnámra egy szál virágot,
ily szépen lehessenek álmatlan,
ha magam zaklatom bűneimért.
Többet miattad követtem el.
Fogd le a kezem, ne tudjam
homlokomra tenni lázasan,
lábaimat mártsd bele a fekete
halál forró szurokjába, ragadjak itt.
Fordítsd ki a világból elmém,
ne tarts fénytelen boldogságban,
ha nincs több út az élvezetekhez.
Mindnek megfizettem az árát.
Zsugoríts be tizennyolc kilóba,
ötéves múltam bársonyába,
hol mosolyogtam, hisz öleltél,
nem ismertem éles baltádat.
Vághatnál új ráncokat rajtam,
elejétől a végéig, ismeretlen legyenek
másnak és főleg magamnak.
Törölheted, vedd a gondolataimat
s én viszontszülöm őket, szabadon,
ígérem, nem lesznek jobbak annál,
mint amikkel egész életemben
bajlódtem, hogy megfeleljek.
Rossz logikámat ne kövesd,

én sem teszem a tiéddel soha,
mit kezdhethnék vele, hiszen
többnyire megmagyarázhatatlan.
Mint amilyen lehetek neked.

És most, miután lefekszem,
altass el, álmodjak egy rózsaszálról,
mely reményeim szerint ott van
mindannyiunk párnáján, illatosan,
hogymásképp nyertük vissza
irántad érzett bizonyosságunkat.

Pincecsendélet

Összetört emlékek járnak
a pince poros csendjében.
Húvös van. Még a bogárnak
is ablak a hideg fénye,
ott szunyókál a párkányon.
Némán állok, kifordítva,
feszített, szürke pókháló
fejem fölött a glória
s vélek szemmel rendet rakni
a lét teli lomtárában.
Egeret látok szaladni
láthatatlan, fürge lábbal
s kezembe veszem a seprűt,
nehogy lyukba bújjak én is.
Tavaszdodik. És az elnyűtt
tél a hajamon fehérlik.

Provokatív

Igen. Agyilag vannak sokan ott.
Érzem a paranoia-szagot.
Minden zászlólengetési adót
fizessen az, aki rosszalkodott:
üldöző és beazonosított
egy demokratikus chartát nyitott.
Mitől bűdösödik a zsíros konc?
Talán mert azé, ki a disznó volt,
tőkésítve a másképp gondolkodót.
Mondd, meddig kéne még kitágulnod,
hogymásképp jóindulatból
más is kapjon egy kis porcogót?

Pusszantani ma vörös, strassz dolog.
Bár a kitervelt provokációt
letiltatni törvényesen nem tudod.
Sem a jó balt, sem a drága jobbot
nem érdekli, mikor éhen halok -
az angyal és az ördög jóllakott.

Reggeli kávé

Hajnal hasad, kiszélesedik,
a napkorong széle vérnarancs.
Hús erkélyen a bőr élvezi,
miként megérinti kutyamancs.

Sikoltozik a goromba szél,
a fű alatt egy pusztult madár.
Szemed félig a szobába néz,
ne szenvedd meg e gonosz halált.

A kávé a szádban keveredik
a soha nem lesz gyógyulással.
Ne szólj senkinek, majd megtelik
estig az élet illatával.

részegisten

te mérhetetlen zug-lakó
ott fenn kéken túl magasban
iszod csillagok íztelen fényét
kezemben borospohár
lenyúlsz varánusznyelveddel
érezhess valamit e jóságból
mely melegséget mosolyt ad
közben bátran vétkezem
mit törödsz jókedvűen azzal
a rengeteg megcsalással
mely nem érti e távolságot
s talán még jól is esne néked
ha röhögve arcodba borítanám
ezt az izzadtsággal keresztelt
holtig pogány piros lötytyöt

hajnalban zaklatsz dörömbölsz
fájó zsibbasztó szelet fűjva
amúgy is szédelgő fejembe
a kiszáradt poharat látod
vöröslő szemeddel az asztalon
dühöngsz megvárom amíg kéred

lássalak téged is térdepelni
vágyva az édent szomjasan
tudva hogy véges a termés
egyszer mindennek annyi lesz
s ihatod végtelen időig
velünk józanodva a csillagfényt
na jól van töltök ne reszkess
tudom estére tántorogva
megsimogatod néhány elesett fejét

sültös sapka

hogy ne lássam a világot
nagysültös sapkában járok
lábam előtt három méter
e pár évre már elég lesz

nagysültös sapkában járok
ember arcomba ne lásson
hogy sírok-e vagy nevetek
ne érdekeljen bennetek

ember arcomba ne lásson
elém tartok egy virágot
és mikor már alig élek
hervadtan dobom elétek

Szokásos győzelmeink

Iszapba, mocsokba elmerülve
vergődünk. Önfeladt arccal
kinyúlva adjuk rabságnak kezünk.
Ments meg bennünk és zárj kalodába!

Fehér kendők lobognak az égen
harsogva, küszöbön a győzelem,
végy hát levegőt, dugd ki fejed.
Hadd férjen rá a megmentő hurok!

Felzúg a taps, folyós halálzene
csurog a fülünkbe, kiemelnek
az édeskés önelárulásba.
Csak az történik velünk, mi szokott!

Szünetjel

Miért kell magyarázat mindenre?
A vég, az elakadás nem jelent semmit?
A történet csak szentelt betűkkel
ér valamit, ha rá lehet kenni
a papírra és bőki szemed?
Van, amiről csak a hallgatás
ad számot, felülírja a jelent,
ha tragikus, ha épp csak blamázs
és neked kell megvigasztalnod,
vagy a lesújtásból felemelned.
Semmi köze a szavakhoz!

Mikor két lépés között meghal egy gyermek!
Mivel magyarázod meg a ravaszt,
milyen név kell az elsült fegyvernek
és annak, aki elsütötte azt?
Mit mondana ott lenn a földben
az az átluggatott néhány év?
Van rá válasz? Még az sem, hogy miért!
Két lépés, talán mezítláb.
Mi emeli fel, ki vigasztalja?
Nincs szavam, jel, csak kérdés. Aztán
a csend, hogy senki ne hallja!

Talált tárgyak

Jól emlékszem, lehajoltam érted.
Boldogságom csak talált fillérek,
és mint a játékot a kicsi élet,
naponta szét-, s összeszerelnélek.

A ruhád volt akkor olyan fehér.
Fakéreg alja, mit leszedtem én,
és a törzseden a holdgyöngye fény
impresszióját ma lefesteném.

Találtalak, el is veszítelek.
A boldogság ilyen, eltekereg
és egyik jön a másikuk helyett,
mert elfogyasztani sosem lehet.

Tilalmak

Nekem meg lehet tiltani bármit,
nem mint az énekekben, harcokban.
Nekem meg lehet, csak füttyölök rá.

Fagyoskodók párás lehelete
kővé merevült, fehér ujjakon!
Ne fázzon, tiltsátok meg azoknak.
A telefonnak, hogy ne csörrenjen
meg a választások előtt folyton.
Most hiányzom, mint a falat kenyér.
Nekem egyetlen tiltásom lenne,
nem én vagyok a zsarnok, nem teszem.
De megtilthatjátok, hogy ne tiltsak.

Tiltott szavak

A só, mit az ételbe hintesz,
a szó, mit soha nem érinthetsz,
nem szabad, miért elítélnék,
mi egymagában öl, hisz méreg,
csak ő, csak ő benned a lényeg.
Nélküle a jók sem lennének.
Ha olykor olyan, mint a harmat,
megszólalsz, tisztán csillan rajtad,
akkor élsz, látszódsz csak igaznak.
Különben minden csupa maszlag,
írhatsz vagy beszélhetsz magadnak.
Akkor is, ha felmagasztalnak.

tűz a vízen

szép szavak ülnek csendben a csennel
nem mondanak semmit nincs üzenet
csak az a lényeg hogy szépen csengjen
krisztusi szólam égi tűzek
mennyei fényből várni az álmod
halott szívbe a lét melegét
hogy semmit ne láss a valóságból
csak hinni tudj de élni sose élj

Ugyanúgy

Hanyag hajjal
ugyanúgy szép vagyok,
mint déli napban,
ha már rátok ragyogok.
Egyik felem mohás,

a másik napsütött,
kik nevem sem tudják,
én rájuk köszönök.

Láncaimat elvágтам,
de lógnak még rajtam,
a széken sátorában
olykor megkoppannak.
Ágaimon madárfészek,
hallom, ahogy csicsérgések
keltik fel az erdők csendjét.
Élek, de nem ünnepelek,

hangos zajban
ugyanúgy jól hallok,
mint fent magasban
látnak a szép sasok.
Az értelem virágai
lassan, lassan csukódnak,
átadom hamvait
egy hosszú mély sírnak.
Befed a föld s könnyeid,
ki szeretni jött, el nem veszít.

Üzenet

Keresetlenül vagyok itt, zajban
és áradó örökökben,
mindenki vigyorog, mint a majom.
Ebben pont úgy látszódok, ahogy te,
ki otthon eszi a rétest.
Nagyon éhes lettem a sok hústól,
(vállaim súrolja a tömeg)
s ha váltunk is néhány szót,
nem szól az semmiről,
az összes ütközés annyi volt,
a tükörben megnéztem magam.
De hogy ne hagyjak itt valami magot,
mosolygós héjam mögé bújva,
rock and roll-hangulatban
kívülről beteszem az ajtót.
Mindjárt haza érek,
remélem, már hálóingben vagy.
Esett. Kerülgetnem kell a pocsolyákat.
Végre valami!

Vadgesztenye

Ezek a nyugodt, sejtelmes nappalok
az ember öreg korában arra jók,
amiért egész életünkben voltunk.
Mint tüskés vadgesztenye, lehullottunk
épp egy arra járó női láb elé,
s felpattanva, szoknyája belső felén
még egy igazán szépről álmodozunk.

Végállomás

Sötét az állomás,
már egy vonat se jár,
lent, a sínen ülök.
És az se baj, ha jön.
Kint vagyok minden éjszaka
és várom, jöjjön a vonat.
Mikor épp a sínen ülök.

MAGADDAL SZEMBEN

A bokrok összeérnek

Már hasonlíthatok jó dolgokra,
függetlenedve művi főrendtől,
mint esőket hoz az ég borongva,
a folyó folyik, s a szél jön szemből.

Nem nagyon szólhatnak ebbe bele.
A bokrok idővel összeérnek
amerre járok, zöld lesz a fejem.
Hegyi szomszéd. Elmúlt hetven éves,

folyton szalutáló tábornokom.
A látóhatár benépesedett.
Nem nyerek csatát, de bátorkodom
azt hinni, sehol semmi végzetes,
jó végigmenni a lombok alatt,
ha az ember célja nem győzelem,
hanem a ma. Ahogy a nyúl szalad.
Mosolygok. Ugye, te is jössz velem.

A mód

Látod, az a most virágzó
orgonabokor pont olyan, mint te, vagy én,
vagy az az öreg néni, ki csokrot
készít belőle és kiviszi a temetőbe,
és a temető is olyan, csak nem
veszed észre, hogy a lávapatakok
rájuk folynak és mindent betemetnek.
Látod, mert még van a szemed.

A nagykönyv szerint

Ahogy egyik nagykönyvben sincs ez megírva.
Ahogy szégyelljük magunkban a keselyűt,
mit nem bír el a toll, nem oldhat a tinta.
Ahogy önzőn, emberi szívvel szeretünk.

Ahogy ma már ezt nem is vehetjük észre,
préselődünk a lyukon, mint a főtt krumpli,
ahogy csoportokba verődünk a téren,
és meg sem próbálunk a másiktól tudni.

Ahogy minden bizonytalan, mint a bogár
hanyatt, ablak előtti forró bádagon,
s műholdak titkos jelei lépted nyomán
végigpásztáznak utánad a házsoron,
ahogy felébredsz, mikor gyenge magzatod
fordul álmában, téged követ, s szomjazik,
ahogy nem tehetsz mást érte, mint nyelsz nagyot.
Ahogy néki is hazudnál, ha volna mit.

alkalom

azt sem tudod, hol vagy
alul-e, vagy felül
a testeden gomb van
s egyik sincs egyedül
ha késsel nyitnálak
is szép volna, véres
óvatlan kínálat
attól, aki részeg
nem él és nem is halsz
soha meg senkivel
csak azt mondod, itt laksz
nem tudsz fürödni sem
az ablakból látom
lámpavas égis ér
angyal lóg az ágon
kedves vagy, de miért

anyám

csak ült a konyhaasztalnál, némán
tűnődve az étel maradékán
arcáról körmömre folyt a tinta
miközben vele szemben leckét írtam
fejkendőjéről a tarka öröm
leszakadt közénk, feküdt a kövön
egy pillangó szállt be az ablakon
megcsalva minket, mindkét oldalon

Az ölelés folytonossága

Nagyanyám azon a magas ágyon halt meg,
ahol édes, puha melleihez szokott
szorítani, békésen aludjon a gyermek.
A házat most menekültek lakják,
és remélem, az ölelésből maradt annyi
melegség, valaki biztonságban van.

Az út zavarában

Kiabálni könnyű. Félni sem kell hozzá.
Itt az utca mélyén, hol zavarban állok,
derekam nyomja, mintha tartaná korlát,
nem egy, nem is kettő, immár hatvanhárom,
nem az számít, az isten miért, s ki szeret,
hanem elérek-e majd az állomásig,
és lesz-e időm venni nyugdíjas-jegyet.
Az sem érdekes, a józan ész mit állít,
ha a Margit-hídra felfelé kell menni,
s muszáj megpihennem érte félúton,
hiszen dobbanásom százötven per percnyi.
A hal a Dunában miattam fuldokol.
S a részeg, aki vállamra teszi kezét,
higgye csak nyugodtan, a sorstársa vagyok.
Fordítva tán én is feléje intenék,
csak intenék, kiabálni nem akarok.

Azt köszönni, ami volt

Csak mint az arc, kihez hasonlítok
kis hazámban ily rendületlenül,
újrategyített fedelű titkok,
hószagú ölelés mélyen, belül,
a tömés ház repedt falaiból
ma szivárgó ötvenéves eső,
reménytelen szegényen, aki volt
nekünk egyszerre csaló s szerető,
ludak tolla udvaron, kis kutya
éltető, mást ugató hűsége,
közös láncos kút, a poros utca,
hárs, teli s teli méhdűnnyögéssel.
Köszönöm. Már nem is tudom, miért,
de olykor látom, még itt van velünk,

és várom, ahogy az ajtón kilép
reggel, ha holnap is létezhetünk.

Bátorságpróba

Fiatalon mennyit utaztunk
a vonatlépcsőn, átugorva
a másikra, mert a kocsik
közti átjárók zárva voltak.
Visszatekintve kész életveszély,
de ma is megtenném,
érezzem még egyszer
a szabadság pernyés szelét,
ha könnyeket is csalna ki szememből.
Ha nem lettem volna oly sokat
a halál közelében,
félnék attól is, ki velem jön szemközt.

Cáfolat

Nem az igazat írom,
és nem is a valódit.
Az csak szójáték, egy rím
ékszere, mit a költő odalódít,
de maga sem hiszi.
Azt hisszük el, ami a vágyunk,
a valóságnak ehhez semmi köze.
Lehetsz zseni. Elméletben.
Húsvér mivoltod nem tagadhatod,
bár eltévedsz hellyel-közzel,
olyan vagy, mint a másik ember.
Persze gondolni, gondolhatod.
Az is csak emberi dolog,
ha a büszkék most meglincselnek.

Csak fájna jobban

Bizonyos kor után már csak szép a lét,
tán jól gondolom, annál szebb nem lehet.
Már nem járok el nagy tavakra halért,
de ez se fájna, ha élne itt keszeg.

Nyáron nagy meleg, s szobába zár a tél,
az ősz és a tavasz még veszélyesebb.
Ilyenkor hullunk, mint ablakban a légy,
a másik legyet észre sem veszed.

Addig finom, míg egyre-egyre jobb lesz
a csók, a tánc, az éjszakai koncert,
utána bántja már lábad és füled,

mi tiszta volt, hiába mosod most meg,
senki voltál és senki leszel ott lent,
a világ meg boldog marad nélküled.

Csonka kéz

Vajon, miért fáj ez a csonka kéz?
Talán asszonyt, mellecskét fogna még?
Hamvadó parázsra száraz ágat
dugdósna, gyűjtsa még egyszer lángra!
Mit levágtak, s rothadásnak indult,
nem takarja lelaftogó ingujj,
mitől érezheti a szerelmet?
Hisz amíg élt, oly sokszor felejtett.
Hiánya százszor jobban simogat,
megfejtse az emberi titkokat,
a csontok, az elporladó ujjak
a válasz, hogy megérintsen újra.

Csupaszon

A kezdet és a vég nem korfüggő.
Hogy' szaladhatnál el
egyetlen pillanat elől is!
Koordinátpontjaink előtt
is mindig volt valami,
s ha nagyon hajszolod,
elveszik, visszafordulhatsz.
Engem se dobálj, üres leszel,
mint egy rozsdás konzervdoboz,
de ha mindenáron, ha siker,
soha el nem érhetsz.
Tévedhetek egy tízest,
mi a korodat illeti, nem érdekes,
csak izgass fel, boldogan
lógjak, madzag a luftballonon,
és ne műanyagpapírba
a reményt, mikor átadod

magad mezítelenül.
A sötétben is látszik, mert érzem.

Dohányfüst

Valamikor jobban szerette
a dohány illatát, pipázott is,
gondolatai, mint a gomolygó füst,
elszálltak, de ízük itt maradt.
Öregapjától leste el ezeket
a nyugodt vasárnapi perceket,
kár, hogy ebből már oly kevés
a vigasztaló, oly kevés a rend,
talán csak a ráncáiban él,
s lassan-lassan káosszá oszlik.
Hát ezért nem kedveli azt,
aki rászól. Az élet ártalmas,
mert minden egy irányba megy.

Egy jó nő

Egy jó nő finom reggelit készít
és a helyére rakja a ruhád.
Egy jó nő azt adja, amire vágysz,
s ezzel az ő vágyát is megéli.

Egy jó nő olykor elsírja magát,
de ha bajban vagy, rögtön megérzi,
mert ilyen a világ rendje. Félig.
Másik fele otthon aggódva vár.

Egy jó nő, ha fázol, betakargat,
s ha kitakarod, mint egy fél alma,
fehér húsból duzzad a magja.
Egy jó nő a jászol és a szalma.

Egyperces

Boldog vagy, s ez nem más, mint a létezés.
Szomorú, mert harcolsz, küzdesz, ahogy élsz.
Valami sódor, valami ár visz el,
szinte mindegy, miben hiszel, nem hiszel,
állni nem tudsz, nincs egyetlen egy-perced,
észrevétlen, valamennyit elveszted.
Ahogy most olvasol, most ketten vagyunk
éppen. Azután külön elballagunk.

Éjszakai fürdőzés

Ráleltél a helyre egy éjjel,
óvatosan, a hideg köveken,
ruhád a parton szerte-széjjel
dobálva, ott álltál meztelen,

a homokba süppedve lábad,
először csak nézted a tavat.
Elindultál lassan utánam,
ahol magamhoz húztalak,

és úsztál, úsztál, egyre beljebb,
már lebegtél csak, mint a faág,
egész tested magába ernyedte,
nem tudtad még, ez álom csupán,

s mikor egy csillagot magadnak
kinéztél a magányos égen,
felébredtél. Minden egy csabrak
rajtad, s szégyellted ébrenléted.

Élni

Talán még ma
kikiáltozom magam,
ha felérek arra a magas hegyre.
Ha jól sikerül, elmúlik
a szívzörejem és nyugodtan
fekszem le este,
holnap pedig boldogan
ébredek, mint a lepke
a cseresznyebefőttben,
mindennek a tetején.
Még ha észre sem veszem,
döglött kukac lettem én.

Elreppenő

A fejemben egy titkos recept.
Nem illatozik, pedig délre
megtelíti az asztali tálat,
tudja, ha kinn jól mennek
a dolgok, belül is meleg lesz.
A testemen nincs ajtó, mégis
ki-be járnak az évszakok,
nem kell külön elképzelnem
apámat sem, még jól ismerem

a mozdulatait. Kiszámítható.
Tegnap megfogadtam neki,
örökre kicsi maradok, hiába
múltam el hatvanhárom,
amíg ez a recept van a fejemben,
az angyalok sem fognak éhezni.
A hernyókat irigylem. Bábozódnak,
azután egészen más színűek,
és csodálatosak a szárnyaik.

emléknyílás

három szilvafa, alatta kutyaház
kilógott a feje, szőrös kis barát
a konyhából ütemek, a varrógép
kattogása, lúdtoll, a fehér jólét
miből kövér dunna, jó meleg öröm
hátral budi, újságpapír a szögön
alattam hintaló, billentett világ
eresz alatt kicsi szürke hársiák
zománcos vödör, tíz liternyi patak
a sütő illata, édes buktaszag
szombat, hol este mindent kisépettek
vasárnap-padon ülő öregeknek
kártya, kugli, persze tévé még sehol
a rádióból népies zene szólt
hallgattam, bámultam, én, a kisgyerek
míg a tömés ház fala meg nem repedt

Enyém, tied

Vettem egy csomag földimogyorót.
Mit mondjak. Ilyen volt, meg olyan volt,
elsózták. Már nem is sós mogyorót
ettem, talán inkább mogyorós sót.
Nahát! Ilyet én többé nem veszek,
zavar ez a birtokos szerkezet.

Érzék

Jó páran megírták azt, ahogyan fáj,
díszes, szép szavakkal, akár egy zsoltárt,
pont ezért nem érezték, hogy szúr, szorít:
testet fal a szív, a kutya felordít.
Ha szépet lopnék, csalóka, rossz árnyék,

biztos, egyből magam alá csinálnék,
a szó fecseg, csak buborék az ember,
színes buborék, mi elpattan egyszer,
nyálkás nyomot hagy az ősz, a tavasz is,
a céda szeme. Csillog, de mindene hamis.
Bár ölemben tartom, nem félek tőle,
egyszer úgyis elegendem lesz belőle.

esti kérdés

mit gondolsz majd egy csendes nyári estén
eltűnődve a vörös naplementén
a társaságról, mi oly messze lesz már
emlékek füstjének lesz-e mentsvár
a galambbal, ki mindenkinek dalol
küldesz-e szép üzenetet valahogy
várod-e tétlenül, hogy megérkezem
maradsz-e még olykor kettesben velem
öregséged, aminek arca lágyabb
beveti-e velem a puha ágyat
s mikor a csend hosszabb lesz, mint az idő
hozzád hajolhatok-e valamiből

Esti séta

Érzem, kopott már a munkaeszközöm.
Nehezen tűröm el a cifraságot,
kedvelem, ki egy mozdulattal köszön,
nem mondogatja, ezt, vagy azt kívánok.

Transzban létezem? Legalább a magam
kis mélyhűtött purgatóriumában.
Itt mindenki olyan komoly, magja van,
szomorkás belseje a boldogságnak.

Meleg az este, most sétálni megyek.
Kíváncsi vagyok, milyen furcsa a Hold,
s elülnek-e valahova a legyek.
A nappal zajongott, mégis csonka volt.

Feledékenység

Mostanában oly sok a zavaró körülmény,
a gondolatok közti vessző ponttá zsugorodik.
Aztán a hosszú-hosszú csendben érzem
a túlrejtett őszibarack édeskés illatát,

s mikor a legkisebb szellőre lepottyan,
emlékezem. Lehajolni már nem tudok érte

Feledni kell

Érezni, de elfeledni.
Örülni annak, ami jön.
Csak az álljon egy kis cetlin,
épp erre jártam, köszönöm.
Úgy lenni csak, ahogyan nem.
Halkan, érinthetetlenül.
Árnyékban, miként a babszem
pereg, majd a földbe kerül.
Átölelni a hideget.
Titkolni, ahogyan fáj,
mivel azt felmelegítéd.
S talán nem hiába voltál.

Felelet

Egyfajta ostobaság kell ahhoz,
hogy néhányan ismerni merjenek.
Nem a véletlen. És ne szabadkozz,
ha nem kedveled ezt a versemet,
hisz minden nap letörölöm a táblát,
ne láthassam előző magamat,
ne higgyem a szavak szorongását,
mit hazudott, vagy vélt a pillanat,
elnézően mosolyogva, szegény
kis senkiházi, megint mit tettél.
Nem bizonytalanság ez. Csak nem én
lehetek az a hű idegenség,
hanem önmagam szeretnék lenni,
nem az a másik, ki nem akarok.
Vagyis, ki lehettem volna. Ennyi,
pedig ilyen soha nem is vagyok.

féreglyuk

amit itt a falból kiharaptam
ma is azt rágom, falat maradtam
lángszemeimmel a kicsi lyukon
átnézni igyekszem, s tovább fúrom

egyesek erővel, kalapáccsal
fejemen örülten hadonásznak
szikrát vicsorító fogaikkal
gyűlölet robban a dinamitban

a nyelvemet ízlelőn átdugom
a kiharapott kicsike lyukon
hideg lehelet vérzik a hegyén
a semmit érzem az isten helyén

Galambgomba

Nem repül és nem is rak fészket.
Szerencséje. Különben bolondokházában,
vagy modern emésztőgödörben lenne helye.
Kedves színeivel, cafrangok nélkül
megelégszik a belső száműzetéssel,
és lemezkéi teljes fehérségével jelzi,
ez nem metafora, egyre inkább a valóság.
Árnyékban nehéz erényesnek lenni,
és nem is éri meg. Kinevetik, lenézik
a napon tetszelgők, az önméltóságok,
de még a telhetetlen idióták is.
Esze ágában sincs engedelmeskedni,
tönkje törekenységét gondosan elrejt
az önösen rikító képmutatók előtt.
Könnyű neki. Ma oly magasok a bolond
szimbolikák, díszletek, az ő kalapja
alig látszik ki a bokrok alól.
Inkább a kukacok, mint az előítélet,
gyűlölet és gyalázat, s ha valaki
mégis rátalál, táplálja őt szelíden.

Határátlépés

Az utca keskeny, hosszan elnyúló,
repedezett járda, öreg.
Szürke lég, mintha kicsi falumból
szállna vissza rám a törek.

Elöttem és mögöttem a sok civil
feszkes-katonásan lépked.
Nem látni, melyik nevet, melyik sír,
plakát takarja a népet.

Koldus ül a sarkon, illegális,
a látvány miatt betiltva.
Lámpa reszket, vagy a szemem fázik,
zsebemben nyílik a bicska.

Aztán egy fekete Audiból
kiszáll a főnök testőre.
Furcsa utca. Fellelegzek, mikor
lassan kiérek belőle.

határtalan

itt lenn, hol mindig sár van
ha esik az eső
és utak mély porában
mossa lábát a nő
hol a szél füttyszavának
még szép dallama van
és asszonyok kapálnak
a férfihajlamnak
hol köd, s idősek feje
egyszerre tűnik el
égben, ősök szelleme
őrzi: még túrni kell

Haza

Csak a kutyákat jöttem etetni,
nem megmutatni magam, még vagyok.
Értelmetlenül lenni, meglenni,
minek? Hisz egyszer úgyis meghalok.
Ó, mennyi minden nem izgat fel már,
még az sem, hogy semmi fel nem izgat.
Jelszóm, igazam, zászlóm se leng át,
mi volt is, lekopott a felirat
néhány éve, vagy jóval korábban,
mikor ezt, vagy azt szerettem volna.
Hazaértem. Elvesztek sorjában
házat, udvart, s élek, mint egy szolgáló.

Hosszúlépés

Nem hegedül a vendéglőben
a cigány. Valamikor fülembe húzta,
mosoly áradt fekete szemeiből,

de úgy látszik, minden húr
elpattan egyszer. Hosszút lépek
az ajtó előtt, mert bentről olyan
zajt hallok, ami nem tetszik.
Minden húr elpattan tehát.

Humanoid

Már régóta nem vitatkozik.
Elrakja a kivasalt ruháit
és elalszik a fotelben.
Hiába várják bárhol,
senkinek nem létezik,
az újságot még egy ideig hordják,
de megtelik a láda,
a telefon percekig csörög,
hallgatja, ahogy elhallgat.
Mint akit tarkón lőttek
és arccal a sárban.

Hülyeség

Már egyre jobban megölném magam,
hülyeség, ez biztos hülyeség.
Belül annyi József Attila van,
azt sem tudom, egyben, darabokban,
csak én vagyok nagyon szanaszét.

Ha valakinek fenn van egy ország,
könnyű neki, jaj, könnyű neki.
Én maradok, akkor is, ha most már
testemet milliárd részre osztják
a nyüvek, a sárga nyüvek itt.

Időtlen ölelés

Néhány szóba szorít egy hurok.
Az ökölbe zárt férfigagány,
amit kimondani nem tudok,
csörömpölne tőle a pohár.
Az eltörölt ésszerűséget
nagyon-nagyon fájó temetni.
Ami történik, az a méreg
bennem, s ölelésem a szebbik

egy időtálló társaságban.
Lyukas a Nap. Hulló parázs van.

Imázs

Írok, mintha ez lenne a foglalkozásom.
Talán abba kéne hagynom ezt is, mielőtt
odafentről valaki illetlenül rám szól.
Amikor tegnap elmentem a tükör előtt,
úgy vettem észre, aki abból felém nézett
nem szépen viseli a ma divatos maszkot,
mint az egyetlen púderos lehetőséget,
mi elfogadhatóvá tenné azt az arcot.

Vagy a tükröt töröm össze, vagy pedig magam
leszek saját ronda képmásom ellensége,
az egyetlen, akit nem a külsőség zavar,
hanem miért nem áll a másik elől félre,
még akkor is, ha mindenben egyet gondolunk.
Vagy le kéne ülnöm, hogy nyögve kitereljem
a gondot, ami mindkettőnkbe belénk szorult?
Lehetőség egy rácsos, hűvös illemhelyre.

isten háta mögött

előfordul, hogy úgy gyűlölnék
sőt jobban, mint a rohadt szilvát
képzelt, kiálló szögre kötnek
még árnyékom is eltipornák
hivatkoznak az új időkre
s csak udvariasságból mondják
gyerünk te dög, gyerünk előre
ha lezuhansz, hintünk rád spongyát

akkor hát menjünk, lépünk egyet
bő úgyis ez a mellény rajtam
szabjuk át, hiszen a kisembert
nem a ruha, isten takarja
én csak poénból szoktam nektek
felvenni ilyet, de alatta
kiírom magam meztelenre
hisz a költő magát akasztja

Játék a tisztességgel

Nem kívánom, folyton mellettem legyél,
menj, sétálj az utcákon, a parkban,
bámuld a fákat, a férfiakat,
lazulj el egy padon ülve,
szoknyád húzd a térdeid fölé,
és ha jólesik, érezd, mintha
föled kúszna valaki, súlytalanul.
Ha beengeded magadhoz
játékosan a világ ölelését,
nekem jó, nem szólok bele,
miként fészölöd a hajad, mi a tiéd,
koncentrálsz-e a lépéseidre,
ha átsurransz a gépkocsik között
a túloldalra, hogy egy kirakatban
eltűnődve meglásd magad.
Ha fázol, gondold, én vagyok hűvös
hozzád, és sétálj ki a napra,
vidd a tekintetet, az enyémet,
de meg ne fordulj. Mosolyogva nézem
ajkadon a csillogást. Tőlem kaptad.

Jégvirág

Még emlékszem, rettentő hideg volt
a kis vagon bakterfülkéjében,
a Zita állandóan toporgott,
majd' elfagyott lába szegénykémnek.

A nagykabátokat kigomboltuk
és az enyémben bújtunk meg ketten,
ölelve, simulva, ahogy szoktuk,
markolászgatva a másik testet,
sapkában, mint cirkuszban a bohóc,
piros orrú és fülig szerelmes
két gyerek. Ajkunkra fagyott a csók,
és illatunkra lettem figyelmes.

Jött a vonatom. Én integettem,
ő meg a falhoz támaszkodva sírt.
Fehér jégvirágokat leheltem
a fagyra, s rákapartam valakit.

Jelen

Nem gondolok semmire, ez a jussom:
egy pár bőrös virsli, fél szelet kenyér.
Az agyam levált mindenféle húsról,
terítő neked, hogy gondosan egyél.

A mozdulat fáj, már mindenem kopott.
Az időm is ennyi, nyitva résnyire.
Mint anyában, hol a gyermeke halott,
még el sem kezd, és úgy is végzi be.

Jó lesz ez

Azt hiszem, jobb lesz ez, mint gondolom.
Ha már nem nyirbálom a bajuszom
és elfelejtem, hogy hova tettem
szemüvegemet a szememen fel,
és az ajtó előtt a papucsot
békának nézem, s akkorát ugrok,
mint a papucs, hogyha béka volna,
és berakom őket a mosdóba.
Kézben tartogatom a csapvizet,
s fejére lötytyintem, ki hízeleg,
aztán átbújok a szúnyoghálón
pizsamában, meztelenül, bárhogy,
s ez addig tart, ameddig egy néni
nem kezd hozzám hangosan beszélni.
Kívüle senkit nem ismerek fel,
az ő segge alszik a seggемmel.

Kancák tánca

Cseresznyeillatú cseresznye.
Éreztél hamisíthatatlant,
ki csak úgy magától Nő?
Tekintete éj-feketén olvad
a rózsát tépő szenvedélybe,
s egy halványzöld selyemkendő
lobog, lobog vele a szélben.
Kancák között a legelső,
a tisztán gyönyörű Renoir,
tánc a mellein, amelyből
végigring, és megáll a bokán.

Piros ruhás menyasszony. Te remegés.
Feloldalak a büntől. Legyünk te, meg én.

Karácsony

Édes Anya! Karácsony van,
küldöm ezt a napot is utánad.
Nincs külön ünnep. Számomra
az a jelentése a halálnak:
mindörökké együtt vagyunk.
Este van. Az emberek most szépek,
hisz egymás arcán az arcuk.
Szótlatlanul fordulok feléd, s nézlek.

kék szilva

négy besztercei szilvafa a kertben
kettő-kettő, átlósan, párosával
öregember botorkál velük szemben
eres kezében kis fonott kosárral
már rohad a gyümölcs, mert nem ért oda
nem ért oda az öreg idejében
homlokán izzadság, benne út pora
s az idő kéklík szomorú szemében

Keveset kérek

Csak annyit, hogy szeressem magamat.
Legalább titokban, ha nem szabad.
Ne csak a testem öleld meg, engem,
szeszély nélkül, sose félelemmel,
tedd keserűen és tedd édesen,
ahogy jólesik, ahogy épp vagyok,
hogy kibírhassem érted az életem,
gyönyörködve benned híven, vakon.

Kis boszorka

Nem hord bugyit, mondta, s én vállat vontam.
Mindegy. Minek is ebben a melegben,
füllenthettem volna: gatyát se vettem.
De nem füllentek, kicsit ehhez szoktam.
Figyeltem szűzies, festetlen száját.
Várnék rá februári hóesésben,
s dideregnék, istenem, el ne késsen.
De megöregedtem, a kutya-fáját.

Ismertem az anyját, oly, mint a lánya,
ő már rám se néz, régen elfelejtett.
A fiatalnak sokkal jobb a lába.

Bolond vén kecske, egy marék só mellett
álldogál bambán, és csurog a nyála.
Mint akit egy szép boszorkány szemmel vert.

Kismadár

Mikor már nem kellek senkinek,
számít-e, meleg van, s nem hideg,
bársony, vagy szűr-e a takaróm,
ha nem ölel meg a haza, hon?
Mikor a szeretet boltokat
nyit és méregdrágán fojtogat!
Hamis hitek, hazug istenek
fölém nehéz földet hintenek,
de én egy madárröppenéssel
írom ezt odafönn az égen.

kómában

talán nem kéne így kilépnem magamból
amit adok, talán nem is kéne adnom
gondolataimban túl rövid a semmi
csak tudnék egyszer magamba visszamenni
a remény idekint rossz, rozsdás ócskavas
bent meg földi ördög, akinek pokla snassz
alattam az élet, minden más felettem
leszakadt szívemnek koporsója lettem
muszáj kibírnom, ha szét is roncsolódok
néhány vérrögtől, s többé nem kapok csókot
zúgnak a fejemben apró szélütések
ettől leszek most már mindörökre részeg

Konfiguráció

Beleszerettem a fürdőköpenybe.
Odabent ázik a rendszer magában,
miközben a géphez ülve bootolok.
A köpönyeg a bőrömbe szerelmes,
az újraindítást nagyon utálja,
látja, minden nap kevesebbet tudok.
Mosdatva vagyok a régi mutánsa,

ha nincs kedvem törölközőre, nedves,
inkább lucskos, alatta jól elernyedtem.
Kis börtönök épülnek. Ehhez már ma
pont egy új villámhárító dukálna.
Jó lenne, ha telne merevlemezzel!

Kötődés

Amiről azt hittem egész álló életemben,
csak egy hasznavehetetlen fekete pont,
már észlelem, mily fontos csavar,
mi összetart a mindenséggel.
Alatta egy mintás fazékból kilóg
a merítőkanál fehér nyele,
nélküle disznók módjára a vályú mellett
megértem volna a mészárlásra.
Lehetséges, már csak a rozsdá tart?

Közelkép

A szomszédban épp a gitárt pengetik.
Elváltak, s ki itt maradt, húr a társa.
Jó volna itt hagynom mindent nekem is,
másfelől tavasz, inkább akarása,
mi robbanótöltetet tölt egy lyukba
és fűzi a zsinórt gonddal, ügyesen,
arra gondol, amikor azt meggyújtja,
boldogságjelet rajzol az üvegen.
A székem roppan, mikor megmozdulok,
belülről nézzem a reszkető fákat,
szemetes vödröt, a kutyát, ki futott,
s a lélegzetnyi csendet harapdálja,
aztán nem történik semmi, szüntelen
elalszik a zsinór, elalszik minden,
várakozunk, mi fejemre port terem.
Rázzák a rongyot a legfelső szinten.

Közömbös dolgok

Ahogy paradicsomban pirosodnak
az öreg nyár utolsó darabkái,
adjál helyet a közömbös dolgoknak
is, combtól lábszáron át bokáig,
s a rengeteg hibalehetőséget,

az ismétелhetetlen vonalakat
szőrszálain, viszonyaiban nézd meg.
Emeletek és ablakok ritmusa
játszik völgyeivel a homlokzaton.
Sétálj vele, a pillanatnyi túra
végén fáradtan öledben tarthatod.

Lecsó

Egész éjjel körömet futom,
lóg rajtam a szerelem micsodája,
időnként áll, mintha félúton
valaki engem külön magyarázna.

Minden kapaszkodik, ha fonnyad,
ha szűkül, mint a megkésett naplemente:
szakadékból feltörő Mont Blanc,
vagy kiszáradt kút, ami feneketlen.

Ne higgy el semmit, a horizont
alá vetett ágy többnyire szédület,
lehetsz Casanova, vagy ringyó
e világon, semmi nincsen nélküle,

bámuld magad előtt a tócsát
két ölelés között, a száműzetést,
s rájössz, ki fűvel-fával, jól járt.
A tisztaság lassan már csak ülve szép.

Madártávlatból

Messze vagy. Tán én néked nem is,
bár lehet, hogy elfelejtettél.
Az erkélyen egy galamb, szelíd,
ma épp ő van itt a kezedenél.

Nagy hömpölygő folyó a város,
s te egy másikban, egy másikkal.
Sok-sok boldogságot kívánok,
ezt már annyiszor aláírtam.

Talán holnap lesz az utolsó
nap, amikor még ideröppensz
egy madárral, vagy a folyosón
vársz még, ott, ahonnan eljöttem.

Zúg a harang a város fölött.
Megint azt a másikat hallom,
nem Rómába, ide költözött.
Ki lettem volna veled vajon?

Mágia

Alattunk, a földnek mélyében
már alszik egy kis emberiség.
Gyorsan szánt a vaseke, mégsem
tudjuk egészen feledni még.
Egy könnyű fehér alsószoknya
porszemként egyik szemembe hull,
ezredekre, vagy századokra
csordul sósan könnyemből a múlt.
Ráhajlik az erdőre a nap
korongja, a fény kissé zavart,
öregapám fején a kalap
félrebillen, erős szél szaval,
haragjában felejtett mesék
cseppjeivel ered az eső.
Lemossa fák fáradt levelét,
és megkereszteli az időt.

Majd akkor

Ha költő leszek, nem írni fogok,
akkor már nem lesz efféle dolgom.
Könyvem kínálom az Oktogonon,
a bevételt a kocsmába hordom.

Reggeltől estéig csak árulok,
aztán estétől reggelig züllök,
a feslett úrinőket bámulom
alulról is, de inkább felülről,

vasárnap győztesen, mint a málna,
boldogságomban kipirosodom,
s hallgatom, ahogyan körbejárnak
engem sikongva a villamosok.

Kerülöm a hosszú-fehér asztalt,
kis kockás terítő az ölemben,
csak magamnak mondogatom, halkan,
de nagy baj, hogy hajléktalan lettem.

Másolat

Egyre inkább hangomban a hangod,
a tükörbe se merek belenézni,
ott állsz megfordítva. Ahogy görnyedek,
mintha cipődet vennéd fel, oldalról
kezdesz ilyen furcsán őszülni.

Újra. Földszagú a tenyerem,
mint a kertből a konyhába belépsz.
A lábujjaim is kezdenek a tiédhez
görbülni és pont úgy kapok a mellkasomhoz,
de bennem még igazi kráterek vannak,
hiába gombolom az ingem félig,
ugyanúgy, feszít, mert a halálfélelmet
leküzdeni, igen, azt te jobban tudtad.
Eltévesztett ütemek. Nem parancsolhatok
nekik, hiszen már azzá lettem,
kibe lassan-lassan hűlni kezd a szívem.

Meeg

Menj már innen!- röffentem a cicára,
majdnem lelöktem az asztalról.
Elfelejtettem miatta két sort,
és csak annyit válaszolt: mee.
Jól van, gyere ide, nyúltam felé,
de elugrott, és mint egy kisasszony,
fenekét tekergetve kivonult.
Tudtam, ha most utána megyek,
úgy járok vele, mint egy rossz nővel,
nem lesz hozzám többé őszinte.
Csak másnap délután kuporodott
mellém, de nem vettem észre,
fel sem emeltem a fejem a könyvből.
Jó darabig mozdulatlanul bámult,
szinte hallottam, ahogy ver a kis szíve.
Egyszer csak dugdosni kezdte
fejecskejét a karomhoz, mintha viszketne.
Megsimogassalak? Meeg.

Megjöttek a fecskék

Pont tegnap érkeztek meg az erkély
árnyékos kontya alá a fecskék,
a nap is egy nappal öregebb lett,
a szél pedig gyorsan újravedlett,
a felhők elhaltak, jó darabig
szárazság van. A harangszó hamis.
Újszülött bölcsőjében a harmat
tejízűen felsír, majd elhallgat,
harisnya nélküli délidőben
sétálnak szemem előtt a hölgyek.
Már lassú vagyok, csak bogarászok
a fűben, s fenn a fecskepárok,

mintha ezer felé szakadnának,
szelik az eget. Sötét szobámban
a csönd szomjazik, hát megítatom.
Egyedül néki jár ma irgalom.

Mélységben

A héj megrepedt. Kikelt a kiscsibe.
Csak nem tudom, mért' került ez ennyibe.
Friss fehér kalácsban a tiszta ujjam
körme alatt zöldes piszok van újra,
rossz fogú melósok éhen döglenek
méltatlanul, lepik őket a legyek,
az árokba sepet nyúlós fáradtság
beleég szemükbe. Nem is látják,
szétsúsznak, mint a pakli magyar kártya,
és tegnapi ígéreteket hánynak
ölükbe, majd azt mohón visszaeszik.
Undorító! Hát igen, ez vagy nekik.

mennyi az annyi

honnan tudjam, van-e nékem lelke
sosem láttam, csak a szívem dobog
a pirosan hányszor át nem keltem
holnap talán lopni, ölteni fogok
és vért hörpölök, a szomjam oltsam
hisz más lé egyre ihatatlanabb
ki tudja, hányan állunk a sorban
az életért, ha túlperzsel a nap
és hol leszek, ha minden porrá válik
miből tudjam, mennyi az az annyi
ha ma sem értem, mért' az a másik
test, amibe szeretnék zuhanni

Méreg

Most, mint akármelyik tenyerem,
nincstelen, végképp üres vagyok.
Biztos ez az árvaság jele.
Az elágazó folyók itt bennem
nem visznek már zúgva sehova,
egyre több sötét visszer halott.
A megfoghatatlan dolgokba

szeretek bele. Mi kémia.
Téglavörös állomásoknál
kicsapódik belőlem a só,
spórák éktelenkednek, mohák,
az öreg, kemény kőfalakon.
Jobb híján egy maszatos kézzel
törölgetem, az is csak mázol,
a tüskés szögesdrótot érzem.
Annyira hiányzol!

mérleghinta

labancvilág ez, egyre több a főnök
átnevelik, mit nehezen kiköltök
nyeglén odavetve, ki ettől boldog
(szerelem is könnyebb, ha kicsit olcsóbb)
elsirathatom, legyen bárhogya ezzel
érthetőbbé teszem egy újabb verssel
mivel e tartás erőmből szivárog
ha más is kell, magamtól ennyit várok
már oly régóta egy bennem a szándék
nyugodtan értsd el, értékeljed másképp
bár olykor bátran kiállok magasra
s okosan visszaugrok önmagamba

Merről a szél fúj

Nem ígérhetek semmit.
Nincsenek titkaim,
s mégis, mi van, minden titok.
Kézzelfogható lenni
éppen csak fikarcnyit,
merről fúj a szél, onnan nyitok.

Ha lenne egyetlen perc
valahol elrejtve,
melyben nem érvényes a pénz,
az idő, s ez a ketrec,
hol nem állna szemben
velem, ki jobbra-balra néz,

egy csokor hóvirággal
felfedhetném magam.
De így, feltételes módon,
rossz filozófiának
semmit nem ér szavam-
butaság, hogy gondolkodom.

Mitől a has megy

A sok letagadott hiányban,
istenem, mennyi-mennyi báj van!
Zászlók lengenek a magasban
a főnökért. Fenn ül a kasban.

Munkátlanok ágat gyűjtenek
erdőn-mezőn, jól befűtsenek,
mert a rossz bor jobban melegít
a segélynél. Egymás seggei.

Nőket cserélnék ki fegyverre.
Kinek nője van, hát fegyverbe,
letérdelni kukoricára,
készül az urak alkotmánya,
és mivel mi doh, holnap penész,
indul a menet, gyors hasmenés,
meg csend legyen, meg ne pofázzál:
az ember kisebb lesz koránál.

Most, vagy soha

Eljött az idő, mikor a szavak
az órlóban többé nem figyelnek,
az éles kések meg nem hajlanak,
szaftossá válik hites, hitetlen,

a nyálkás köztársaság-darabok
elkeverednek nyúlós belekkel,
péppé zúzva virágot és magot,
mit verejték nyitott, ültetett el,

álljon a rendszer, álljon már végre
a talpára, minek nincs is talpa,
az se számít, a sötét háttérben
isten féltőn arcát kivakarja.

Mostanában

Nem teszek semmit, se jót, se rosszat,
mégis úgy mosolygok, az már nem is mosoly.
Egy napon majd hallod, valaki sír a szobában,
de rajtad kívül csak egy keskeny
holdsugár lesz a sötétben,
azt nem vigasztalhatod. Foghatatlan, mint én.

Múlt-kor

Már nem várlak. Órákat is késhetsz,
tavasz van, egy kicsit mégis hideg.
Sétálok az áprilisi széllel,
legalább tudom, miért és kivel.
Már nincs hó, amiben megfürödnénk
még egyszer a liget fái alatt,
nélküled most én lettem a többség
sok férfi között, s egyre szabadabb.

Egy baj van. Nem fordulhatok sarkon,
a ködben megláthatnám az arcod.

Nagypéntek

Régen volt, jaj, már nem is tudom,
nagypénteken, három órákor,
öregapám feküdt az ágyon,
ajka nyoma még a poháron,
sírt egy kicsit, közben rám nézett,
kezét szorítva az enyémhez,
azután, mint egy szelíd vándor,
elköltözött a fényvilágból.
Az udvaron megmosakodtam
a kútnál, ahogy ő is szokta,
a jéghideg víz elernyedve,
mint a keze, csurgott mellemre.

Nem bontalak fel

Arc nélküli voltál, meztelen,
éjjel-nappal folyton kapható,
és hányszor, de hányszor.
Hozzád edződtem, bolond a falhoz,
fal a bolondhoz, s ha eszembe jutsz,
csak mint egy sört, megkívánom.
Mit tudják, mi ez, kik a nagy égiekkel
meg az erkölccsel papolnak nekünk!
Hogy percenként változunk, vagy még
gyorsabban, akár a tiszta ösztön,
kikerülhetetlen. Így is szeretkezhettünk.
Már hogye tudnám én! Akár egy doboz,
amit soha nem akartam felbontani,
csak örültem, hogy van és örök.
Kopott frázisok nélkül élhetnék,

de ha lemegyek az utcára nélküled,
mások miatt felöltözködök.

Nincstelen válaszok

Szólna még egy utolsót,
viszontválaszt a vicsornak,
mikor eszébe jutott régről
az a lány, kinek nevét
azért nem mondta ki
senkinek, ne fájjon.
Inkább hagyja az egészet,
fennköltségében, izmusában,
színlelőn hiteltelen hitében.
Hamis bizonyítvány,
miből kicsorognak a jegyek,
és csak a hazug érdem,
a koppanó kemény papír marad.
Szólna még, de ez a kabátja
egy fogason, amit mindig
oda tett és ott felejtett.
Emlékeztessen rá valakit.

Óriás

A minap találkoztam egy óriással.
Félrelökött: törpékkel nem barátkozom.
Csupa vér volt, főleg ott, hol másnak nyál van,
mint aki egy világot maga birtokol.

Ijedtemben egy kis vöröshangya lettem,
és belül felszaladtam nadrágja szárán.
Mire észhez tért volna, úgy megcsipkedtem,
ugrált, üvöltözött, hempergett a hátán.

A minap találkoztam egy törpével.
Kicsit furcsa volt, lógott rajta a bőre.
Szegény, már majdnem megölelt örömében,
de mint egy hangya, eliszkoztam előle.

Önnön birtokomban

Nem tudom, ki vagyok, nem tudom, ki leszek.
Majd megfejtik ítések, földi istenek.
A büntetésem sem magamból kapom,
csak egy kisember vagyok, s nem a hatalom.

Bántok és bántanak, de ez nem érdekes.
A lényeg, lesz-e értem hitel, vagy kezes.
Szemeimben őrzöm a magam sötétjét,
mások lámpásai adják azok fényét.

A jogom pont annyi csak, mint az önérdek.
Nem süllyeszt alátok, nem emel föléték.
Bár sokkal rosszabb, mikor észre sem vesztek,
mint a „földet rá”, ha véletlen tüsszentek.

Egyke lehetek a saját értelmemben.
Pedig elférnétek valahányan bennem.
De nem lehet, hisz zajos tömeggé válnék,
hideg-színtelenné, mint a tűnő árnyék.

Őrangyalok

Nem akarok meghalni.
Egyszer már beletörődtem
az elkerülhetetlenbe, elfogadtam,
de most, hogy kutyás,
meg lovasrendőrök
járőröznek a temetőben,
véggépp elment tőle a kedvem.
Keresem a szabadság
és istállószag összefüggéseit,
nehogy konyakkal lökjem le
az aszpirint.

Pillanatkapcsoló

Bárhonnan megyek el, olyan, mintha végleg,
főleg mostanában, hogy egyre hűvösebb
lett az idő, s ezért egyszerűbb a képlet.
Józan a gondolat, nincs, ami sürgősebb.

Ha pillantásod hosszabb lenne, láthatnád,
velem vagy akkor is, amikor nem vagy itt,
az a néhány utca sosem volt távolság,
különben is, az összes távolság hamis,

csak a pillanat hosszú, míg ideérek
tőled, s várok, várok, mikor kezdődik el,
aminek a vége az a mintha végleg.
Az idő! Másolata az előttinek.

Rákászás

Békát nyúztunk a rákért
a Sárvíz loccsanó vizében,
de az nem a halál még,
csali, ma sem tudom, miért nem

gondoltunk rá, ha ölünk,
és világít a béka segge,
miért köröz fölöttünk
lassú rákok sasmadár-lelke,

de amikor ma gyakran
megnyúzott embereket látok
munkánélküli bajban-
hát eszembe jutnak a rákok.

Rapszodikus

Amikor idegen tél volt,
tudtam, mire számíthatok,
meleg bakancsot húztam
és vastag kabátban jártam,
de mióta kitavaszodott
és már egy rongyom sem maradt,
az időjárás is mások önös
érdekei szerint alakul.
A vihar elviszi a házat a fejem fölül,
és mint a kiskutya, kuncsorognom
kéne egy kis csontért,
éhen ne dögöljek a napon.

Rólad

Lehetne valamit írni rólad,
de nem találom a szavakat.
Hívhatlak szerencsének, balsorsnak,
ezek egyenként sem igazak.
Vagy épp egy szekrény, benne a fogas,
ahova beakasztottalak,
apró kavics, olyan kis bogaras,
meg-megbicsakló nyelvem alatt,
hiányzó, már sosem fájó fogam,
cipő, mi feltöri sarkamat,
selymes szőrű, bozontos, vagy kopasz,
csalánban habzsoló kismalac-
lehetnél, de nem, mert valahogyan
nem találom meg a szavakat.

Mintha örökre elvesztél volna,
sosem találom a szavakat.

Rombusz

Azt, hogy ökölcsapásaim hiányoztak
valahonnan, észre sem vettem.
Csak mikor már minden áradt
és dőltek a falak,
akkor roppant alattam is az ágy,
a fülemnél zúgott a rúgók
egyszeri szétpattanása.
Egy másikat szeretnék, kérem szépen!
Egy másik házat, vadi újat,
mert itt a felületi kezelés smafu,
a nagytakarításnak is véresen nagy az ára.
A jövőm helyén kacsintgat a nagy semmi.

Rózsaszirom

Várunk nem létező csodákra.
Úgy érezzük, ma még korán van,
holnap zöld hártájú, soványka,
bűzölgő lötty lesz a pohárban.

Képzelnék finom messzeséget.
Közben több millió szegény lett,
mint a front után, feketében
falja lelkünket az enyészet.

S emlékezünk. A rózsák nyílnak,
hisz az ember mindent kibírhat,
ha egyikünkre rá a sírhant,
másokra még a tavasz virrad.

Súlytalan percek

Már megint látom azt a szökét.
Ilyenkor jár bevásárolni,
kilenc után, mint az óramutató,
tiktak, tiktak a járdán.
Egymás mellett az emberek:
fogason lógó egyke kabátok.
Néhánynak több van a zsebében.
Akkor ültették ezt a fenyőfát,
amikor fészket raktam. Fújt a szél.

Nézem, már négy emelet magas,
kész a nemzeti együtt se működésre.
Én meg kicsit összetöpörödtem.
Ez van, már nem úgy beszélek,
mint egy gyerek, nem is úgy hallgatok,
rájöttem, a sors csak egyszerű kamu,
eleve elrendelés nélkül gubbasztok
itt a szakadék szélén,
s ha most lépek egyet, szabadon,
megtehetem jobbra, balra is,
csak előre nem. Lezuhannék.
De nem vagyok palimadár,
már jön is a boltból az a szőke,
nem sejtí, mennyit könnyített rajtam.
Azt hiszem, az egyetlen szív,
amellyel nem tudok mit kezdeni,
itt rendetlenkedik bennem.

Szeánsz

A tüntetésekről beszélsz.
Már tiszta politika vagy,
illetve ettől nem vagy tiszta.
Megint a nyugdíj, mi lesz
a fiatalokkal, miből, hova,
mennyit, kilakoltatás,
elvették, azok megkapták,
összeadod, kivonod,
a nőkkel is jól kiszúrtak,
hallom, most jönnek a tűzoltók,
a rendőrök, a lakásárak,
benzin, rezsi, és a végén
még a temetés is.
Borzasztó!

Gyere, bújjunk össze kicsit!
Meghökkensz: ez most
hogya a fenébe jutott eszedbe?

Szelet vetett

Lehullva oszlik a fény a sarokba.
Nyeglén rádől egy fáradt gitár.
Az asztalon papírcetlik között
légytetem. Hanyatt, gyászruhában.
Az ablakon beoson egy idegen
huzat és mindent összekavar:

megfejtethetlen, elfuserált kép.
Valaki mindent a helyére rak.

Szemben a ténnyel

Holtat költögetni, hányszor tettem én-
mondhatják is rám, bolond vagyok.
Egy fillér sem jár ezért a versemért,
legfeljebb ötven botot kapok.

Bennem nem bolyong a sokféle hűség-
minden ölből kipottyantam én.
A ténnyel állok szemben reggel büszkén,
meggörnyedve ül a kanapén.

Felejteti, csak azt tudna az ember-
leformázni a bűnös agyat.
Mindenki maga magához kegyetlen,
s ha nem is sír, gyakran hallgatag.

Oly sok dolog kiesik a kezemből-
lehajolni nem tudok érte.
Semmi baj. Talán azért nem veszem föl,
másoknak azt jobban megérje.

Szókatona

Mit mondani szeretne, mit érez,
mondja ki hát kedvesem, mondja csak,
ne gyúrogassa, kezébe élvez
idő előtt, s lesz a szó lankatag,

ám ha finoman átölelgeti,
elveszejtve dühét, s a szomorút,
meglátja, szebb, mint az eredeti
szókatona, aki már bevonult.

Ezzel talán el is játszadózhat
kedvesem, dédelgetve ölében
kedvére szegénykémet naphosszat.
Se pont, se vessző nem kell föléje.

Szufla

Mi ez az aranyos képű ökörködés?
Szétnyílt a függöny és csak dobpergés,
némi séta, egy-egy otromba szó,
de az unalom felőrli az idegeket.

Kérem szépen, én egy szenzációéhes,
ingerfüggő barom vagyok,
ha cirkusz, ugorjon már az az artista,
vagy tolja a fejét a hímoszlán
pofájába, mert reklamálok
a pénztárnál a nyugdíjam miatt.
Hiába, minél öregebb az ember,
annál kevesebb az esélye,
hogyan felérjen a Himalájába
és körülnézzon a Hollywood-szerű,
neonsillagokkal teli égen.
Most meg halálba kerget ez a képzavar.

Szúnyog

Semmi nem marad, csak az ujjaink
között elmorzsolódó reszketés.
Mily szánalmas: még el is siratnak!
Egy szúnyog szívja a véretem,
nem tehet jöttéről, távozásáról,
a létéről sem. Véletlen,
mint az Egész, minek neve sincs.
Megvárom, amíg jóllakik és elrepül.
Mindent így kellett volna,
hisz egyszeri és megismételhetetlen,
de ez is csak egy próbálkozás volt.
Viszket, mint az életem.

Szürkebarát

Esténcént Marával bagózom
a ház előtt. A langyos szélben.
Egy veréb csiripel a dróton
egymagában, ott üldögélve.
Szám sarkában fuldoklik fehér
melle, de szó sem lehet róla,
ha áldás vagy, börtön is legyél,
szűk a lét festett folyosója,
különben is, régóta tudom,
néhány veréb szárnya hibádzik.
Sasnak hiszi magát, s lebukom,
akkor is, ha a szó baráti.

Takaró

Sötétedik. Csak magammal
beszélgetek éjjelente.
Minden fogamat megszámolom,
lassan ízlelgetem az időt.
Mindkettő egyre kevesebb,
mint apró kavicsokat,
játszva rejtem őket nyelvem alá.
Legalább nem dadogok.
Ezzel leplezem a félelmeim,
éjjel és magamban.
Csak magammal beszélgetek,
lassan már nappal is.

Találka

Elmentem, bár nem vágytam az útra,
hideg volt, de nálad még hidegebb.
Arcodon pír, befagyott a múltba,
láttam, a mosolyt is csak színleled.
Belém karoltál, a vastag kabát
miatt egy csöppet sem éreztelek,
mint pornóban, kikent nő farát,
döfködtek arcunk idegen szelek.
Azt mondtad, régóta erre vágytál,
én inkább jó meleg sült krumplira,
mi gőzölög, s édesebb a szádnál-
bár csak ne hinnék ebben annyira.

Ebből elég is volt. Ajtón belül
ketten voltunk, én mégis egyedül.

Tappancs

Időnként kóbor, elűzött kutya vagyok.
Nem tudom, mit gondoljak
más ebekről, a vizslák
okosak és a korcsok talán buták,
de akiket féltve, pórázon tartanak,
ki vannak gömbölyödve és nagyképűek.
Még a pincsi is.

Ha elkényeztetett társaimmal találkozom,
próbálom felfűjni magam,
bozontos farkam behúdom, nehogy
elvigyenek a sintértelepre.
Amikor újra szabadon

éhezek, fázom gazdátlanul,
magamban hangtalanul nyüszíték.

Tiszta udvar, rendes ház

Valami baj van a szemközti házzal.
Naponta lemossák az ablakpárkányt
a negyediken, a sarki lakásban.
Másnap újra, a nyílásokat tárják
és megindul a nagy-nagy csiszmákolás.
Piros fejkendőben, asszonymikulás
órákig sepri, sikálja az erkélyt,
nehogy egy hajszála is ott maradjon.
Az tetszik, amikor ingben-gatyában
a langyos esőre a férfi felnéz,
markába szorítva a csíptetőket,
hogyan egyet-egyet komótosan rakjon
a teregetett, csipkés bugyogókra.
Sajnos, így megy ez már több, mint húsz éve,
el is nevezték őket gondoskáknak.
Magamban biztosabb lehetek felőle,
nagy piszkosság történt abban a házban,
ha naponta többször is törölgetik
a párkányt, majd újra, előlről kezdik
az erkélyen. Vagy honvédségi körlet?
De más lakó az orrát ki sem dugja.
Kussolnak. Szerintem mindenki tudja,
nagy piszkosság történt abban a házban,
de pszt, én sem szólok senkinek többet.

Tűnődő

Ma újra aludni lenne jó.
Mesevilág és halotti csend.
Elúszni távolba egy hajón
álmokba ringató tengeren.
Csak pislákolni, mint a kanóc.
Anyám puha ölébe venne.
Mondaná, nehéz vagy, mint a só,
s én hozzábújnék, tente-tente.
Ma újra aludni lenne jó.
Tejről álmodni éjjelente.
Arra ébredni, esik a hó,
ahogy a dunnát rám emelte.

Ugrás

Erre vártam. Ugrani a toronyból
a rossz elől, mint egykor a mólónál.
Nem több ez, mint felállni az asztaltól
hirtelen, hajakat felborzolván,
csak a kerek fenekemet mutatva.
Ahogy ítélsz, így egyszerű,
mikor még minkét lábunk mozdulatlan.
Oly beteges lett a csorda: mehetünk
a szabadulást remélve felfelé,
leoldva derekunkról az övet.
Te ugorj először. Ha már nagy lettél,
szárnyad se rövid! Meglátjuk, ki követ.

Utazás

Már mindenem összepakoltam.
Elég volt hozzá egy kis bőrönd.
Asszony, két gyerek, egy gondolat.
Aztán lefeküdtem, néztem a plafont,
és kezdtem magamat is csomagolni,
de bármilyen éleket is hajtogattam,
láttam, én már nem férek bele.
Még maradok, tovább kell fogynom.

Utóirat

Kedves Mari! Ma rossz hírem van.
Nem érdekel a véleményed.
Lakáskulcs zörög a zsebemben,
szigetelt ablak mögül nézek,
lehet, hogy nem is éltél soha
és valahogyan én sem élek.
Minden cím ismeretlenné vált,
és köddé a szellemiséged,
esik, ez is csak illúzió,
csukom szemem, a cseppek kékek,
kattan a zár, az ajtó tárva,
a lakás sem kell, magam félek.
Megsimogatom a falakat
egy ökölből kinyitott kézzel.

Üres szemgödör

Nem tudom, mi van.
Előre egyáltalán, utólag
pedig elfelejtem. Mindig.
Valami kép, homályos,
összetört tányér. A kontúrjai
talán, talán. És hányszor?
Ez még nehezebb,
ha többször: álmosító, unalmas.
Életjelek hajlanak be,
mint a lenyírt, rothadó fű szaga,
vagy gondolkodás közben egy
erotikus vázlat az írólapon.
Üres szemgödör, ha mosolytalan,
és salak, ha ropogott is.
Itt ülök egy kis törmeléken,
kihunyt csillag, vagy bármi,
hát ezen kívül a többi
olyan hátha, olyan esetleges csak.
Kihunyásaim is bizonytalanok.

Vendégszeretet

Arra gondolok, mire felébredek,
szó nélkül minden és mindenki elhagy.
Üres lesz az otthon, az ajtók helyett
tátott száj, függönytelen huzat leng majd.
Nem tehetnék mást, nyomban elutaznék,
hol várna egy zajokkal teli lakás.
Más furcsa emberek, másik szabad nép,
csak nem volna benne e felfordulás.
Mert magamat nézve másokat látok
a polctalan, tükörtelen falakon,
ha elegendem is van a társaságból,
kik nincsenek ma velem, befogadom.

Vérnyomás

Gyakran látom, hogy alszik a város,
közben nyugtalan szívem hallgatom,
és méríkskélem a vérnyomásom,
kezem elernyedve az asztalon.

Már nem is nézem a pert, a számot,
hisz emlékszem, ahogy a lábnyomom
átszelte ezt a kicsiny országot,
hogy elhagyhassa a múlt századot.

Félmosolyom festői e tájon,
hol ember az emberrel káromol,
sajnos, már nap mint nap csúcsra járok,
felpörög az idő rabláncomon:

miért ez a harc, a robbantások,
az ügyefogyott, gazdag látnokok,
s mért' nyugodnak bele a polgárok,
a mély sötétség rajtuk átkocog.

Ma is megmértem a vérnyomásom,
ma is ugyanannyi, az átkozott,
mégsem, mégsem magamat sajnálom.
Nem jól keltünk át a múlt századon.

ELKÖTELEZETLENÜL

A csendről

A csendnek van mindig igaza.
Őt még senki nem cáfolta meg.
Többnyire megértjük, mit akar,
hiszen folyton egy irányba megy.
Kijut a sötét erdőből is.
Ha hallgatok, pórázon vezet.
Ruháján nem akad meg tövis,
a meztelennél meztelenebb.

Mint távoli madarak röpte.
Látni véljük, de nincsen sehol.
Az egyenes, amely mind görbe,
amit a távolság igazol.
Észreveszed, mikor megérint.
Nem forró, de nem is túl hideg.
Ilyen egy arc, lehet egy kéz is,
a magánynál sokkal szelídebb.

Csendből jövünk, s oda távozzunk.
Ollótól a koporsószögig.
Ha kérded, azt adja válaszul,
néki a mindenség is rövid.
Ma már gyakorta elképzelem,
milyen csendes lesz az, ami volt.
És mily semmit ér az életem,
benne a kisember, aki szólt.

A fa alól

Semmi nem változik. Csalánba lépek
árnyas fák alatt és a szúnyog csipked.
Éhes kis világokat látni, szélek
rojtosodnak, hát levetem az inget.

Lassan elnyel ez az emésztőgödör,
az egyszerű lét rág, mar, marakodik
akkor is, ha ellenségem megölöm.
Újra előbújik, a föld alól is.

Talán nem kéne lélegeznem. Lehet?
Talán lenni egy kicsit könnyebb volna,

ha nem vonszolnám folyton a szekeret.
Másoknak nem telne annyi ostorra.

Kinézek a fa alól, a lét vakít,
még eztán érkezik a nyár, lesz nehéz.
Így marad minden. Egy ág fölém hajlik,
s engem árnyékában felfal a penész.

A fuldokló

Semminek sem neveltek. A vastaps
számomra számalmas szűrös szemét.
Új morálról dünnyög, hadar, vakkant
szabadon oly sok börtöntöltelék.

Egy tóba estem, hol csak cápa van.
Mosdatom, etetem, meg ne öljön.
Véres húscsapatok és rám ragadt
jajgatás rajtam a rongyos öltöny,

a percmutató kattanasába
beleüvöltenek pártkatonák,
csobban az üveg, görcsös hátára
esik a kisember, élő fonák.

Nyakkendőket így még nem utáltam,
ily hazug még nem volt ige s alany,
lubickolva ebben a mocsárban
aggastyánként holtra írom magam.

A múlt örvénye

Ha ott lennék, késő lenne,
de eljöttem, s most ez a baj.
A kertben gyomos az este,
bennem is kaszálni akar,

tömésház alján arcképet
rajzolnak szürke salétrom-
testek ujjai, s a szélben
tovább öregszik a vén por.

Síratóasszonyok. Némák.
Szárnyát veszített nagymama.
A könnyek ragacsos mézgák,

senki nem igyekszik haza,
mennék, és ott porladnék már:
egy levált vakolatdarab.

A vén piás

Ha nem írnék, lehet, hogy innék
és szétrúgnám este a kocsmát,
megzöldülne sárga irigység,
volna bennem, de másik oltár.

Nincsen köztük semmi különbség.
Mind a kettő egy nagy bolondság,
csak épp másképp hívják a söntést.
Versem egy fröccsért odadobnám.

Ajándék

Hát december lett. Télebb. Dérfejű.
A fán megdermedt a levéltetű.
Ha én lehetnék ma a Mikulás,
a nyuggernek szűrnék egy kis piát
a gigájába, ide ne fagyjon,
s messze elsüllyednék, mint az alkony
a szürke napkereszteződésben,
ne találjanak, ha keresnének.
Mert lehet, hogy többet már nem jövök,
csak leveleket küldök, küldözök,
s ha gondoljátok, az semmit nem ér,
induljatok a józanság felé.

akad egy hely

nincs számomra hely, hol égis érnek a fák
és az arcokra fagy a komor grimaszor
az a pont sem izgat fel, ahol elhagytál
dühöng, dörög a szürke ég virradatkor
piros lett a zaj és kesernyés az édes
a könyvlapokat átokvihar hordja szét
ölelésed helyett az érintés mérge
élesítgeti meg a hosszú konyhakést
a falakat erős vasbetonból fonták
körénk sebhelyes pofájú kőművesek
mégsem számít, merre, valakivel, hol jársz
csak várom, érj már haza, szerethesselek

alvás

lecsukódnak a megfáradt szemek
e perctől néma igazság leszek
nem fogható, s persze láthatatlan
csak jusson testemre meleg paplan
csendesek a buszok, a vonatok
az idő sem kattog, nem vontatott
az utcalámpák is kívül lesznek
a gyűlöleten, álszereteten
mint messzi bolygók a napok körül
forgok, keringek magamon belül
s mikor megéhezek, reggelire
asztalomon isten kihűlt szíve
pedig fényre, melegségre vágnék
a valóság sötét, gőgös árnyék

Apróhirdetés

Míg adok valamit, köszönje meg szépen.
Mint egy rózsaszál a menyasszony ölében.
Ő viseljen kalapot. Mindenki lássa.
Legyen hideg, kimért, szűk a pillantása.
Máskor meg izgatott. Nyeglén hízelegve.
Nyissa meg lágy szívét, a kicsikét, teste.
De gyújtson rám tüzet, ha végképp elestem.
Mert a bölléreknek késből van a lelke.
Amikor megzavar, maradjon soká nálam.
De bújjon el messze, ha annyira vártam.
Arcomra fessen tizenkét bohócfortot.
Sose érdekelje, akármit is mondok.
És legyen, mint a szűz. Vesztében is győztes.
Ha kételyem támad, undorodjék tőlem.
Nézzen rám, ha más ítélkezik fölötte.
Így őrizzen meg magának mindörökre.

Az ajtó két oldalán

Ajtó előtt, ajtó mögött állunk.
Pár centi, ennyi köztünk a világ.
Lélegzetünk a kulcslyukon átjut,
s ki belül van, a másakra kilát.

Egyikünk sem tud innen elmenni.
Mi tart bennünk, egy élethossznyi rés.
Az őszi szellő kezd lengedezni,
és elfúj minket, mint egy tollpíhét.

Ha lehetne, megérintenének.
Kívül-belül a kilincsen kezünk.
Szemeinkben fénylő álomképek,
amit tapintunk, emlékezetünk.

Bácsi

Gyuri bácsi
a legkitaszítottabb magyar költő,
aki nem is költő,
mert nem verseket ír,
hanem lerajzolja a gondolatait
az aszfaltra, a házak falára
és azután az ablakból nézi,
ki, milyen fintorogva les rájuk.

Gyuri bácsi
nincs is, csak azok számítanak,
akiknek kötetei jelentek meg
mindenféle színes kiadásban.
Azt mégsem lehet kinyomtatni,
hogy éljen a párt,
éljen meg abból, amit dolgozott,
őt meg ne zargassák.

Gyuri bácsi
nem megy és nem is jön
sehonnan és sehova,
mert a sehonnai bitang embert
egyik gyülekezet sem szereti,
legyen az irodalmi, vagy kocsmai,
így hát maga présel, maga iszik,
és maga fogja magát eltemetni.

Bármit is teszek

Ahogy meghal valaki nesztelenül.
Úgy fázom. Teljesen elhagyom magam.
Ahogy a lenyírt fű sárgán elterül.
Látod, csak úgy tudlak érezni, ha vagy.

Nem tudom, miért van kőből a kezed.
Az egész olyan, mint valami áttét.
Ahogy mindennel téged értelek.
Mintha elém tennél egy csésze kávé.

Ha morog az ég és az eső szakad,
abban bőrig elázva beszélgetek.
Mint nagyanyám volt. Szólítgatom magam.
S jólesik, ha folyton közbekérdezel.

Tudod, mit mutatnék szívesen rólam?
Ahogy rajzollak. Hogy hajad fésüljem.
Lassan csak árnyékod leszek. Valóban,
untatlak így, s néha kilépsz belőlem.

Bármit is teszek, csak tárgyak maradnak.
A végén kezedből hűvös lesz a kő.
Ha olykor egy teljes órán át békén hagylak,
nyüszítek, mint a kutya. Hideg a föld.

Cetli

Mindenkiben akad egy vékony céna,
amitől lelógunk, s egyszer elszakad.
Ha ma születnék, ringyó lennék, céda,
és senkinek nem mondanék igazat.

Üresen ásít elmémbe az élet,
megyek magam holtta nyilvánítani.
Mától ilyen szabadságból nem kérek,
váljon inkább minden olyanná, ami.

Mit tudok, ráfér egy keskeny cetlire.
Az összes többi dolog kidobható:
„annyit is ér, ki nem vitte semmire.”
Lám, lám! Drágán kurválkodni volna jó.

Csigaszögön

Szöges bakancs, fényes csigaszöges,
fel-felsértegette az utcakövet,
ahol kő volt és nem csúszka, fagyott sár,
amiben a szegényebbje szaladgált,
belülre kapca, jó meleg lepedő
a lábnak, orrocskája volt legelől,
aztán simult hátrafelé, a bokát
körbenyalta, mint kötött sál a tokát.
Akár a finom tökös-mákos rétes.
Nyújtottuk és felcsavartuk két kézzel,
vigyázva, nehogy a bőrtöltelék
felsértse járás közben, ahogy lépked
hajnali ötkor, felszántva a havat
az állomásig, merre a nép haladt

a sűrű, januári fehérségben.
Ez mind elszállt a gőzmozdony füstjével.

Ébren álmodó

Ahogy öregszem, meztelen lányok
potyognak ki álmaimból, futkároznak
a szobában, csitítgatom őket
megrémülve, felébred a feleségem,
de ők nyugtatnak, semmi baj,
ahogy téged ismerünk, egy pillanat
alatt elbűjtatsz minket.

Ego

Nemcsak mi vagyunk. Ezt úgy értem,
hogy nemcsak az én.
Tüzet sem tudnánk gyújtani
egy másik anyag nélkül.
Ötévesen már arattam,
úgy néztem fel a rozs felnyúló
szárára. Kis kezemben szorítottam.
A gazda ott állt a gyepű szélén
fényesre suvikszolt csizmában
és nézte anyámat, ahogy hajlongott.
Meg tudtam volna ölni.
Hatvan év múlt el azóta,
hiába a forradalom, a tudomány,
mi lényeges, nem változott.

Egy perc

Mert meg is történhetnek a dolgok.
Nem úgy alszik, mint mi, a gondolat.
Megtehetem, hogy sálat nem hordok,
s szégyellnem kell rekedtes hangomat.

Közel vagyok mindenhez. Kis titok
a nagy folyók sodródó kövében,
sziklákhöz ütődve felvisítok,
de olykor a nagyobb a törékeny.

Egy perc tart meg egy egész életet.
Nem az akarat, a hiány szállít
a hátán óriási jéghegyet,

egészen le, a kiszáradásig.
Sosem kívántam, hogy költő legyek,
nékem a költészet, ami számít.

Egy pohár bor

Semmiségben, ma semmiségben élek.
Úgy tartom magam fel, mint egy pohár bort,
minek csillogó szemébe nézek,
s több leszek, ha lecsúszik néhány korty,
csak véle jó, más minden dög és vétek,
nincs hova változnom, míg józan vagyok.
Ebbe a mocsokba? Mocsokba mégsem
leszek hajlandó, inkább megfulladok,
ahogy a sűrű füstben egy kis mosoly
elgörbül, s így válik láthatatlanná.
Szinte elpárolog ebből a korból.
Valaki itt körbe-körbe szaladgál.
Lehet, hogy én? Kergeti a gög, a zaj.
Elrejttem évezredes kövek közé
ezt a kisembert, elrejttem önmagam,
semmiségből a minden legyen övé,
nemcsak egy ölelés, nemcsak egy jó szó,
széttárt combok és sóhajok nedvesen,
hanem mit csókol a pohár, az óbor
íze, zamata; édes szerelmesem.

Egyke

Kettőből vagyok összevakarva,
jobban értsem, merre jobbra-balra.
Kettő a szemem és az orrlyukam,
külön-külön is használni tudjam
a fülem, a kezem és a lábam,
emésztéshez két üreges járat,
kisujjam, nagyujjam, alul-felül,
a tomporom, ha az ember leül,
arcsontom, jobb és bal agyféltekém,
szívpitvar, szívkamra és a vesém,
máj-vese együtt, talán korábban
egy párban voltak, csak elpiáltam.
De szomorú, ha arra gondolok,
amiből egy van, az már csak lóg-lóg,
pedig ha az egyik pihent volna,
Gyuribá' még folyton kupakolna.

Egymás mellett

Tegnap a kertek alján jöttem haza,
eldobált embereket láttam sátrak alatt,
a hidegtől reszketve egymáshoz értek.
A közeli házak kéményeiből szakadt
a füst a hirtelen beköszönt őszi dérebe.
Fehérre ázott autószemek lecsukódtak,
emlékeimben fagyott, véres sár fénylett,
ahol toporogtam a tizedik életévet,
és messziről néztem a ruszki tankokat.
Kulcsra zártam az ajtót az előtérbe érve
féllelmemben, szerencsére a lakásban
könnyű meleg volt, szeretet és béke.

Éjjel-nappal

Nézem az arcod olykor éjjel,
sötétben egyre jobban látok.
Nyugodt, lassú lélegzetvétel,
hajad ősülő párnaráncok.

Valamiért gyűlölök mindent
ilyenkor, ami már nem te vagy,
földet, eget, a nincsen istent,
bármit, mi csak holmi testet ad:

csillogó kavics, hamis ékszer.
Vajon hova jársz mostanában
nélkülem, amíg fel nem ébredsz?

Talán néhány szál virággal
egy sírhoz, húszéves öcsédhez.
Köztünk pihen az ő magánya.

Elkötelezetlenül

Beszélgessetek csak rólam,
addig megyek a mosdóba,
lefürdök tetőtől talpig.
Ha tovább is folytatjátok,
frissebb levegőre vágyok,
elszívok kint néhány stanglit.

Egy valaki utánam jön,
csak egy, apró kavics zörög
talpa alatt, mégsem hallom.
A távolba nézünk, messze,

hol a szónak nincs értelme,
de kezét enyémben tartom.

Emberi fájdalom

Nem számít, gazdag vagy-e, szegény,
csak örült légy a szerelemben,
halj meg az egyetlen kalandért,
ha vágyódsz. Szemembe nézz és merj.
Mikor nagyon fáj a csalódás,
mutasd meg azt másnak, ne dugdosd,
érzelmeid égető csúcsán
sose változzon át arcod,

onts tiszta fényt, nekem s magadnak.
Élj részegülten, óvatlanul,
táncolj, kacagj, pördülj nyakamba,
s ne szégyenkezve, ne légy hazug.
Ha mást is mondasz, nem érdekel,
maradj hű-magad mindörökké,
lássam, ahogy ütni-vágni mersz
érte: a megbízható szépség,

ki nem csillog, veszíteni mer,
elhallgatni és kiáltani,
mint a Föld, mikor árnyékot vet,
igent és nemet is vallani.

Ki vagy s hol, emberi fájdalom,
elvérezve vagy épp undorral,
megtudni rólad nem óhajtom.
Csak azt, mikor a teliholdat

bámuljuk sokan, vagy-e velem
és adod-e, amit én adok,
mindent, ebben a szűk éterben,
hol sosem számít, mit akarok,
de az igen, ha egyedül vagy,
mikor kívüled nincsen semmi,
öleled-e sebzett önmagad,
szeretsz-e így velem létezni.

Érzékiség

Rendet rakok az őszi kertben.
Gondosan. Kigyűjtöm a javát
és megsemmisítem, mi nem kell.
Gereblyézem a fű hajzatát,

finoman, mint nő bokájától
juthatok el a vénuszdombig,
lassú, gyengéd, de mégis bátor
mozdulatokkal. A korom is

így kívánja, s nem sebezhetem
fel a természet-test gyönyörű
hosszú fehér combját meztelen
érzékiségében. Hogy' örül

az őszi nap nekem! Melegít,
s felszárítja a falevelet.
Már félgömb alakú mellein
csillog hatvannégy év szeretet.

Esthalál

Ma meghaltam, nem vagyok egészen,
csak állok itt, csak ülök, meg fekszem,
ha elfordulva szemedbe nézek,
látom benne, mennyire öregszem.
Tépem magamból, mit néked adnék,
te se légy könnyebb, cipeld e szívet,
ha elfogyna, jaj, ne sírj, itt van még,
bújj közelebb, ha pislogva intek.
Józan ésszel nem bírlak ölelni,
egy szebb halál kell, az a mámoros,
csak az ifjú, aki még törekszik,
nekem már koporsó a vánkosom.
Ha fél vagyok, pótolj ki egészre,
ha kétszer annyi, most vágatsz ketté,
mint a gyermek a hazug mesékre,
hangtalanul, csókoddal feleljél.

Esti séta

A baj mindig ott kezdődik el,
ha véletlenül jót is teszel,
s várod érte a jutalmadat.
Ez a világ arcodba kacag.

A csalódásnak nagy ára van.
Állandóan bajra száll a baj,
s aki egyszer megkeseredett,
őnála a só is édesebb.

Olykor én is elveszett vagyok,
elhiszem a hazug mondatot,
azt, hogy mindig győz a szeretet.
Így sírnak gyakran a gyerekek.

Barangolok itthon, idegen.
Szemem egy madáron megpihen.
Repülj velem messze, kismadár,
távolról szerethessem hazám!

Expozé

Reggelente napirendi pont van.
Minden úgy helyes, ahogy álmodod,
apró szellők lógnak a plafonban,
kiléptem, bent a csillár tántorog.
Így szeretem, ha kiszór az élet
a járda mellé, hol megáll a busz,
döcögve visz a Hozsanna-térre
és valaki vén fejemre hamuz.
Megértem ezt is. Sírni még szabad.
Mint a többi élet, rossz átmenet,
téged is épphogy kölcsönkaptalak
ölembe, s máris elfelejtelek.
Ez az a hely köztünk a szép szónak,
beszélgetünk, mint a pultos-fiúk
a vendéggel, búcsú nem látszódhat
a szemünkben. Számunkra nincs kiút.
Csak látod, de nem érzed, hogy fáj még
ahogyan lassan elengedtelek,
üres arcomon táncol az árnyék,
hunyt szembe zárva viszem fényedet.

Felújítás

Csendes istenek félnek haragos
emberekben.
Zöldes nyelvű szellemkép lóg
a villanyoszlopokon,
itt maradt a forradalom
titkolt-tiltott homálya, a szörnyeteg.
A festék kiszárad a lő-nyomok
elhanyagolt réseiből,
kék hegyek felé nézegetnek a
leomlott kémények,
elvakító lámpák gyúlnak,
folytatódik a felejtés

és butítás tömeges terjesztése:
a történelem.
Kezünkben rozsdásodik a gránát,
a füstös arcokra fagyott múltidővel
a pincékből előkerült sárgult
jegyzeteket meggyújtották.
A bűz gyorsan terjed, e feromon
felfokozza vágyainkat,
a legfőbb tér kerítésén díszleg:
belépni tilos, építési terület.
A költő is odébb ballag,
kalapjával integet,
kék hegyek, kék hegyek,
átmenetileg a hupikék törpikék
lépnek rá egy kőre, ne feleljenek,
Pálháza eső áztatta cserepei
alatt didereg a vakszegénység,
töményebb a jóság, mint a vitriol.
Emberszabású. Nem vicc, a Délibáb
magasabbra költözött,
rosszabbik felünk kergeti,
nem vicc a harmadik évezredben
a Simaságban göröngyökön hálni
fagy és éh-halál között.
A Jelbeszéd láthatóvá válik,
magunkban dúdoljuk a régi dalt,
félnek a csendes istenek
haragos emberekben, szellemkép lóg,
szörnyeteg, lö-nyomok,
nézeget a kémény: kék hegyek,
kék hegyek. Ismétli önmagát.

fénytelen

ma reggelre a fény is elhagyott
tapogatózom, mégis hol vagyok
üvöltenék boldog süketeknek
megvakultam, mindenki keljen fel
én nem látok, ők meg nem hallanak
nem értem, kinek is süt fel a nap
farkatlan ördögök hona honol
szívemben, a földi langyos pokol
cirkusz ez, nagy ünnep, fényes rablás
hirdeti a felfelé hanyatlást
anyák méhe, adjatok jó fiút
hadd legyen ebből egyszer már kiút
amit mondanék még, nem találom
egy nemzet fekszik a betegágyon

oda hullok, hol eddig is voltam
veletek együtt, szegényen, holtan

Féreglyukak

A csönd megint megunt. Kiabál az élet.
Talán elfáradtam. Épp aludni térek.
Magam vagyok belül. Lassan megőrülök.
A zsinór elszakadt. Mint egy újszülött.

Köhécselő párna. Fuldoklás az álom.
Megérett bűnök. A nagy felrianások.
Szűkülő folyosó. Nem vár senki, semmi.
Rólad is elkéstem. Már nincs hová menni.

Asztalra lehajtott fej. Éji nyaktiló.
A sötét nem szól vissza. Le is halkítom.
A csönd megint megunt. Kiabálni kéne.
Elszürkül a tér. És átbújik egy fereg.

Füstölgő

Nem tudom, erre-arra mi késztet,
hisz majdnem mindegy, teszem, nem teszem,
józanságtól lettem kicsit részeg,
kis vérrögöktől szédül a fejem,
el kell hinnem oly sokakról, másról,
ma az ember jó volt, imádkozott,
roncsolódva jövök ki a számból,
magam vagyok magamnak átkozott.
Itt állok az utca zavarában,
látom, mindenki jön, mindenki megy,
nekem nincs céloom, követ a sárral
jöttem ki egy helyben tiporni meg.
Rágyújtok ott, ahol már nem szabad,
inkább ő öljön, mint holmi bánat,
gatyámban öreg tarka nyúl szalad,
még kergeti lányodat, anyádat,
néhány szent lélek fényével ütne
agyon, ezt a gaz, mocskos állatot,
ne kerülhessek többé felülre,
nem baj, holnapra továbbállhatok.
Földre hamuztam, köpve az égre
egy sárga lepkét, azzal gomolygok,
arcom körül ráncos világ térdel,
vöröslő Hold szemembe mosolyog.
Eltűnődöm, néha mért' csúszik szét
combjaid helyett ez az egész élet,

érzem már a végső búcsú ízét,
lehet, ma utoljára ízélek.

Görnyedten

Egész életemet a hátamon hordom,
guggoltam magamba, szakadt a derekam,
szinte sehol vagyok, a házat lebontom,
kint nagyon hideg, bent meg nagyon meleg van.
Míg mások a tengervízen is átkelnek,
én térdig süllyedek, felszántom a földet,
nézem, e bolygó már más embert szerethet,
boldogságnak túl jó, de kevés örömmek.
Valahol lucsokban felsír most egy gyermek,
majd magára marad és mélyen elalszik.
Ha nem hal korán, ő is ilyen öreg lesz,
árva szívem a markába kéne adni.

Gyalázat

Udvari költőnek lenni jó,
dicsérni embert, jelent, rendet.
Miért nincsen bennem ennyi bók,
és kívánom az ismeretlent,
hisz lehetne sok új barátom,
támogató párt és kiadó,
mért' tartom magam kutyaláncon,
ha nyeríthetnék is, mint a ló?
Ne értsd félre, hogy megkérdeztem,
ha kérdelem azt is, mit jól tudok.
Ez csak egy vers, és megérdemlem
magamról ezt a gyalázatot.

halmaz

ez egy várakozás
ki sem nézek az ablakon
mégis látok mindent
most kerekezik el a postás
a ligetben taposott gyalogúton
nem viselek buta elveket
elég a világ árnyéka is
szomorúsága, félelme
hosszában kettévágott alakok

egyik fele, másikat úgyis unom
állva gyorsabban haladok
bár tanácstalanul, hidegen futkos
a borzongás mezítelen hátamon
mint lerombolt falak romjai
üvegszerűen, ahogy egy ház halott

Hasítás, rock

Mindenki nagyon-nagyon fontos.
Ha összejönnénk, ahogy mondom,
kutyáink a nyüsztést fűjnák,
mi nevetve utánuk nyúlnánk,
ahogy a villám is eléri
a túl hegyesen elrohanót.
Rockosítanánk, aki szépít,
s kinek jót tenne, feldughatná
magába, melyik oda való.
Ma ez a kedvtelen kényelem
elszomorít. Jobban szeretem,
ha a fejsze fényesen hasít.
Szét tudnék vágni már valamit!

hernyókarácsony

még egy kicsit sánta vagyok
holnaptól már kúszva futok
rohangálok a világban
eszem-iszom fűben-fában
sülök nyáron, fagyok télen
megbújok egy repedésben
koppanok, mikor leesem
jól érzem magam mereven
aztán nyúlok, meg-megnyúlok
esővíztől jól berúgok
tekeredem, gömbölyödöm
színes szárnyaimat szövöm
s aláhullik fehér vérem
az angyalkák szemérmére
vagy a törvény ellenére
hontalanok kenyérére

hőségben

a mélyen szántó gondolatoktól
messze van a tikasztó felszín
így húzzák magukra a sárga földet
a hiszékenyek boldogság helyett
pedig ebben a hőségben többet ér
egy pohár hűvös forrásvíz
a világ összes lagymatag igazságánál

Humán

Eltekintenék az okoskodó
szóhasználatról. Inkább csak érzek.
Nem baj, ha ez így sokkal fárasztóbb.

Úgy élek, dalolok, nem lehetek
kéklő csalogány. Mégis repülök.
Senki nem látja, honnan és hová.

Ezt a világot már rég feladtam,
számomra üres. Nem vagyok benne.
Emberiség. Figyelem léptüket.

Iga

Talán megtisztulok egyszer,
mint anyám fehér lepedője.
Bűnök rágják testem-lelkem,
egyikről sem tudtam előre.

Mint a marhát, úgy tereltek
egy idegen, magas karámba,
tanítottak rossz szerelmet,
maradjak hűséges és gyáva.

De nem a megbánás segít,
hanem ifjúságomból a dac,
rosszaságom fertőtlenít.
Ma is lázadok, mint egy kamasz.

Inflálódok

Mit gondolok egy ideje, véges,
csakis a számokkal foglalkozom.
Bölcsék hosszan vitatkoznak azon,
mi számomra cseppet sem kétséges.

Minek mellékdumákra figyelni?
Kivonni, szorozni, osztani kell
jól, s nem betakarni valamivel.
Egyből látom, az eredmény mennyi.
Fogy a kenyér, a só, boltba megyek.
Folyton cserélik az árcédulát,
egy kicsit minden drágább délután,
mint reggel, egyre korábban kelek,
ettől felkúszik a vérnyomásom.
Legalább idejében meghalok.
Zúg a taps, éljen, hajrá magyarok:
folyik a lét egy kerékcsapáson.

Jogos védelem

Levegőt veszel a megdöbbenésre.
Nem engeded be a Bírálatot,
kint ácsorog ajtód előtt, fölény
nő ki szemeiből. Így lóg a bele.
Félénkséged kiömlik a kulcslyukon,
megtévesztve a hívatlan látogatót.
Dörömböl. De jó, hogy süket vagy!
Azt hiszem, bezártságod teszi.
Elkezd szétbontani a házat,
leülsz a géped elé és verset írsz
valamiről, mit ő soha ne érthet
meg. Mintha nem is lett volna itt.

József Attila halála

Ma hanyagul, zsebre vágott kézzel
sétálgatok az őszi fák alatt.
Egy tenyérnyi pocsolóházhoz érve
megállok, illesztgetem talpamat,
ki járhatott itt hetvennégy éve,
ki után, vagy épp ki elől szaladt.
Mezítláb a lucskos sárba lépek
mosolyogva, bokám csupa cafat,
hogy erős nyomot hagyjak, végtére
nemcsak József Attilának szabad
okot adni a kételkedésre.
Néhány okos, ha törik, ha szakad,
a mai naptól hetvennégy évre
lábnyomomból írja le arcomat,

a szemet, mi Attilára nézett,
s milyen volt fejemben a gondolat.
Mind időleges. Semmit nem érzek
abból, mi nekik számított adat,
csak halvány nyom leszek a térképen,
kövület, talp alá való salak
annak, ki erre sétálgat éppen.
Lehet, hogy én is a vagon alatt,
önnön hazug-akaratból végzem
be érdektelen, szörnyű sorsomat.

kávé

keserű kávé az élet
keserű élet a kávé
keserű kávémba nézek
keserű kávé is rám néz
fekete macska ölemben
fekete álommal alszik
fekete nagy szeretetben
fekete dorombja hallik
szürke kis emberek mennek
szürke kis dalokat fújnak
szürke kis angyal a mennynek
szürke kis ördög pokolnak
öreg vagyok egy ideje
öreg de hát gonosz mégsem
öreg életem kesereg
öreg kávémban és nézem

Képtelenség

Mire visszatértem, hogy mégis kit találok
itt a helyemen, te némán, egyedül,
magányosan álltál az ablak előtt.
Mint akik reggelente együtt ébrednek,
tányéromba merted a forró levest.
Ez csak úgy történhetett volna meg,
ha valóban hűtlen tudnék lenni
hozzád. Ezek most képzelt kontúrok
egy végtelennek tűnő esti órán,
a felhők álommá oszló foszlányai
átszenvedett nyaraink szemeiben,

újszülött testem öregedett fájdalma
halálközeli, szomorkás állapotban.
Tudom, e dolgokon mindig nevettél.

Ketrec

Te úgy beszélgetsz,
megrágod a szót, mielőtt kiköpöd
a lábaim elé. A legyek emiatt
elszaporodnak és félek,
nyüvekkel lesz tele a lakás.

Én úgy beszélek,
megrágom a szót, mielőtt lenyelem
némán, undorodva. A legyek emiatt
mind megdöglenek és félek,
nyüvekkel lesz tele a gyomrom.

Némelyik túl hangos,
ezért szeret bennünket a szomszéd.

kinek mondjam el

kinek mondjam el, nem ilyen volt az utca
nem állt itt az x meg az y szobra
nem jártak erre léhűtők, kiskirályok
dolgozhatott a paraszt és a cigányok
kinek mondjam el, az volt itt a szabadság
a férfi és nő tehette maga dolgát
épületek nőttek, városok születtek
gyermeksereg töltötte be a tereket
kinek mondjam el, hogy mennyire üldözték
a gazdagokat, ne legyen nagy különbség
ember és egy másik embertársa között
még a gólya is, ide, visszaköltözött
kinek mondjam el, nem bántottak zsidókat
a járdán, sem fenn, abban a disznóólban
nem robbantak fel a benzines palackok
a főnök beosztottal is barátkozott
kinek mondjam el, ha nem érti meg senki
ha mindenki csak nagy magyar akar lenni

kinek mondjam el, minden május elsején
munkás-zászló lenghetett tribün tetején
nem szólt ünnepekkor döngölés és lármá
nem utáltak érte szerte a világban
kinek mondjam el, a régi iskolákban
tanítottak és nem rendszert magyaráztak

hagyták a holtat, nem dúltak fel sírokat
virág volt rajtuk, s nem kő, márványburkolat
kinek mondjam el, az újabb nemzedéket
nem babonázta meg semmiféle ének
kábszer és pia nem volt ekkora átok
nem voltak sűrűn gyermek-öngyilkosságok
kinek mondjam el, volt egy szegényebb ország
mely vállán hordta kelet és nyugat sorsát
közben bálók voltak, zene, ölelések
vágyainkban másik, egy szabadabb élet
kinek mondjam el, ha nem érti meg senki
ha mindenki csak nagy magyar akar lenni

Kora tavasz

Száttárja szép combjait a hajnal,
a fénytelen térbe minden bemegy,
mint vasszög, azzal a nagy kalappal,
összetűznek minket vérző erek,
aztán csak engem ölelve alszol
még, nyugtató csend a szuszogásod.
Valami hűvös fuldoklás markol
belém, csuklód nézem, csupa árok.
Kiket így, fekve szülnek, boldogan,
talán mind ugyanazért küzdenek.
Március. Minek oly sok bokra van.
Innen távozom, s itt lesz hűlt helyed.

Kőfelhő

Mára elfelejtettem, ki vagyok,
hogyan arcom is van, meg nevem,
mint a gumilabda, ami pattog,
vagy más, kedves játékszerek,
forgok kézen, ütődöm a lábhoz,
de hintaként sem szédülök,
nem szenvedek szeretethiánytól,
süvitek, ha a szél üvölt,
igaztalan, hogy semmit nem érzek,
csak titkaimban hordozom,
színtelenül, ahogy a fa vére
sem látszik meg a lombokon.

Hópehely az ember ablakára.
De kőfelhőből esni le.
S felszállani onnan, mint a pára
a hajnalokat festi be.

Könyörtelen

Mindig gondoltam, hogy ez a világ
nemcsak napfény, csillogás, kényelem,
mindig gondoltam, hogy aki kiált,
a szívében ott ül a félelem,

a bánatot, könnyet s a nevetést
mind-mind gyorsan el kell felejteni,
csak a pillanatnyi szerelemért
érdemes születni, majd elveszni.

Nem kérek időt, se rangot, nevet!
Egyetlen hitnek sincsen igaza,
annak főképp nem, amely nagy lehet.
Egy pillanat, s törik a kirakat.

Kukkoló

Néha csak bámulok:
istenem, mennyi bohóc, mennyi bohóc!
Pedig lehet, én vagyok
egy kibírhatatlan, üresfejű bolond,
ahogy nyikorog az ajtó a sötétben,
elszenvedve a leírt körívet
tétován, s elhajlik a szíve.
Néha elalszom, ahol épp vagyok,
fotel, szék, utcasarok,
a házak vonszolják magukat utánam,
függönyük nyílik szét a számban
akaratlanul, s a csillár kileng.
Tovább kéne mennem, de minek?
Inkább figyel belőlem valami széles,
tátongó úr. Elég, ha ő felébred.

Leltár miatt zárva

Ne törődj semmivel, ez ilyen világ,
ehhez már nincs kulcsom. Naná, hogy nincsen.
Húzd le a rolót, még valaki kilát
és rosszul lesz. Elfogja a hányinger.

Legyünk szegény magunk, mint a fejszenyél
a pincében, de szép fejünk éles vas,
elég lesz mára a megszáradt kenyér
is, a bolti másban áfás méreg van,
a képeket vedd ki a keretéből,
nem kívánom látni, annyi hazug giccs
tündököl, s kérlek, ne köss színes kendőt
ma fejecskédre, lazíts velem, lazíts.
Szóval, csukódjunk, mint az esti virág,
kenjük be mind szurokkal a kilincset,
ölelj meg, úgy ölelj meg, hogy ami bánt,
kiszoruljon, szerelmed édesítsen.

Aztán csend. Oly kedves csend, mint a humor.
Esik le a poén, de még nem tudom.

Lemondás

Maradj csendben. Nem hallgat meg senki.
Tégy úgy, mintha nem akarnál lenni.
Az oxigén arra való, égess
magadban mindent, lélegezz mélyet,
birodalmadnak ez a határa,
ne beszélgess folyton a halállal,
ha mélyen belegondolsz, mészárszék
a Föld, s hogy holnapután mi vár még
rád, legjobb, ha előre nem tudod.
Nézd, a némák olykor mily boldogok.

Lény

Függőleges vagyok, ha állok.
Középmagas, élő testoszlop.
Gerincemben a porchiányok
miatt olykor majd' összeomlok.

Markom még akár vért is szorít
ki abból, miben erek vannak.
Néha viszont egy selyemholmit
sem tud lehúzni, hagyja rajtad.

Szememből tűzcseppek mosolya
megégeti a hölgyek arcát.
De felhők jönnek, homályosabb
a kép, és csak kusza kazalt lát.

Mi fent, állítólag egyszer lent.
Egyre furcsább magamnak pőrén.
Ahogy véres fejjel érkeztem,
mintha azt a gyermeket ölném.

Létbizonytalanul

Nem voltam, nem leszek sem ez, sem az,
de nekem sem lesz senki semmi sem.
Bár az ember néha mindent megad
másnak, mégsem alkuszik senkivel.

Rekkenő hőség a mocskos földi
örökkévalóság, maga magát
égeti, ki önnön magját költi.
Oly sok kabátra még egy nagykabát.

Amit úgy féltettem, az már nincs meg,
támadóim sosem oltalmazták.

Vén, remegő kezemből a kincset
uralkodók fegyverként forgatják,

csak azt látom, milyen bőkezűek
önmagukhoz, amíg én elveszek,
tarisznájukban vastag csekkfüzet,
én írom a kőkemény verseket,

s hogy megvethessek minden hatalmat
embert nyomorító ügyeivel,
először megbocsátom magamnak
saját kisgyermeki bűneimet.

létből fakadó

lombja a jelennek, alom a jövőnek
örök semmiség, a varjak kiröhögnek
vakrepülés szárnya, lentről láthatatlan
tűzfalakra kötött kemény, hűvös paplan
egymáson és mellett a lyukacsos téglá
gőzölgő levesek, pörkölt mellé cékla
csontok kutyaszájban, kosz, szemét a járdán
bal csuklókon idő, vad tilalomtáblák
máglyatüzek, füst, a boszorkányégetés
völgyek felett hegycsúcs, orom és szakadék
reggel, délben, este, másnak nagycsütörtök
ágyékokban a kéj, hamis sikoly, blöffök
gyógyíthatatlan vég, az elfolyó rosseb
ne áruljál el, de mindenkinek mondd meg

Macskaország

Az ember, mikor hízeleg,
mint a macska, túri a simogatást,
de azonnal rossz kisgyerek,
ha mégsem megfelelő a folytatás,

sarokba vonul és duzzog,
a régi ismerősöknek nem köszön,
mind lerugdalja az útról
kavicsbarátait a hetyke közöny.

És ha macskaországban él,
hol az ilyen hízelgés mindenre jog,
ne sírjon a bocsánatért:
az élet a macskáknak kilencet oszt.

Magunkban

Hajba túrt ujjak. Gondok és bánat, szűkülő szem.
Az ablakon homály. Szivárgó ósdi eszmeillat,
kibújt középkori sötét, folytonos mellé, ellene,
a senkinek se jó, távolodó távlatok,
elázott, lucskos lyukak a reményben,
himbálódzó, leesni készülő rendi rendetlenség,
világ-magyar, világnemzet, világbaromság,
fekély a szóban, kifakadó, varasodó, újra folyó,
beroskadó egység, különválás. Könyör-rothadás.
Honnan, miért, kinek. Miből a semmi?
Kitapintható élek a romokon, édenkert sárban,
közmunka, közérdek, közös ködközők,
ébredő gyilkos pillantása a törvény,
töredező, régi nyilaink a kontinens hátában,
visszhangok a toronyban, tűz van, tűz van
babám, vizet ránk. De még nem ég eléggé!

Már múlik

Ő ott egy ember.
Akinek a foga kijött
gyerekkorában,
ma viszont mindent magának
akar, a másik kárán is,
ha nincs, ellenséget kreál:
mindenek felett a győzelem.
El kívánja pusztítani.
Az én szememben viszont
olyan, mint egy kis papírcetli,

melyet, ha meggyújtok,
csak rövid ideig tartó,
szürkés szélű, bűdös
lobbanás, nem lesz ideje
a világot megégetni.
De jó is a mulandóság!

Már nem tudom

Nem tudom már. Mert már nem tudhatom,
egyáltalán tudom-e, hogy tudom,
mi a nevem, és ahol most vagyok,
az enyém-e, van e még otthonom,

egy fokkal hűvösebb van, avagy nem,
mint tegnap. Nem tudhatom még azt sem,
merre lehet valahol a nap fent,
megengedték neki, vagy csak felment.

Lesz-e majd nyugdíjam, vagy éhezem
és fázom holnap. Dolgos két kezem
nem tudhatja már mit, miért tegyen,
lehet-e a fejemben értelem,

gondolhatom-e, amit gondolok
magamról, vagy az is tiltott dolog.
Nem tudom, kik azok a boldogok
és szegények, kikért imádkozok,

nem tudhatom, hogy akik ma tudják
hordani zsebükben a telt bukszát,
még meddig raknak vállamra muszájt
ilyen sok-sok nem tudhatom után.

Nem tudom már. Mert már nem tudhatom,
jön-e, talán elment a vonatom,
várok-e még, vagy ma elutazom.
Ácsorgok itt a hideg peronon.

Menthetetlenül

Nem tudom, ha tarkón lőnek is, felkelek,
mi lehet bennem, emberek, jaj, mi lehet,
utóbbi időben annyi romot láttam
szétterülve e felgyorsított világban,
lassan mindet ellepi a zöldes moha.
Menthetetlenül eltévedtem, ostoba
kicsi gyermek, ki nem nő fel, nem hazudik
filléres célokért, hisz marad is, jut is
az eső szagából, folyton combig ázom

a szerelem csillogtató mosolyától.
Amikor félek, mikor annyira félek,
megbújok egy ujjnyi meleg repedésben.
Nem kívánok gazdag, szögletes házakat.
Dőljön csak össze mind. Kerüljön rá lakat.
Ahol minden őszinte, szeretek élni,
ha szét is szakadok. És nem, ha megéri!

Mindörökké

Tudod, ha darabokra szedsz, mint egy csirkét,
ha rám rivallsz, tűnj el az utamból innét,
ha csókjaidból kinő bántó harapás
és nem kívánsz játszadozni papás-mamást,
tudod, ha tányéromra kígyót-békát raksz,
mindet felfalom nagykanállal, villával,
ha elrontasz nappalokat, éjjeleket,
ha meggyanúsítgatsz, mint egy rossz gyereket,
én csak nézlek, én csak nézlek. Már úgy nézlek,
mint egy magamba rejtett régi fényképet.

Mosoly

Ahogy szemlélem a világot
halálom előtt. Mit nem ismerek.
A kiságyból ébredve kijárok
már: anyám, adjál még egy kis tejet.

Az ajtó nyílik és megpróbálok
mozdulni, jé, újra megyek, megyek,
lassan hatvanöt, és még úgy állok
előtted, akár az a kisgyerek.

Szél füttyül a temető sarkából.
Talpam alatt barnuló levelek
mosolya, hiszen itt állok, állok,
s látom, szeled nékem a kenyeret.
Félek. Örömben felkiáltok,
és rám csodálkoznak az emberek.

Mulandóság

Egyedül vagyok, akár az égiek.
Egy mélyen alvó, magamat hallgatom.
Egyetlen sekély támasz, hogy senkihez,
a világon senkihez sem tartozom.

Mezítelenül, hideg ágyban fekszem.
Mi megérint néha, egy eltévedt légy.
Szinte halottként nyugszik el testem,
csak a lélek érez némi émelygést.

Mikor elfordulok, csak téged látlak.
Fényes tükör vagy a szemközti falon.
Már nem tudhatom, mit érzek irántad,
hiszen nincs rá szó, nincs hozzá alkalom.

A vágyaim gyakran föléd emelnek.
Igazából csak azok vannak fölül.
Kiszolgálói elmúlt szerelemnek,
mint ki már egy jó álomnak is örül.

Múlhatatlan

Miért hittem el magamról, amikor
beléptél a szobába: megkívántalak.
Mintha a fürdőben a párás tükör előtt
törölgetnéd melleidről a cseppeket,
majd egy könnyű köpenyt vennél fel.
Az ember néha azt érzi, amit mindig
érezte, pedig hol van már az az érzés.
Túl fiatal hozzám ez a vágyakozás,
mint a hazám sorsa iránti aggódás is.

Műbíráló

Gyakran eljutok az alkotásig.
Hol a főkotás? Közben rímelek,
mi nem divat, ettől aztán ásít
az olvasó. Vagy épp félrenyel.

Rozmaringillatú gondolatok.
Hát ha bűdös, legyen nagyon bűdös
a valóság és mindig jóllakott
a kutya az ajtóhideg küszöb

előtt, őrizze a régi házat.
Kot-kot-kot, alkotja a tyúkanyó.
De hogy mi lesz abban a tojásban,
attól függ, a kakas hogy' udvarol.

napraforgó

születni már késő, meghalni még korán
sötét múlt és jelen, a jövő ostobább
évek helyett számok koporsódra írva
az lesz a nagy senki, ki leszál a sírba
nem beszél a fény sem, hallgat a sötét is
ott ahol testeden vékony bőrkötés sincs
társak, boldogság, szex, opera, ária,
fehérmájú némbér, szagos szűzmária
ördögök, angyalok, meg nyakigláb isten
becsület, szemérem haldoklik a sitten
szabad élet, madár, szárnya törött hajnal
lezárt szemmel érzed, se éjjel, se nappal

Néma lélek

Nem érdekel, hiszel, vagy nem hiszel.
Én meg nem árulom senkinek el.
A kételkedés a legnagyobb kincs,
főleg abban, ami számunkra nincs.

Voltam már véres, mert verekedtem,
s éltem boldogan is, idegenben,
hazudtam, csaltam, mint minden ember,
kit szerettem, véle is megtettem,

kinek bűnök nem terhelik lelkét,
ő csak aludttej, szemernyit nem élt.
Elszámolok. Persze, csak magammal.
Véletlenül születtem magyarnak,

hordom és átadom a génjeim,
s tűnődök más képtelenségein.
Úgy megyek, mintha nem lettem volna,
kár a könnyért, az elvész a porban,

akár a hit, remény és szeretet,
a kukac nem eszik ilyeneket,
s nem érdekli, mit gondolnak még ott
róla, hol főzik a táplálékot.

Az ember egyszerűen a csoda.
Nagy kár, hogy nem juthat el bárhova
a világon, vagy mit annak képzél.
De hinni, nem hinni? Ez elképeszt!

Oszló korszak

Seregélyek tűnnek el, majd lerontanak.
A vetés mégis újra s újra üde-zöld.
Közben úgy lélegzem, mint kiszáradt tavak,
teljesen mindegy odafent ki elnököl.

Lecsúszom a hegyoldalon, inkább esem.
Így az összes veszélyes kanyart kihagyom.
Néha elgázolnak bűdös interneten,
hisz azt is beterítette a birkahon.

Mindez komoly érzéstelenítés nélkül.
Mert soha nem desztillálom a szavakat.
Szelíd barna szemem mély vadságba kékül,
rezisztens leszek, mire felakasztanak.

Ölelés

Vitathatatlanul elfáradtam,
amikor az erdő közepébe értem
és feltettem a kérdést,
vajon mit keresek itt.
Hasonlít ahhoz, miért is
születtem, jó-e ez nekem.
A lombok hajtottak ki fölém,
vagy én nőttem alájuk.
Ha mindenre tudnám
a választ, mit kezdenék vele?
Majd otthon a párnámat
ölelve végérvényesen elalszom.
Mert ki kell pihenni, hogy élünk.

Öreg szerelem

Esteledik. A madarak fiókákhoz
tértek, szél a leveleken elhallgatott.
A felgyulladt sebek gyógyulni készülnek
a meztelen levegő hűsítő testén.
Tudod-e, egy nappal öregebbek lettünk?
A darabka élet ismét eltávozik.
Arcomon a barázda messzebb vándorol,
hűtlenül igyekszik lehagyni tiédet,
szemeimmel takargatom szemeinket,
mintha véletlenül érne össze ajkunk.

Zimankó közelít, csak még augusztus van,
az édes nyár csepegteti mézét közénk,
de sejlik a havas táj, észre sem vesszük,
bimbók hullanak, s többé nem nyílik virág.

öreges

oly gyenge, kismadár, reszket minden ujja
tudom, egyikünk sem lesz néhány év múlva
kinyíffant vasárnap, a hétköznapi zárva
bánat esik rájuk könnyű puffanással
látszik ki van felül: törvény, nem az ember
néhány slukkot leszívok, horpad a mellem
elrejttem a fényt, hadd legyen én a foltod
születni vagy szülni, vajon ki a boldog
miért vagyok, ha már csak a hegem éltet
ha seggbe rúgják ma szegény szerencsétlent
kiürül a tér, inkább én megyek onnan
műtét helyett vásott lelket darabolnak
pertut iszom a véggel, hideg a teste
oly, mint a kismadár, minden ujja reszket

Öröm

Van nyugdíjam, szelet kenyérem,
gyerek, akit támogathatok,
száraz párnám, nem izzad fejem
éjjel, álmomban ébren vagyok,
áfám, közel harminc százalék,
italba szennyvíz-alapdíjam,
nem tudhatom, mi van hátra még,
ürítsek, vagy magamba szívjam,
könyvek a polcon, barnállanak,
újakra ma sajnós nem telik,
hajlott hát, mit nem láthat a vak
sötét, a Holdam is elveszik.

A spájsz mélyén tavalyi lekvár
tetejében barna-édes bőr,
feleségem, fekete szempár
csillogása, a szerelmes csönd.

Szekrényemben az a sok limlom,
mának, holnapnak felesleges,
utazótáska, ami kint volt
nyugaton, mikor már lehetett,

nejlonban ing, sárguló, kicsi
vállban, derékban, inkább hason,
néhány elveszett jegyzet, mit írt
régi énem, el nem olvasom.

Nézek tévét, lezárja szemem
semmiért egyetlen hű de jó
hazugság, mintha tökrészen
káromkodna züllött hülye szó.

Verseim, amiken elnyúlok
lágyan, lány a férfipázsiton,
lassan, finom prózában múlok
el, ha haltam, mindet átírom

és porból por lesz apró betűm
a mélyben, de itt a föld felett
őzjög valahol bennem e tűz,
amely ölelt, majd elégetett.

Néha megállok, hisz az könnyű.
Elindulnom már nincsen hova.
Dörgőn, rongyos viharként pörgünk
és csapunk le, isten ostroma:

egymásért, vagy egy másik másért.
Születésem napján csillagok
hullnak, folyton erkélyen állnék
kint, és nézném, merre illanok

el, jaj, hát ez is mind az enyém,
a közeli diszkó torz hangja
sem zavar, zaj, zeneköltemény.
Vibráló lézerfény takarja.

Elveszett út, ahol még járok
kopott forgókkal, fájdalmasan,
az ismerősök, mint képmások
köszönnek, térdemnek lángja van,

ásott gödrök, csikkek, fűzfaág
városszéli hegehupa járdán,
öreg nénin kopott kardigán
beszélget nyolcas buszra várván.

Gyakran a telefonom csörren,
vegyél ezt-azt, menj ide-oda,
hallgatom, mint halk víz a ködben
hallgat, néki is szíve-joga,

beszélgetek a madarakkal,
ki lát, úgy gondolja, ez bolond,
én meg azt, hogy még tegnap van
minden nap, itt senki nem szorong.

Mélyre nézve magamat látom,
kút alján ég fekete mása,
száradó lét öreg padláson,
ölni tudnék, kötélre vágyva,
befulladni öröm vízébe,
megtalálni, mi soha nincs meg.
A sütemény diós ízében
számban tartva mostoha istent,
szeretni, ahogy nem szerettem
még az élőket s a holtakat,
mosolyogva egy képkeretben,
hol az emlékezés szomja vagy,
s nem égbe menni fehér falon,
nékem ez nem elrendeltetett,
örülni annak, mi szép nagyon:
ember, múltó ember lehetek.

Őszi borzongás

Elvagyok az ősszel. Lassú, hallgatag.
Kora reggel állok a kitárt ablak
mögött, párolog ujjaim közül
az éjszakák szerelmes érintése.
Lankadok a tájba.

A zöld sárgul, átfeslik vörösbe,
űzi a szél a pergő levelet,
gyúlik a halom, ahol majd a tél
koporsósínűre váltja mind.
Lassan bánat-szürke lesz a kék
odafenn, és mintha erőszakosan
egyre-egyre lejjebb szállna,
mosoly helyett apró fehér
csillagocskák fedik be
a hajnalokat, becsukódom.

Indulok megállni. Csak ne halljam
a csizmák ütemes csattogását!

Őszi reggel

Most ilyenem van, temetetlen halott,
ki sem mozdulok, senkinek nem vagyok,
sírnom, nevetnem sem kell, nem bánthanak
és nem szeretnek, magában áll a nap.
Lehetnék feljebb, akár a Marson is
egy gázburokban, ki már nem haldoklik,

oldalaimra kinyújtott két kezem
mutatná nulla, súlytalan mérlegem.
Hiába forrtam össze földiekkel
elevenen, ez a szép őszi reggel
is csak azért vigasztal, mert öregszem
veled, ahogy itt alszol az ölemben.

őszülő

ülök egy őszi padon, hajlottan
régmúlt nyarat szorítok markomban
viszket is tőle mindkét tenyerem

vállaimon, mint nyikorgó hinta
rozsdás-vörösen folyik a tinta
öreg fákról lehulló levelek

ligetkerítés, börtönön rácsok
egyenruhába csukott virágok
hallgatag, halott bogár a földön

vergődő s tovaillanó lepkék
szívem szomorúságát keresték
utolsó perceim velük töltöm

Piactér

Kifestve, szürke kis sátrakban gubbasztanak,
leárazva kínálják új írásaikat,
agyukba a félelem, a kínzó rettegés
költözik be: mi lehet, ami ilyen kevés
ebben a korban, ami csak számukra elég.

A nap némán nézelődik, senki nem siet,
unalmukban székek lábukat vesztik el,
egyforma minden, porosra hímzett burkolat
hódol a csepp esőnek, szomorú zászlókat
lobog a szél, elfolyik a napraforgómag.

A cukros italok jutnak eszembe erről.
Mikor a vigyorban a zokogás dörömböl.
Ismered az érzést? A bűn sikoltozása
emlékezik asszonyok meleg bugyijában.
Átöleli őt szelíd combok puhasága.

Pinceszag

Az összes írásom elférne három sorban,
de azt a három sort sem tudom befejezni.
Ilyen bolondériám manapság sokszor van,
szeret a sötét, alja nyelt magába, ennyi,
de ez sokkal jobb, mintha benned nyáladzanék,
a zápos fogaid között, s hogy ne fulladj meg
a büszkeségtől, forró gőztől fáradt fazék,
sípoljál. Te lehetnél nekem egy furcsa jel.
Ha a sarkon állnék, sem látszanék olyannak!
Bár elmennék veled talán még ingyen is,
magamtól nem vagyok prosti, másképp sírnak ma
a repedtsarkúak. Ily rondák az ingeim,
éppen a csatornából jöttem újra elő,
persze, a fel-világ is csak annak szinkronja.
Lefordítom: oda bújnék el inkább előbb,
míg más itt a taccsot pöffeszkedően kidobja.
Ez van. Mi az arisztokratáknak kötelesség
ma is, itt lent érezzük, és iszonyúan fáj
a felfuvalkodott terpesz, az ölbe tett kéz.
Három sor. Mielőtt egyiket megírhatnám!

próba

a kertembe kéne kimenni
levetközni egy szál gatyára
mindegy, mennydörög vagy esik
állni mozdulatlanul a fák
alatt, nézni, ahogy a méhecskék
virágról virágra szállnak,
várni, mikor hull alá a szirom
és világosodik a sötétzöld embrió
éhesen és szomjasan
fehérre, tisztára hűlve
legyen minden igazi, természetes
majd visszatérni ebbe a fojtogató
civilizációba és megpróbálni
élni benne, mint kint a fák alatt

reggeli

nincsen éle a késnek, nem szelek
a villásreggelihez kenyeret
szám rágás közben is téged szeret
attól tartok, torkomban elmegyek
az éjszaka lányokról álmodtam

kemény seggük volt, s mind bevállalós
nem is sejtéd, ezért kárpótoltam
hajnalban mindent, mi neked való
nézegetlek, ahogy reggelizel
eközben magunkról gondolkodom
ha tudnád, mi van bennem, mit hiszek
félnék, a tányért képembe dobod

Relatív

Mostanában errefelé csend van.
Nem tudom. Lehet, hogy itt a helyem.
Tartozásom a senkinek adtam,
nincs elszámolni valóm, hitelem.

Nyugodt vagyok. És nem imádkozom.
Ami jön, egyszer úgyis ideér.
Vekni kenyerem, egy deci borom
nem adom oda ócska hitekért.

Szálljon, ki tud! Féktelen angyalok!
Mosolyogva bámullak bennetek,
ha olykor kitárom az ablakot.
Még nem értitek: minden egyre megy.

E világ csaknem teljesen üres.
Mi anyag, csupán század-százalék.
Ily kevesek vagyunk. A becsület
és bölcsesség. Tán ez van hátra még.

Repülés

Ahogy megéljük azt,
mit nem akarunk. A napra
vetül a tekintet és emiatt
nem lát semmit. Az ünnep
boldogtalanná tesz, hiányzik
belőle amit vagy akit szeretnénk.
A nappali rezdülés pont olyan,
mint éjjel, csak eleven, kint
a lucfenyők boglyai mögül
kireppennek a galambok
az erkélykorlátra sütkérezni.
Hallom, ahogy a tojó hívja
a párját. Folyton erre ébredek,
esténként az jár a fejemben,
ahova mi is távozunk majd,
ott lesz az a minden, minden,

amire vágytunk, csak nem értük el.
Az előszobában megérintjük
egymást és valaki árván itt marad.

Romantika

Szeress még kicsit, nem kerül semmibe,
már nem kell túl sokat, minden múlik el,
cigim is rövidül néhány centivel,
lásd, a parázsért a füstnek nyúlni kell.
Délelőtt aztán elmehetsz a boltba,
pálinkát, bort ne hozz, tudod, nem iszom,
vizet tégy elém délben mosolyogva,
majd ezt az egészet versben megírom.
Ne szólj, nem kell az ájtatos szeretlek,
ringva járj-kelj előttem a lakásban,
én bámulgatlak csillogó szemekkel,
és ha nem bánod, öllelek az ágyban.
Egy szavam se lesz hozzád, meg ne lepődj
majd egy szép, szomorkás, álmos reggelen,
hisz úgy kívánlak csak, mint a levegőt.
Szeress még kicsit, légy a lélegzetem.

Rügyfakadás

Megetetsz, megitatsz, mint egy gyereket.
Feleség vagy, anya, vagy a szeretet?
Elsodor előled vers ingoványa,
sikoly, panasz rejtőzködik a számban,
szőrömet cirógatod, alig érzem
ki belőle, gyorsul a szívverésem,
már nem kopogok, mégis beeresztesz
félénken, és én törni-zúzni kezdek
a gép előtt, fekete billentyűkön
rímelgetek. Inkább csak lebetűzöm.
Féktelen természet. Kezdj új életet!
Mint már látszó, márciusi levelek.

semmit se kérek

nem kérek szerelmet, sem keménységet, sem puhát
nem vágyom a szomszéd kislány csinos anyuját
elejét, se végét, a mellét, vagy a hátsót
igazit se kérek, ne reszkessek a frásztól

nem kérem a halk-szavút, azt sem, aki ordít
úgysem engedem meg a nyalókát leszopni
lábamról a szétnőtt, szakadt, bűdös zoknit
nem kívánok a semmiből meggazdagodni
rabok legyünk, szabadok, nem kérem a verset
ágyadból a meleget, fordítsd el a segged
vizet, bort, pálinkát, az áfa nélkül se
faszobrokat, festményt, még ha nincs is leöntve
nincs szükségem időre, az óra megállhat
te is hamar rájössz, ha felkopik az állad
teret, úrt, levegőt, ahol leszek, ott nincsen
a nyelvet magyarul, a megutált bilincsem
folyót, földet, eget, azt a nagyon jó istent
nem kérek áldó imát, szétszaggatott inget
se szikét, se papot, megrothadok nélküle
új rendszert, szép eszmét, attól zümmög még fülem
mert aki itt marad, az csak vessen magára
nem bántom őt, bár ma a szónak nincs határa

Sicc!

Édes-bűdös ez a környezet,
nem érzem tisztán az ízeket,
bajuszom megnyírva rímelek
a falra, mint nehéz síttesek,

mert a zsíros nyakú hatalom
bezárt, füllent az irodalom
a felszínen, és én, a barom,
a mélyben ezt tovább hallgatom.

Kérek egy sallert, hogy érezzem,
itt senki vagyok, s nem véletlen,
ha maradok, el kell mélyednem
e romlásnak indult ételben,

bár igazatok van, borzalom,
mit keres macska az asztalon,
beszöröz mindent, kopaszodom.
Rúgjál hát belém, vagy üss agyon!

Sírás

Az ember egyszer csak eljut odáig,
nem érdekli semmi. Nincsen külvilág.
A következő lélegzet sem számít,
bele is vakulhat bárki, aki lát.
Közömbös. Nem szeret, de nem is gyűlöl,

inkább elege van, nagyon elege.
Végképp érdektelen, mártír vagy bűnös
e korban. Itatja az egereket.

Sóhaj

Sorompókra szeretnék festeni
szabad jelzést, mint vérnek az erek,
kapjon gyorsan levegőt az újszülött.
Szobámba egy olvasólámpát,
amit nem kell kapcsolgatni,
hazug, csúnya beszédre függönyt,
zsebórámba egy visszafelé
kattogó, fiatalító mutatót.

Nincs nagy igényem, csak játszanék,
feldobva a hitvány szószabdaló
szaggatókat, akik szabályokból
óhajtanak szülni vagy nemzeni,
a nyughatatlan-igazú prédát
farkasok elé vetni, egyszer ő is féljen,
mint én. Nem a haláltól, az élettől.

sóhajtásnyi

arcodba harap néhány kötetlen mondat
nem térdelek eléd, inkább megmosolygom
őt, kit mindig a legújabb divat vontat
kiintegetek rád a marhavagonból
szerelmes vagyok a saját gyilkosomba
cseppet se fájjon, amikor füstté válok
lehunytt szemeidnek én legyek a pokla
arcbarázdáidban a legmélyebb árok
csörgedező vérem poharadba töltöm
míg a világ súlyát hátamon cipelem
lángjaimat árnyékaidba az ösztön
szövi bele, mélyen, halott szívem helyett
s ha bátor volnék, tudnék tanácsot adni
hogy' kell e korban embernek megmaradni

Stráfkocsi

Sárgára nyírta a fűvet a nyár.
A fuvaros szél kupacokba
rakja a falevelet, mintha szívlapát

lenne az őszeleji illatokban.
Lassan a túlsó járdára érek
és látom, szerelmet sugall
valaki formás járásával,
szomorú színű falak árnyékában
egy felszerszámozott ló
mintájára húzom az igát,
és a nő minden gömbölyű
lépésére eltáncolom magam.

Számvetés

Nem írnék már semmit, de félek,
nélküle minden rám szakadna.
Az üres lakás, a kémények,
az utca színe és a hangja.

Az ablakom egy jeges eső,
a fal riasztó viharkabát.
Testem sehova nem meredő
jelen, lassan öli önmagát.

Sajnos, hozzám bújni nem lehet,
tele a zsákom öreg vággyal.
Ha bepisilnék, hagynék jelet,
tán fontosabbat, még utánam.

Szegénység

Emlékszem, krumplit loptunk hajnalban.
Csendben keltem, nehogy megzavarjam
szüleimet, kik egymást ölelve
aludtak. Én egy zsákot öleltem.
Egyikünknek csak az volt a dolga,
a csösz vigye a túlsó sarokra,
mi közben a kiszántott gumókat
felkapkodtuk a földön guggolva,
s mire észhez tért a téesz pásztora,
el is iszkoltunk onnan máshova.
Csak félig, hisz gyakran futni kellett,
átugorva árkot-bokrot, kertet,
mezítláb, egy szál kis klottgatyával
kopott zászlót lengve a világnak.
Mikor anyám a kamrába érve
meglátta, hát sírt a nevetése.

színek és szavak

barna az arc, rozsdabarna
szürkésfehér a bajuszom
a fehérnek van hatalma
ők nevetgélnek a buszon

mindenki erős és bátor
nőgyógyász meg manikűrös
füstöt lehelek ki szájból
tekintetem, az is bűdös

megáll a metró, emberek
várnak, senki nem száll ki-be
engem néznek, s én nem merek
megbízni barnán senkiben

szoborpark

ki porból lett és porrá lesz
annak kavics volt az anyja
ha még egy lapáttal rátesz
seggét a másik vakarja
beszív cementet és esőt
keményre köt mint a beton
vagy talál csalfa szeretőt
plakátot festett malteron

kirakatként újraéled
belőle álló őanyag
hónaljában fecskefészek
vastag guanó a haja
a talapzaton kis virág
elszárad a kő ottmarad
míg el nem jő egy új világ
mi végleg szétporlasztja azt

templomok

az utcában tizenkét kocsmaszag
soha ki nem ürülő szentélyek
hol erős a vizelet illata
és még a káromkodás sem méreg

összeölelkeznek a férfiak
csörömpölve hull le minden kétely
ütni, akár gyilkolni is szabad
füstté válnak az úri törvények

mert a pultra csapják az igazat
jól érthetően, még egy kört kérek
fizetség nélkül nincsen szavazat
nékik a kinti világ a részeg

Testvérek

Azt mondta nékem a kedves húgom,
hű, mennyire öreg vagy már Gyurka.
Azt válaszoltam rá, tudom, tudom,
te is ennyi leszel pár év múlva.

Úgy vigasztalódott, sosem ér el,
mert én közben még öregedek.
Kinevettem, hiszen a fenébe
is, olyan vagy még, mint egy kisgyerek.

Vicceltem: most tartok a felénél.
Na, erre hangosan hahotázott.
Megígérte, ha mégis túlélném,
visszajön értem a másvilágról.

Tűzben

Ma a költészet is beteg,
immár álmodni sem szabad.
Véletlenül elképzeled,
a szíved majd' beleszakad,
mintha elvesztetted volna
vérben, kínban szült gyermeked.
Hiába jársz-kelsz dalolva,
s emelsz fel elesetteket,
olyan lettél, mint a lepke
a hálóban. Más foglya vagy.
Inkább a tűz fölött repkedj!
Ha elégsz, megbocsátanak.

vagyok

vagyok ahol épp vagyok
ma takarva
odvas fa korhadok
mint a szalma
szobában és konyhában
fekve állva

repedt levesestálnak
mély aljában
kifli kemény csücskében
pont a csücsök
szabadszájú hülyéken
a megőrülők
a hal aki feléled
hideg vízben
bármilyen ebédem
tejbegrízem
hányás kuka oldalán
szombat éjjel
ötven méter bolhatánc
szolgakészen
rassz képviselőprogram
hétvégéje
gonosz undok alakban
a szücsölő
mocsárba üzött vadkan
makk a tölgyön
barna betyárkalappal
stefánia
lábai között szappan
s nem más lika
galamb pelyhes seggében
puha tojás
szöges vaskerítésre
vér robbanás
kínálkozó alkalom
kinek-kinek
néző a domboldalon
míg' pisilek
fekete vörös sárga
állig fegyver
a gizus kacérsága
rám lihegve
a szemetesek szeme
szabadságon
kortárslírában egyke
badarságom
csigaházban üresség
szülte bánat
árokszéli szürke kéj
szűk gatyámban
országban városban hol
barom bankol
és vagyok ahol vagyok
elfeledve
a vécé kisablakon
légytetemmel

már nem is akarok
lenni sehol

Vándorlók

A néni, ki az anyósommal régebben
jó viszonyban volt,
egy hete odaállt a ház mellé
és bekukkantgatott az ablakon,
a szemetesbe is beleturkált,
de nem találta, amit keresett.
Tegnap aztán úgy tűnt el
a környékről, mint akit csak én láttam
valamikor, legalább tíz éve,
hiszen akkoriban halt meg.
Talán szólni akart, hogy a sírját
már vastagon beborították
a falevelek és benőtte a cserje,
a lánya Svédországból nem jön.
Azt hiszem, kimegyek a temetőbe.

Vezényszóra

Felállsz, de a derekad görbén hagy.
Sikítanod kéne. Még hány lépés innen
a halál, valódi szabadulásod?
Ilyen hülye lélekre tojik a test,
inkább egy folyosó fényét mutatja,
melyet titokban már annyira vársz,
a végén katonazubbonyos
tiszték, angyalok pislognak, amit
te kacsintgatásnak vélsz. Elindulsz,
kapaszkodva ajtóba, falba, kilincsekbe,
egy-kettő, egy-kettő, sosem több.
Mert a három, az bizony még hátra van.

Virrasztás

Szürkébe öltötte az éjszaka
a fákat s hűvös, lángos-szemével
rám kacsintott: emberke, légy szabad!
Félig-csend van. Valahol zenélnek
maguknak, és ahol kettészakad
ez az ütött-kopottas, vézna, vad
világ, ott szól e virrasztóének.

Az apósom is nagyon sokat volt
fenn, oly ifjan elhunyt fia miatt.
Virrasztott, jaj, de sokat virrasztott,
s a végén ő is gyorsan belehalt.
Én olykor azt sem tudom, hogy ki az,
és értelmét veszíti a miatt,
csak fenn vagyok, mint az égen a Hold.

Míg aludtam, összekeveredett
porszemecskék szálltak ablakomba,
játszottak, mint a kicsi gyerekek,
s mintha én is ott játszottam volna
velük. Érzem, ébren már nem merek.
Mert a szörnyű rács itt van, idebent
élek, egy istenverete rabszolga!
Fáradt vagyok, és ifjú-eleven
lelkemben egy öreges Nap ragyog
akkor is, ha a Holdat kémlelem,
s keresem benne, itt lenni ki vagyok.
Cica nem dörgölődik mellemhez,
inkább a kutya harap szívembe,
hisz kutyaságban mindegy, mit adok.

Adok percet. Kettőt, ha nem elég,
a nyomorúságomból, kinek jól megy.
Hunyorgat, látom, a szorgos szemét
odakint, és durmolgat a fogdmeg,
mit csak ő ért, kinek foga nem ép
a szűkösségtől, s fémszilánkba lép.
Fájdalmában sem szólhat egy szót sem.
De csak az van, ami jól mérhető.
Fűszálat keresni ostobaság
a réten, mert ha a rét széteső
egy szál, hát elviszi a korhadás!
Hallgatok. Hallom, hogy' bújik elő
a hangya a résből, s ki legelöl
van, mint szalad. Követik lábnyomát.
Lásd, pont ebből tudom, hogy' hazudik
a jóság szemembe, s ellenére
miként is válaszolgat, vajúdik
a szegény kisember szenvedése,
ki az, ki életekkel alkuszik
itt a sötétben, de nem a kuvik,
hanem rokonod, embertestvéred!
Virrad, s mindenre lesz magyarázat.
Egy szálig eltűnnek a csillagok
fentről, és rálép a kényes gázra
más, földi fennköltség, mi eltapos,
agyagba dörgöl, temet anyádra,
minden ősödre, te buta, gyáva
ember, ki érte is imába fogsz.

Kéne még egy órácskát aludnom.
Nem lesz jobb, nem is lesz kellemesebb,
ilyentől én soha meg nem nyugszom.
Inkább szeretkeznék egy keveset,
akkor talán kevésbé haragszom.
Valahol most szép dél van. Harang szól,
s árnyékában sírnak az emberek.

ILLEGÁLIS KÖLTÉSZET

A folyóparton

Ültünk a folyóparton és néztük a vizet,
aztán néztük a vizet és ültünk a parton.
Az arcodat láttam, ott hullámozott kicsiben,
aztán hullámozó kicsiben láttad az arcom.

Fűjt a meleg szél és suttogtak a levelek,
aztán suttogtak a levelek és fűjt a szél.
Még gyerek voltam, félve fogtam a kezedet,
aztán fogtam a kezedet, gyerek voltam még.

Amikor hazaértünk, adtam egy puszikát,
egy puszikát mindig, amikor hazaértünk.
Mégvénuült a nyár, külön vált két kicsi világ,
aztán két kicsi világ, tovább külön vénült.

Ülök a folyóparton és nézem a vizet,
talán nézed a vizet, ott ülsz egy másik parton.
Az arcodat látom, ott hullámozik kicsiben,
hullámozó kicsiben látod még gyermekarcom.

A galamb

Reggel egy galambot láttam meg először.
Arra gondoltam, hol szunyókált egész éjjel
halványszürke tollruhájában,
mikor az ablakpárkányra repült.
Még nem voltam teljesen ébren,
ezért úgy közelítettem hozzá,
ahogyan rólad álmodnék.
Te is lehetnél ő éppen,
legszívesebben megölelnék,
mintha egy másik galamb volnék.

A kór háza

Egy szép móka mára is véget ért,
a bohócot leszúrták a páston.
Ápolók szőrös keze varázsol
lelaffant, satnya testből vérre vért.

Megkopott papucsok kicsoszognak
és a koszos teásbögrékből kilóg
a kiskanál, mindegy tegnap ki volt
soron. Lassan isznak, ahogy szoktak,
igazi kínzás ez a remegés
az elgémberedett életekért,
közben a főorvos hátat fordít,
sok a beteg, a fizetés kevés
és a délutáni semmitemvés
ebben a pokoli házban morbid.

A teraszon

A mocskos eső szép szürkére átmos,
mint szemeimet a mindennapi kék.
Sokakban élek, egy hülye magányos
férfi, ki időnként teljesen kiég.

A pulzusomtól felgyorsul az óra,
máskor holt időben, némán kattogok.
Mióta már nem úgy szeretsz, azóta
a könny sem folyik le barna arcomon.

Elvagyok veled. Ahogy mindenkivel.
Egy jó kajától megnyugszik a gyomrom.
Együtt sülünk meg a tüzes tepsiben,
s válunk el e földi paradicsomtól.

Tetszik, ahogy ülsz és iszod a kávé,
combjaid, kis halacskák egymáson.
A világ egy nagy terasz, hova ránéz
valami vén túlvilági diktátor.

Boldog vagyok. Mert ennyivel kevesebb.
Ha több kéne, azonnal belehalnék.
Átmos az eső, itt állok nedvesen,
őrizlek, mint egy lopott, kedves szajrét.

Ajtó

Kiléptem az ajtón, lassan hetven éve,
mit mögöttem hagytam, az a genetika,
lélegzem, mi csupán egy ócska történet,
felejtető, mint Évike és Erika.
Felruháztak, aztán folyton megruháztak,
olyan legyenek csak, mint a másik, a többi,
egy-két számmal nagyobb bakancsot a lábra,
három évig tudjam szorosabbra kötni,

etettek étellel, hittel és szellemmel,
bár néha, mint a hal, furcsán tiltakoztam,
ököllel, még nadrágszíjjal is megvertek,
ha rám találtak egy félédes tilosban,
ilyenkor végleg rohadt és hullá-büdös
kölyök voltam fennköltén magas felnőttek
szemében, tanultam a makacs, jó dühöt,
vaddisznó módra, mint kit nagykéssel ölnek.
Így lett egyre tisztább a tányér és bennem
azóta felforrt hét évtizednyi moslék,
a konyhaasztalt mégis megterítettem,
mintha naponta egy gyermeklelket mosnék,
de azon nincs zárjegy, nem írta meg senki,
nem vehetik el és nem is eladható,
honnan jöttem, oda kéne visszatenni
és mindörökre rázární azt az ajtót.

Alvilág

Most már minden jó lesz. (Talán megnyugodtam.)
Félek, ahogy éltem. Agyamnak van pokla.
Hogyha reménykednék, jobb akkor se lenne.
Az ördögnek is van néha egy kis lelke.

Mi elszakadt bennem, össze többé nem forr.
A diagnózis csak néhány halvány sebfolt.
Hasítanak szikék, széjjel sose szednek.
Ember erőszakkal nem faraghat embert.

Előre, se vissza, itt meg nem maradhatsz.
Bolond túsza lettem halványkék szavaknak.
Körülöttem villog a nagybetűs semmi.
Tudnék egyszer innen más világba menni!

Anyá

Szemében kék nyár, kenyérmeleg,
és könnyek, földpallót áztató,
kötényzsebéből fillérek
csentem, kis cukorkára valót.

Parázssal fenyegette nyelvem,
mert én voltam az istentelen
a családban. Meg kéne ennem
azt a tüzet, ő még itt legyen.

Az ember megszokja

Az ember megszokja a hazugságot.
Nem érzi a szó súlyát csontjaiban
többé, nem jajdul fel a sánta hiba.
Vaskos fűzfaárnyékot húz magára,
könnyé válik mások éhhalála
is, s ha drága ideje megengedi,
elcsodálkozik, senki nem szereti.
Amit él, az hangos reklámokból van
kilesve, ha halkabb, inkább kilopva.
Mesekönyvként lapozza az újságot,
az ember megszokja a hazugságot.

Az ember megszokja a hazugságot.
Érintése is szürkés-fehérré sül.
Ha élvez, arról másoktól értesül,
úgy érzi, minden vágya pótolható
lesz utóbb, mint levesbe a konyhasó.
Kesztyűbe bújt páncélos ölelése
csupán átpolitizált öreg érdek,
az sem számít, a becsukott ablakon
bejön bármi, legyint, az az én zajom.
Alkudozni kezd, mint a gaz kufárok,
az ember megszokja a hazugságot.

Az ember megszokja a hazugságot.
Sebaj, előbb-utóbb nyugaton virrad,
a hold éjszaka villámokat pislant
és válogatás nélkül agyonvernek
bárkit, legyen az férfi, asszony, gyermek.
Amikor a hangyák is megijednek,
langyos borogatást tesz a szívekre.
Mert a hideg szív olyan, mint egy köldök,
leszáradva kismadarat költött,
felrepítik sárkányszárnyú plakátok,
az ember megszokja a hazugságot.

Azok a régi esték

Az a régi este kéne
egymással mind elvegyülve,
az a régi este, s még egy
pohár vörös bor kezünkbe,

éjféli őszinte szavak
az összeért vállak fölött,
az a mámoros szép harag,
mivel szidtuk a főnököt,

az a jó szoros kézfogás
a pult füstös homályában,
ahogyan koccan két pohár,
mielőtt a kocsmák zárnak,

az a régi este kéne
a mai sok józan vaknak.
Hát volna mit elmesélnem
egy igazi bódulatban.

bárhogy

hát most ez van, együtt kell vele élni
a bárányfelhők már a földet érik
holnap szél lesz, pirosas az ég alja
de az is olyan kelekóla fajta
hogy én élek itt, nincs jelentősége
az is mindegy, te vagy a feleségem
átugrom-e még a saját korlátom
vagy elég lesz e negyvenkettes lábnyom
te csak nyugodtan értékeljél másképp
ha nem teszed is, elég a szép szándék
s hogy ne várd tőlem el a lehetetlent
legyek mindenki másnak keresetlen
hát most ez van, csak a pad alá csúszva
tizenkilencre még egy lapot húztam
azt elárulhatom erről a lapról
vele ugrok ki hozzád önmagamból

Birkatürelem

Lám, a csonkok újra egyesülnek.
Összeér a kéz, a láb és az agy.
A csorda dülöng, megkönnyebbülve
köröttek terelő kutya szalad.

A józan érvekre emlékezni
vagy elárulni őket nincs erőm:
csak a hideg részeg remél, ennyi.
Szárad a fű a honi legelőn.

Jaj, velem cseppet se törődjete
barátaim, én meg nem állhatok.
Más, égi álmokat szövögetek,
hol bárányok élnek, nem állatok.

Csendélet

Mikor divattá válik az édes gyűlölet
hőn évelő mezei virágaink között,
a macskagyökér kemény patája is törött,
a százszorszép a pipacssal összeütközhet,
haragjuk és mérgük illanó harmatcseppje
pedig úgy fáj, mint a legirigyebb pillanat,
hazug szeretetek és emésztő irgalmak
ráncosodnak napra-néző katángközhelyre,
a mindent beborító pénzlevelű füvek
meg elhiszik, csak ők lehetnek egyszikűek
egyedül, akkor a bogánccsal telt hegyháton
a gyermekláncfű sárgán meggyújtja a tüzet,
hogy a békák elvégezzék szükségletüket
rájuk. Egészségtelen életmód, belátom.

Csiklandozó

Nem csodákra, csak egy kis fényre vágyom.
Laza járásra, hol a felismerés
olyan szabályos, mint a fürge lábnyom,
mely fölött még nincsen súly, nincs szenvedés.
Kitárt karjaimra fehér galambot.
Egy másik szimfóniát a fülemben,
amitől este altatódalt hallok
és elringat szép álmaim türelme.
Egy kedves asszonyt, ahogyan a tenger
csiklandozgatná negyvenes talpamat:
hoztam a reggelit, kérlek, ébredj fel,
adjon nekünk nyelves csókot ez a nap.
S ha nem mozdulnék, az égen kék legyen
a csillagkrétával felírt éjszaka.

Csupán mosoly

Évtizedek hoztak s egy perc visz el.
Mint a fal melletti titkos mosoly
barázdái, némán tollázkodom
a szembejövő örök senkivel.
Kocsik zúgnak. A járda langymeleg.
A lányok álmomban átkarolnak
esténként, bármi hiába gyorsabb
és nagyobb itt, elől már én megyek.

Kedd, szerda vagy csütörtök, nem tudom.
A naptáramról régen lepergett
minden színes betű és minden szám,
óráam rossz megszokásból felhúzom,
majd csodálkozom, megint reggel lett.
Rá a madárdal kintről fittyet hány.

diéta

ez a vers felér egy nyugtatóval
indulat helyett tízig számolok
a kettőspont azt jelenti: jól van
a sorközökre vállat sem vonok
az utcazaj szimpla mellékhatás
levessel veszem be a gyógyszerem
nem élvezem a füstölt hús szagát
mert hús nélkül is nagyon jó nekem
hisz alig vagyok, csupán túlélek
a csészealjban pár citrommagot
lélekkel, akár a denevérek
árnyvilágunkban mindent láthatok
nyugtatónak itt még ez a versszak
ha semmit nem mond, úgy is tisztelem
rajtam kívül bárki, te is bent vagy
bár hús nélkül is nagyon jó nekem

Díj

Szügyétől a fejbúbjáig
átlátszó,
a többi része színarany,
bele is vésték, vigyázz,
mert gyorsan kopik.
Ezt a művész magára vette
és mielőtt teljesen lefogyott volna,
fellógatta magát a két ház közti
vadalmafára, a hó fölé.
Már rég elfelejtették,
de telente egy anyóka
madáretetőt rak pont arra
a helyre, és amikor beszélget
a madaraival,
simogatja a láthatatlant.

Egy korty élet

Citrom levével csillapítom
a szomjamat.
A borocska is jó volt,
de jöttek ilyen-olyan dolgok
és elmaradt.
Némán elüldögélek,
aztán naphosszat csak járok.
Fájdalmasak a reggelek,
túl rövidek a délutánok,
az estéket már alig-alig bírom
tartani magamban, megvetem,
hogy minden napnak gyorsan vége lesz.
Halk a könnyörgésem és halk a szitkom,
az életből nékem ide termett a citrom,
a borocska is jó volt,
de úgy alakultak a dolgok,
hogy elmaradt.

Eljátszott vagyonom

Hiába adtam és kaptam, semmim nincsen,
ha átölelnél, egy koporsóban fáznék.
De legalább nem voltam soha bilincsben,
mi fehérre tett, az néhány sötét árnyék.
Rojtosult zászlómból kikoptak a színek,
hangjuk sincs már, csak örök lobogásuk,
olykor illatos zúzmarát reggelizek,
itt mindenki hideg, vagy teljesen fásult.
A új hangokhoz meg szinkrontolmács kéne,
vagy hetente három-négyszer jól berúgni,
hogy a sírást, a könnyű halált megértsem.
Különben marad minden hazug és uncsi.

Ellenérvek

A hűtlen kutyát élve dobják
a tűzbe és a vörös láng megégeti
névtelen gyilkosai képét.
Árnyainak éle ott marad arcukon,
a lét kontúrjai ki nem törölhetők.
Közben virrad, a napsugár kifehériti
a poklot. Mind angyalként tér haza,
haza van ott is, hol gyűlöletünket
feledjük, majd idővel újrateremtjük.
El kell döntenie, segítsen-e nekik

a máglyára vetettet eltaposni,
vagy ő taposson az üres lelkekbe.
Fehér vagy fekete? Nem tudom.
A macska sem, akit vízbe fojtottak.

Elzáródások

Nem kérdezek, így hát választ se várok,
igazán mélyen lenni nemcsak veszély,
időnként virágba borul egy árok
szemnek láthatatlan tenger fenekén.

Itt nincs tükör, nem is láthatod magad
reggelente. Züllötten kőborostás
a pillantások mögötti barna arc,
vénámban örvénylik kettő korosztály

hemo-ja, de szűk artériák miatt
válik a lélek a halódó testtől.
Rájövök, alig vagyok már emberből

és alig egyetlen Éliás fia,
lassan kihull a kanál is kezemből,
csörömpölve a halálig Teremtőt.

Esőben

Elázom, esőkben kóborló kabát,
szemeimben felhők bánata szorong,
ki kerítésen felejtette magát
s egyre öregebben csillog rajt a gomb,

álmodom emlékekbe takarózva
szemétre kidobott, törött fogason,
ha valaki most visszamosolyogna,
boldog-kék lenne bennem a horizont.

Feslettek ujjaim és gyúrt a gallér,
de még mindig elringatsz, ma is látom,
torz arcomba lebbenti hajad a szél,

egy idegennel jársz és új barátod
didergés fogja el, elfogja a félsz
ettől a levetett, rongyos kabáttól.

Evangélium

Vidámvasárnap van. Persze, szójával.
Erre mondják azt: így egészséges.
Ez sajnos nem növeli a honvágyam,
a bukszám sem lesz tőle mérlegképes.

Éhgyomorra havazik és fúj a szél
odakint a koszos árkádok alatt,
ki meg nem fagyott egészen, útra kél
és megtámasztja lapáttal a falat.

A porzsák tartalma a fejünkre hull.
máriamagdolnák és szentjózsefek
bujdosnak, új istállóban szülnek új
Krisztust ma egy választott Heródesnek.

Néhány pásztor követi a csillagot.
A misekönyveknek sem kell nyílnia
a hívők szentélyében, hisz itt ragyog
a szemünk előtt egy modern biblia.

fekete

sose láttam ily sötétet
ahol a korom is éget
mintha minden bűnbe esne
s ez a világ pokol lenne
szájából a füstös árnyék
szinte szögesdrótba zár még
sose láttam ilyen rosszat
mi rabságot halált hozhat
bezárt lyukban körbe járunk
háború lehet minálunk
olyan évszázadban élek
sose láttam ily sötétet

Félárnyék

Folyton tudom, de mégis elfelejtem,
illik nem felismerni társaságban,
egyébként se, mert elég, ha kicsit félre
nézünk és úgy nem tudunk semmit róla.
Csak van. Jelentőség, ok-okozat nélkül.

Csúnyácskának mondható, mosolyogtál
rajta, hisz folyton mosolygunk mi ketten
titokban, ahogy néma titkok szoktak

észrevétlenül ilyenkor egymásra.
Szóval, félárnyékban ültél a padon
combközépig érő kék szoknyácskában,
ha nem közép, akkor most elképzelttem,
és nézlek, hogy mosolyognak a titkok
a kéket gombolva, egy szót se szóltunk
senkinek, ma sem mondunk egy kukkot se,
hazafelé tart velem a délután
és persze te valóban ott fogsz ülni.
Kedves, hogy amit oly régóta tudok,
de elfelejtem, az pont olyan, mint te
azon az képzelt padon félárnyékban.

Gettó

Albérlet, néni kezében kávé,
a koles két félévre kidobott.
Rossz voltál, a levegő is másé,
már úttörő sem vagy, sem kisdobos.
Az ágy alatt macskák egerésznek
szabadon, folyton nyitott kis-ablak,
a városban sok jókedv ebédel,
te meg azt eheted, amit adnak.
Éjjelente összeragadt kutyák
vonítása, úgy forgolódsz magad
a világban, mint síneken tuják
kanyarognak kint unos-untalan,
nem tanulsz, csak galambszar az élet
innen nézve, ha felmész a lépcsőn,
a pótvizsgán mindezt elmeséled.
Mire ők is rájönnek, az késő.

Háló

A rossz vélemények tesznek jóvá:
saját édes húsa a vegetáriánust.
Néha rád köhögnek egy felhőt
ruhástól, legyen mit szárítani,
az összetépett képeken általában
fájdalmasan ketten vagytok
lengetve, akár vizes függönyök
a nappaliban. Külön ráncaitok vannak.
Félsz? Jöjjön már be, aki kopogott!
Az éjszaka csak kamuzik, mert
nem biztos benne, nélkületek,
a sztorijaival is korom sötét van,

kurvák shoppingolnak a mobilodon
néha, de a szám rejtett marad.
Ezért ülsz felhúzott lábakkal
a fotelben, baromi jó a tartásod
a turkálók lógó melleihez képest;
valódi vagy, jól kipróbált drog.
Most már kirúghatnak és akkor
nem kell kimenteni magad
a bestialitásból, mit szépségnek
hisznek, kik halálra verik maguk:
zsebhokizás helyett ideálisabb
a nőt hosszan és keményen keresni.
Talán használhatnád olykor
a megbocsájtás egy-egy szavát,
hogy ez zsír, szuper, vagy naná.
Oké, de mi lesz az öreg hárpiával,
aki folyton a nyakadon ül?
Modern modemet készíthetsz belőle,
kedvedre működjön. Számsorok
helyett pontozd zöldre a szemeit.

Harmónia

Semmire nem vágyom.
A gazdagság nem finom: emésztő.
Formái vannak, mint az üres
hordóknak. Egyik jobban kong,
mint a másik, nincs bennük élet.

Siratnám én a szegényt,
a szomorút, a bánatosat,
céljukat nincstelen jövőbe mentik,
mégis, őket hívják úgy:
az emberiség.

Normális nem lehetek,
mert a normákat bolondok
hozzák fejemre, bilincseket.
Elég egy elejtett megjegyzés
és már sínen vagyok.

Csak hempergőznék veled itt,
hol már se kultúra, se igazság.
Élvezeted maradna,
fáradtan pedig kielégülten
néznénk, hogyan nőnek a füvek.

Hátulgombolós

Éjjelente inged kigombolom,
lejjebb van minden, minthogy gondolom,
te lehetsz felül, mert azt kívánja
fájdalmaim elriasztó virága.

Reggelig legalább itt vagy velem.
Megtagadom énem, nincsen nevem,
holnap járok a világban újra
vánszorogva, ez a sánta útja.

Így élek kettőt, egy jót, egy rosszat,
már a kígyó marása sem bosszant
fel nappal, roncs testem viszem érted,

bár tudom, egy napon valahol
szép sorsom pengéje lekaszabol.
Magamon hordozlak, így nem félek.

Hazafelé

A hegyre menvén sántuló lépések
sora fejtegeti az igazságot,
úgy, mintha előttem lenne még élet
és mögöttem, amit ott fent majd látok.

A szomszéd udvarból kutyaugatás
jelzi a közelgő emberi árnyat.
Néha megállok. Kapkodó fújtatás
ütközik rövid rosszullét falának.

Egykor laposabb volt ez az út. Régen.
Futva, szinte suhanva látom magam,
kísértet bújik át ablaknyi résen,
fürgén. Valahol itt voltam fiatal.

Homok vagy sár. Ma nemtörődöm aszfalt
zárja a múltat, zárnak be kisboltok,
mintha ez a hajnali köd a nappalt
zárná le, fejem fölött a sírboltot.

Hentes és mészáros

Megértelek, legyen neked igazad:
fülledt délután, hálás tanítványok.
Kipirosodtál, jól klopolt húscafat,
arra ébredtem, mindenedtől fázok.

Olvastak a műveidből, két diák
ott versengett a legfinomabb szóért,

én ittam volna egy korty erős piát
kint a kocsmában helyette soronként.

Azután rájöttem, mégis illene
gratulálnom, bár utálom e stílust,
mosolyogtál rám, azóta nincs helyem
magamban, lógok, üzletedben színhús.

hideg reggel

csendélet konyakkal, melindával
szőke napocska ragyog az ágyban
elhagytam a tavat, partot értem
macskaszag, gyűrött meztelenségben
fagy virít az ablakokon kívül
párkányra hótekintetet hintünk
fényhuzatban rágyújtunk egyszerre
szeme csillogását hogyan vessem le
indulni kell, kitörölni mindent
nem tudom, hová hánytam az ingem
jól nézek ki, mint egy képkeretben
göröngyös arcvonás, haj se lebben
a hidegtől félek, mit rá hagytam
ketten vagyunk, mégis egy darabban
jó volt ez a mínusz tíz fok láz is
a harmichatöt úgysem normális

Hinta-palinta

Tragikus alaphangot perget az ősz. Susog.
Valamitől rezzen az idő és félúton
arra gondolhat, én ezt oly régóta tudom.

Már vakon írok. Ebben hibázni nem lehet.
Egzisztenciám vár két-három évet, hetet,
vagy egy napot: számolja a tűnő perceket.

Hús emlékestet rendeztem magamnak tegnap
a kocsmá vécéjében. Oltár, vagy mégsem az.
Csak részeg november. Sár és eső, de nem fagy.

Aztán minden kiesik, szó szerint diktálok
az utcán halkán, megfontoltan. Bár nincs rá ok,
eltűnök a holtszáraz alomban. Hintázok.

Honfoglaló

(„Árpád hazájában jaj annak,
Aki nem úr és nem bitang.” - J.A.)

Miből élek itt, vagy miért, nem tudom.
Fél lelkem átszáguldott a Tejúton.
Úgy van meg mindenem, hogy semmim sincsen.
Másik felem rongyban lóg, a kilincsen.

Ha itthon vagyok, messze kéne mennem.
Ha kívül, hazám jobb felét szeretnem.
Ezt az úriast nem érzem enyémnek.
Soha nem kaphattam meg az egészet.

Elpárolgott e föld gyermekillata.
Kiszáradt benne sok ezer kis patak.
Dunának és Oltnak már más a hangja.
A császár ma Buda várát akarja.

Meg is fogja kapni, halkan megsúgom.
Miből élek itt, vagy miért, nem tudom.
Látom az ujjongó, fáradt sereget.
Messze kéne mennem, fájtam eleget.

Illegális költészet

Csak ott létezhetek, ahol szabad,
kidob magából a rabszolga lét,
és szakadok, hol az élet szakad,
ahol az elszakad. Szakadna szét!

A jelölt utak nem érdekelnek.
Ha járok néha, ott nincsen tilos,
ott semmi sem szép a kényes szemnek
és a majmok segge ingyen piros,

hol a fű illatát érezni még
nem bántja gonosz törvény vagy erkölcs,
EMBEREK-ből áll az emberiség,
a költő csak ír, semmire nem költ.

illúzió

a dicsőségfiókokban sorra gyűlnek
az örökkévalóság zálogkötetei
kiscsoportok néha összevesznek
a használt csomagolópapírra rajzolt
egyenfigurák lelógó frufruiba
csíptetett rímraglepkék szárnyain

repedéseket tömködnek tele
együttkülöncködési nyilatkozatokkal
majomseggszájú bizottságok
ez kisebb a bolhánál
ez magasabb nálam
ezt kiválogatom és hátrateszem
dicsérd meg azt a maflát
globálisan posztmodern dialektussal
örülgessen a gyenge lélek
a megoszthatatlan semminek
mek: mek kell mondanom
azt is kecskéje válogatja
kétségbeesetten figyelem mi lesz velük
mikor rájönnek és megírják
kirablásuk rövid amatőr történetét

Játék

Mit szólnál, ha én most néma volnék.
Elnézegethetnénk a kék eget.
Hogy vagyok még, talán nem otthonlét,
nyarat álmodhatnánk a tél helyett,
nappalokból forró éjszakákat
ölelhetnénk, sose lennék fáradt.

Tőlem vagy szép, ezt régóta tudod.
Vagy eljátszod ezt is a kedvemért.
Hallom, a régi slágert dúdolod,
mit rajtam kívül más már meg nem ért,
esélyt sem adsz női félelemnek,
hiszel abban, örökké szeretlek.

Mit szólsz majd, ha én már nem beszélek.
Ha miattam nézed a kék eget.
Eljátszod, még mindig veled élek,
eljátszod majd azt is a szép helyett,
nappalokon forró éjszakákat
játszol majd el, sose leszel fáradt.

Játszótér

Játszik a labdával a szél,
oly könnyű a labda megint.
Ha megkérdik, mondom, azért,
mert az ember balga, legyint.

Nem látja, hol van a távol,
a távolban mit fúj a szél,

lehet a labda akárhol
és az ember így újra fél.

Hol félelem van, az élet
kis elszálló léggömb csupán.
Játsszon a labda a széllel,
hogyan lássuk, mi lesz ezután!

Jó estét!

Szép, öreg este van. Vagy húsz éve.
Eddig nem jött össze az imádat,
hiába estem miatta térdre.
Hiszékeny, roppant ócska világ van,
ahonnan jöttem, az is szürke volt,
mint a honi, híres szarvasmarha
tőgyén fejés közben egy üde folt.
Itt voltam és ide is rohadtam.

Bennem tiszta, mégis, mint a moslék,
jár itt az idő: bűdös, zavaros.
Olcsó kávé, mintha én tartoznék
a hűséggel és nem lennék hajlamos
zárt ajtó mögött a hiszekegyre:
csak egy sovány életet okoztam
magamnak bátor kis ingerekkel,
de ahogy tartom, az is elposhad.

Vigyáznom kell. Zakatol a szívem.
Éjszaka jön, csak a holdfény lángol.
Ennyi lettem, még pár nap kicsiben
jöhet. Nem vetek azzal se számot.

Jó reggelt!

A boldogságot tedd a hűtőbe!
Majd ha jókedved lesz, előveszed.
Vele sem vitted semmivel többre,
annál jobban zavart a herpeszed.
A reggel, mintha ablakot mosnék.
Szédelve átlátszó élet előtt.
Várom, legyen az, ami nem volt még,
ami bennünk ébredt, mindent benőtt.
Vigyázat, a múlt jövőt okozhat,
mosolyunkból kivési a jelent,
asztalomon hatvanöt év poshad,
mit abból kimerek, az szerelem.
Jó reggelt! Ezt alig hallja bárki.

Rám köszönni, az mégúgy sem divat.
Csak, mi a hűtőben van, az számít.
Ugye örülsz neki: keményre fagy.

Jó szívvel

Adnék én beöntést a szimulánsoknak,
ja, legalább kicsikét megtisztuljanak
és mielőtt a rossz szóra visszaszoknak,
süsse őket csontkemény szárazra a Nap.

A piócáknak. Nekik annyi-annyi vért,
hogy túl-zsíros gazdagságuk tetőfokán
a jóllakottságtól pattannának mind szét.
Röhögne rajtuk sok vézna, szegény sovány.

A haladóknak. A szép ma-haladóknak
nem díszes kampót, hanem egy furkósbotot
pőfeteg hátukra, ha még egyet szólnak
arról, hogy már a holnapután is jó volt.

Kastélyok márványoszlopos udvarába
fekáliát, szagoljanak az életből.
Legyen a gyomrukban őrlő murvajárda
és az ő fejükre essen önkényeső.

Miért? Miért csak nekem kell elviselnem
ezt a szörnyűséget, mi ma iroda, lom?
Odaadnám én az egész egy mindenem,
mielőtt szerényen magam letiltatom.

kakukk

szerezz magadnak barátokat
ápolgatva édesítsd őket
tejjel-mézzel, ígéretekkel
óvatosan hordozd kettéosztva
bal és jobb zsebedben
papír-zsebkendőbe csomagolva
össze ne vesszenek
bármelyik bármit mond
csak bólogass, csak bólogass
de úgy, a többi ne lássa
aztán nyáladdal rakj belőlük
puha fészket az eresz alá
kikölthesd kakukktojásaid

Kémia

Mondd, mit szeretnél agyba-főbe?
Dicséretet? Még egy kis mosolyt?
A fehér foltok mind kilőve,
lepedőnket megrágta a moly.

Lakmuspapírra írnék. Lehet?
Savba-lúgba rejtve látszanék
a hamiskás boldogság helyett.
Szemed szemeimbe mártva kék.

Hátulról nézlek, így is szép vagy.
Nem mint fogalom, forma inkább.
Kéne hozzád egy hosszú létra,
elérjelek még, karcsú hintát,
s ha itt feküdnél elalélva,
nyílnának rajtad virágminták.

Képeslap

Királyok, hercegek, grófok. Más a nevük.
Nyögdíj. A postás csenget (néha kétszer is).
Az utca kemény: a közbiztonság leüt.
Minden olyasmi, mintha lenne. Mégse nincs.

Villamos. Buszok. Úgy kékülnek, mint az ég.
Mama vigyázz, megint egy új útlezárás.
Utasok arcán lágy, búskomor szimpla-szép.
Aluljárók. Vakondok és pinceszállás.

Óriásplakátok. Csak épp egy másik kopasz
tekint le róluk. Ez már eurót fogyaszt.
Zsebünkben szégyenkezik a kétszáz forint.

Szürke levegő. Mondják, kevés a gyerek.
Helyettük futkosnak Fordok, Mercédeszek.
Ha ez is tetszett, gyere hozzánk máskor is.

Kérelem

Fekszem, a pázsitot ölelve,
mint a vihartól gyökerestől
kiborított fa.
Jószagú ez a föld, hallgatózom,
nem üzen-e valamit apám
odaátról.
Vidám női léptek távolodnak.
Erről a helyről érezni

a hullámokat, szívem dobbanása
lassú lankák a tájon, a tetőn megáll.
Fölöttem, a cseresznye lombján
vöröslő édes csillagok világítanak.
Nagyon szép. Ne állíts fel, uram!

Kertvárosi gettó

A sarkon néhány percre megálltam.
Néztem a szőlőhegyet, hó fedi.
Pár ezer méter. Ez bizony számtan
már rossz lábamnak: legyen jó neki.
A buszsofőr az ablakból intett.
Ilyen egy mozgó érzélem talán,
tegnapelőtt is erre keringett
és ma örült, itt újra megtalált.

Nem remélek. Csak muszájból járok,
mint ki elvált, s új életet keres,
vagy esetleg egy csinos szolgálot-
és talál egy törött seprűnyelet.
Délelőtt szerelmes belém a szél,
hiszen utánam fordul délután.
A gallérom felhajtottam, ma még
pontosabban tudom, ki, mért' utál.

Mivel a bűnt nem lehet feledni,
annak jó, ki egy másikat ráönt,
s nem mer kettőt egymás mellé tenni.
Nálam ebben ma is a magány dönt.
Mert a házak egymás mellett állnak,
merre járok, megférnek oly sokan,
bár itt-ott az udvarokban sár van,
bent fűtenek és élnek boldogan,

idekint leülepszik szmog gyanánt
a tüdőnkbe, ütőereinkbe
a becstelenség és a gyávaság.
Verjük egymást, s büszke melleinket,
egy-egy kutya vakkantása jelzi
a reszkető időben e szégyent.
Jól esik, ha nem köszön rám senki,
ha saját magam vagyok egészen.

Ez a nap is eltart egy ideig.
Gyűlik a pet-palack az árkokban,
tavalyi szemétre az idei
csak úgy, jó megszokásból rádobva,
a felsózott járda mellett madár
fekszik, egy halott fekete varjú

tetemét szagolja, ki arra jár.
Merre egyébként sosem akarjuk.

Szegény utca. Mellette a gazdag,
hol már nem is oly szívesen látnak
engem. Tán senkit, ki arra ballag.
Látszik, náluk ikergarázs van
és a kerítés magas, kovácsolt
fém. Villogó riasztók mindenütt.
A függöny mozdul, ha ott megállok,
bár a torz alakoknak nincs szemük.

Nevetek. Néha rájuk bólintok,
ki kapcsol, visszabiccent félénken,
lám, egy fura ember gyaloghintón
jár hintó nélkül, a fagyos télen.
Azt kívánom, mind bújjanak össze
gondjaikkal, más az én bánatom,
lehet, nem járok itt jövő ősszel,
ha nem leszek, akkor is vállalom

mozdulatlan kis atomjaimban
a játékot, hosszú métereket,
kihűlt szobámban, jégkarjaimmal
ölelni mindenkit, az szép lehet.
Ha ébredek, már minden nap ünnep,
bármilyen is lesz, itt örökké vagyok,
fölöttem mások benépesülnek,
szemem fényében az övék ragyog.

Beszélgetek. Bár nem tudom, mi ez.
Örült vagyok, vagy csak boldogtalan?
Néha élesen fáj, hogy járni kell
a holnapért, hogy te boldog maradj,
hogy neved, hogy legyen kihez bújni
és megölelj kedves, esetlenül.
Házak. Egyszer ti is megmozdultok
utánam, mert mind egyfelé megyünk.

Félrenevelni engem nem lehet
már, sejtjeim kidobják a rosszat,
nem segít rajtam majd a kegyelet
sem, s ez még életemben sem bosszant,
köphettek is utánam, nem bánom,
nem bánom, túl rövid ez a séta,
inkább magam vágom magam szájon.
Bár sírok, szomorú vagyok néha,

mert járok, s látom e furcsa, durva
kapitalizmus áldozatait,
egy szegény portát, nincstelen udvart
és ez még mélyebb alázatra int.
Egy lépés. Vajon, mennyi van hátra?
Lesz-e egyszer minden jó magyarnak

kenyere, munkája? Lesz-e háza?
S ott feljebb, a hegyek mit akarnak?

Kezdet és vég között

Hétfő reggel van, álmos és mosdatlan.
Rendetlen a szoba, az is miattam.
Térdelnek a székek, az arcom gyűrött,
hiába kérlelgetsz, némán csücsülök,
egy falat lecsúszik, szád a poháron,
mindörökké veled, ez volt az álom.
Csak csend örül, velem mindent megtehetsz,
eltűnődve nézlek, mint egy gyereket,
idegen vagyok, jaj, de mégis itthon,
a mosolyodban magamat megkínzom,
egy huzatszálon lóg ajtónkon a fény,
felsírok magamban, nagyon sokat ér,
szögesdróton túl nincsenek emberek,
hiába várom, ma is szeressenek,
most, most kell valamit túlélni újra,
mintha boldog lennék, öledhez bújva.

Ki vagy a mennyekben

Nincs rám ideje az itthoni nőnek,
szíven ütött a tehetség ököllel,
a forgalom megáll és körbe-körben
undok fehér egerek kirökhögnek,
sőt, prima primissima díjak járnak
az éjszakában, koszorús sovány nap,
ma egyedül játszik, saját magával
cirkuszosdit arisztokrata-pálma.
Üvegszobrok, hideg, csupa fülszöveg
idézi fel a rám uszított hősöket,
úgy érezni már, utasít, söpröget,
ki talán holnapután belém lövet,
vigad az úr, ős-nagy-magyar mániánk
ugrál rajtam, egy kopasz pávián,
s mint kinek apja-anyja mást kívánt,
halkan elkezdem az imát: Miatyánk...

Kikapcsol

Ennek a világnak már lóg a bele
kifelé és a dobbanás is kihagy.
Nem számít, ki voltál, ne törődj vele
mit szólnak hozzá, lényeg az, aki vagy.
Talán legjobb, ha sehol és senkivel.
Vétlenül bekúszik a küszöb alatt
az önmegadás. Ilyenkor menni kell
otthonról is, bűdös a püspökfalat...

és a kávé, mit a csészédből ittál,
már réges-rég eltűnt a lefolyóban,
az ember, az ifjú ember, ki itt járt
egykoron, a csatorna egy bolondja.
Jó! Nem kell semmire igent mondanod,
de nemet sem, csak zümmögni, mint a légy
a tányér felett a nyálkás oldalon.
Ha volt is lelked, a patkány rágt a szét.

Véres vatták száradnak csontkeményre
a szemeidben, vékony csíkokat látsz,
lilát és sárgát, zöldet és fehéret.
Már jobban érdekel, mi lesz odaát.
Nem lesz semmi. Nemcsak tudod ezt, érzed.
Elveszítesz fényt-szemet, hallást-fület,
az ellottyadt, romlandó emberséget,
és még azt sem írod ki: adásszünet.

Költő

Ott fekszik. Mélyen a fű alatt.
Versei nehezek, mint a föld.
Bús emlékét láthatatlanul
viszi a szél, mossa az eső.
Fekszik. Csendben, mint a többiek.
Fölötte pocsolya nevetgél.

Amikor felnéz, a látványtól
felsír, mintha ma születne meg.
Fekszik. Öleli a néma föld.

A pocsolyánál egy kisgyerek
könnyű papírhajóját viszi
a szél, majd mossa el az eső.

környezet

van egy nő, akit szeretek
a postaútnál öregebb
szürke galamb az erkélyen
hozzám menekült szegényem
szomszéd, folyton gitározik
esténként tud tíz számot is
éhes öztehén a kertben
a mángoldot lelegelte
ott mindenki tulajdonos
északi szél folyton pofoz
jól leverem a karókat
fácán lopja a babomat
hat almafán három fészek
a Mari gyakran mélyrészeg
egy keresztény, rohadt alak
körtefám alól kiszalad
ha váratlanul érkezem
még eltöröm rajt a kezem
kis bolond, mindig üdvözl
ismeretlenül rám köszön
és mindenről tudni akar
azt hiszi, velem van a baj
hű sanzonok a fülemben
hallgatom nagy türelemmel
házmester avagy megbízott
az unalomtól meghízott
lakók, kik nehezen bírják
az égi madarak piszkát
kerekszékfű füllábú
a négy emelet rég ráunt
minden héten hangos hétfő
felfelé meg százhusz lépcső
mitől szakad a derekam
ettől sem iszom le magam
hideg, szűk függőfolyosó
hol támadnak a tolvajok
alattunk rokkant diplomás
úgy vedeli a pálinkát
mint ló vályúból a vizet
de másnak soha nem fizet
tévéje maximum hangon
éjjel kettőkor még hallom
kint önkény, megbolondított
tüzes szavak, koromszitok
sznobok, úrhatnám betegek
köztük én csak rossz lehetek
van egy ember a szobámban
arctalan, vagyis pofátlan

kit csak tükörből ismerek
de mégis csak én lehetek

macskabolha

hintaszékünk se zongoránk
apám a fastokedlin állt
félt felakasztani magát
így álmodtunk fürdőszobát
gatyámban macskabolha járt
kihúztuk egymás rossz fogát

pislákoló petrollámpa
huzat útját végigjárta
számtanfűzet egérrágta
kemence konyha sarkába
szorulva házunk oltára
kenyérsütés mesztélábbal

azóta sem éltem jobban
fastokedli macskabolha
mintha mind ez mindegy volna
eljárok a sarki boltba
fizetek és meg van oldva
csak egy kicsit több a morzsa

hintaszékünk se zongoránk
apám a fastokedlin állt
pislákoló petrollámpa
huzat útját végigjárta
azóta sem éltem jobban
fastokedli macskabolha

Macskafejek

Nyers macskafejeket ettem ebédre.
Az első kemény volt, hosszú a bajsza.
Narancsot cseppentettem a nyelvére
és hazai dinnyét a fogazatra.

Kicsit szabódott. Nem akart lemenni.
Ezért a nemzeti együtt-izelés
villájával megböködtem, s egy szemnyi
sem maradt, rá is kérdeztem, ki kér még,
mert úgy lecsúszott a rühes gyomromba
nyávogások, karmolászások nélkül,
mintha egérke után ugrott volna.
Ki meri azt mondani, nem jól élünk?

Kíváncsi vagyok, hogy' fognak kijönni
belőlem, ennyi torz fejnek súlya van
és jól felpuffadva másfél ökölnyi
egy-egy. Gesztusok nélkül gusztustalan.

Nyers macskafejeket eszem ebédre.
Már nem is tudom, egyáltalán hogyan,
miről juthat ez az ember eszébe.
Egy hete rágódom rajt, megfontoltan.

Májusi viharok

Virágzó fák. Aztán megtámadta
őket a vihar, az eső, a jég.
Felfeslett ágaikon fáradtan
csüng a kopott, bánatos maradék.

Talán nem lesz fagy, s ez nagy kegyelem.
Bár a szomszéd Alpokban hull a hó,
minket jobban fenyeget a jelen,
a holnapra tervezett durva szó

és frissre mázolt görbe lámpavas.
Öreg vagyok. Emlékszem a sikoly
gyermeklelket megrázó, vágytalan
múlására. Hallom. Cseng, ami volt.

Ma kedd. Kinézek, esik, csak esik.
Azt mondják, májusban aranyat ér
minden cseppje, örüljünk hát neki.
De ne ily gyűlölettel, szanaszét!

Március-2013

A tavasz elhagyta szeplőtlenségét.
Gyümölcsfáim idegenként néznek rám.
Idegen ágat metszek,
kezem is idegen az
olló fogságában, idegen féreg rág.

Énekeket hallok: mámor, diadal.
Alattam a talaj némán megsüpped.
Ez itt már nem az a föld,
nem az a férfi vagyok
aki voltam, nem enyém ez az ünnep.

A hús és a bőr lassan külön válik.
Sötétre alvad a kerti uralom.
Új hajtások indulnak,

új szerelem virágzik
szabadságát féltő, vérző ujjamon.

Másfél

Mikor alszik, csendben van. Csak nézem.
Így gyönyörű a test, nem érzékeny.
Talán nem lenne rossz, ha sokáig
maradna ilyen, ahogy most látszik.

De felébred és a hangok jönnek.
Égetik közhelyes gyertyakönnyek.
Ugyan, nem kell kimondani mindent,
szóltam utána, de erre legyintett.

Szeretném fésülgetni a haját.
Indul. Lóg rajt a megunt nagykabát.
Én meg egész nap, mint a vándorok,
mögé harmóniát varázsolok.

Megszokom

Hogy nem szeretnek, lassan megszokom.
Nem segít rajt barátság, alkohol,
az éjszakai csönd torkomra lép,
saját hajába markol ronda lét.
Játszik velem hatvanöt év magány.
Itt senki nem segíthet önmagán,
hiába kéri ember és egyisten,
nem hiszek én már, talán egyikben.

Hogy nem szeretnek, lassan megszokom.
Úgy sírok, mint egy eldobott koton,
mit mocskos eső éppen megtalált,
átélvezem a romlott szexhalált.
És egyformának tűnnek emberek.
Én, a koldus, arcokat kéreget,
de érdek nélkül senki sem vagyok,
az ártatlanság méhében lakok.

Hogy nem szeretnek, lassan megszokom.
A pénz beszél, a gyorsvonat robog,
a bárpultnál a kurvák szeme kék,
ha simogatnak, még az sem elég,
semmi nincsen ingyen, megtanultam,
bármi történik, üres a buksza.
Körülrajongnak, család meg rokon,
hogy nem szeretnek, lassan megszokom.

Mennyország

Talán van még egy hely, hol nincsenek vánkosok,
csak belém égetett lágy combok ölelése,
ahol nem kell elmélázni hazug számsoron,
s félni sem, néma szárny-szegetten földet érve,
lágý a zaj és vége sem lesz semminek sehol
abban a féktelenül nedves csapongásban,
mert két test és két lélek együtt mindent megold.
E hittel küzdhetek meg étellel-halállal.

Mit ér

Már évtizedek óta élek,
bármi lesz, az egész mit sem ér,
bár lehet, hogy az idő téved,
fut, rohan sosem volt kincsemért.
Senki nem tarthat az ölében.
Minek? Nem jár érte fizetés.
Egy tárgy szeretnék voltaképpen,
kispárna, avagy virágcserep,
kit átölelnék puha kézzel,
vagy ápolják, legyen üde, szép,
nem zavarna a világvége,
mást meg ez a buta költemény.
De lettem sok nappal és éjjel.
Ezt most mind magamra költeném.

mutatvány

ma reggel megint több tonna a súlyod
hogy „kösz”, jól vagyok”, folyton azt hazudod,
tüdődből feltör a kannányi láva
szakasztott olyan, mint romlott hús mása
szemeidben vibrálnak szürke foltok
hulla vagy már félig, ez a te dolgod
feküdni vagy állni, egyik se könnyebb
ebéded, vacsorád csupán egy könnycsepp
a rendet széttéped, rongyot az állat
ha madár lennél, letörne a szárnyad
ez nem egy mese, már nem hiszel benne
józan észnek pedig ma nincs értelme
nézzétek emberek, ha kicsit láttok
az ingyencirkuszt, a mocsok-világot
hol mulatságtól puffad szét a gazdag
s a szegénynek kötelet osztogatnak

üvöltenél, jaj, nem hallaná senki
jobb lett volna ide meg sem születni

Nagyanyám

Celofánba csomagolt, apró, kemény savanyúcukorka
zörög a zsebében. Az unokáját keresi. Meggyűrődnek
a minták bő parasztszoknyáján, ahogy a fejőszékre
ül, tekintete mosolyogva fel-felvillan. Megmeríti a
mérőt és odanyújtja: gyorsan idd meg, az Imre bácsi
észre ne vegye. A szűk, földes járdán alig férnek el
a nagy kannával. De szépen tud köszönni ez a gyerek!
Aztán hatalmas, jó puha teste besötétedve csonttá
aszalódott és elment. A fiú szívében betölthetetlen
úr tátong azóta is, fehér köpenybe burkolt kérdés
hangzik el: hogyan tudott ezzel ily sokáig élni?
A savanyúcukorka és a meleg, tehénillatú tej volt
a gyógyszerem, doktor úr.

Nehéz álmaim

Álmomban derengő temető voltam,
hol minden síron ezer szál gyertya ég.
Nyugszik alattam hatvan meg hat év
elvérezgetve ebben a hős korban.

Meghízott az ég e fénytől, elmaradt
dolgaim fent barnálló kávéfoltok.
A félelemként átélt csillagpontok
kósza felhők mögött, mint ördöglakat

zárják el a csapot, hisz a könnyeket
felissza ez a háborús környezet.
Nézem, a fűszál görbén imádkozik.

Az értelem néha mélyen földbe vet:
vajon miért lettem ilyen szörnyeteg?
Már a lelkiismeretem álmodik.

Nem szerelem

Fogódzom beléd, ne gyere vissza,
inkább vigyél ki csúf álmaidba,
mint a felhők tűnnek fel az égen,
lehessek tebenned hófehéren,
a szél, aki szoknyád emelgetem,
susogva azt, ez még nem szerelem.

És ahogy combjaid körbejárom
fennakadva egy kis gyöngé szálon,
a hűségemet virágos ággal
fogadd tüzedbe, csak rám vigyázva.
S mikor a viharok elszaladtak,
engedd, örökké pihenjek rajtad.

Ha szomorúan tükrödbe nézel
reggelente, imádkozzál értem
behuny szemekkel, ahogyan szoktad,
s én eljövök hozzád angyalstoppal
vagy az ismerős, kóborló széllel,
ahogy felhők tűnnek fel az égen.

Nyomorultak

Egyre sűrűsödnek a rácsok
a homályos börtönablakon.
Acélajtó becsapódások,
a szél jajgatását hallgatom.

Vallatás. Paragrafusokkal.
Fal tövébe hányt negyvenéves
öreg ember, nyakán hurok van,
kéregetni is alig képes,

lábán a rongycipő keményre
fagyott, morzsát eszik a földről,
hasonlít egy ázott verébre.
A veréb tudja, merre szökjön.

Adjon az Isten! Mit is adjon?
Vidám karácsonyi éneket,
omlós kalácsot búzamagból,
miből gyermekmosoly nézeget,

a házra áldást, Horthy szobrot
a templomok bejáratába,
nyomort, hősokeket, friss kiontott
vért, éhhalált a fagyhalálra

és megszentelt hazai rögöt
a névtelenre, mindig lássuk
meg az emberben az ördögöt!
Újratemetünk, újra ásunk.

Nyugtató

Még írok, azt hiszem, ez kész csoda.
Már alig vannak éjek, nappalok.
Vicsorog rám az élet fogsora,
azt sem érzem, élek avagy halok.

Ha asszony ölel, az is megszokás.
Állok ugyan, de legfeljebb térdig.
Elviselek minden mellékhatást,
a fájdalom egyre jobban szépít.

Próbálom magam jól beosztani.
De nullával, sajnos, azt sem lehet.
Egy más világban fogom folytatni
összes befejezetlen versemet.

Azt tisztetem, mi másoknak marad.
Megcsókolom a múzsák homlokát.
Nekem nincs olyan, ezek csak szavak,
mint billentyűk egy törött zongorán.

Kimondjam? „Ha kell, embert is ölök.”
Nem haragudna József Attila.
Egy ember, kinek emléke örök,
ezt ifjan, tiszta szívvel írta.

Az öreg már könnyebben elszédül.
Jobb, ha kardját a falra akasztja.
Morog kicsit még, megnyugszik végül,
haragját az utókorra hagyja.

Oldás

Öleljenek a kisvárosi utcák.
A gombhoz találj jó meleg kabátot.
Úgy légy rossz, hogy mindened jónak tudják,
a síromra sose küldjél virágot.
Szeressenek. De másképp, mint az isten,
ne kérjék számon asszonyi bűneid,
üvegphárként csörömpöljön minden
körülötted, mikor vágyad születik.
Már elvagyok nélküled. Van pár percem,
tessék, ezt még combjaid közé hintem,
nem tudom, szerettelek-e, szeretem
inkább, ami már oly régóta nincsen.

Ózonlyuk

Csodások vagyunk. Mert vannak itt csodák.
Látok, hallok, s lám, mindez egy nagy csoda.
Talán csak a kavics, ő még ostobább,
feldobod és visszaesik pont oda.

Vitatkozunk, ennyi-annyi százalék,
s arisztokraták születnek, cselédek.
Manapság csupán a sasok szárnya ép.
A többségből halványszürke veréb lett.

Évmilliárdokból ez sikeredett.
Lépkedünk tovább a saját csapdánkba,
az embrió is hajt némileg fejet,
előre öröklődik az anyjában.

Ne félj tőlem, ne szidj. Nem szitkozódok.
Szeretek én, szeretem ezt a csodát.
A felismerés viszont, mint az ózon,
megvéd és mérgez. Aztán nincs tovább!

ördögűzés

pici magyar demagógia
hogy lusta a fehér ló fia
idegen hitelrontás az is
hogyan néha megárt a cannabis
ferde uszításnak gondolják
a szép szenterzsébet utalványt
az meg ócska gyűlöletkeltés
hogyan egyre csak nő az ellentét
rejtett tiltakozásnak számít
ha nem veszel sonkát, szalámit
és hazafiatlan pártrontás
ha nem főzöl otthon pálinkát
végtelenül magyarellenes
ha a szex még így is kellemes
ám fulladásos kirohanás
utcán a kollektív fagyhalál
mert átkozottul nagy-nagy buli
a bűzölgő nemzeti trutyi
miben sok szővirág rőtyög
űzi belőlünk az ördögöt

Őszi metszés

Míg metszegetem a fát,
mint kis ablakokon át,
egyre nagyobb szeletén
átcsillan, ragyog a fény.
Esik, zuhan a sudar,
nézek rá szomorúan,
tetejét töre fogom.
Valami összeomol.

Takarítani évet,
kinőtt bűnt, ami éget,
port, pelyhet ágyam alól?
Egyszer mind hátrahagyom.
Égni, mint annyi rossz ág,
sötét gondolatfoszlány
takarja el az eget:
nem élhetek eleget.

Padlás

Gyerekként gyakran a padlásra másztam.
Ott jó meleg volt és nem veszekedtek.
A gabona poros illata áradt
az orromba, mikor belefekhettem
és az apró bogarak sem bántottak.
Nem foglalkoztam másokkal, senkivel,
csak egy kis biztonsággal, nyugalommal
töltöttem meg kiürült zsebeimet,
éreztem, vagyok, ott nem voltam mégse
senkinek a gyereke, osztálytársa,
testvére, barátja vagy ellensége.
De talán nem is éreztem semmit sem.
Ma hideg lapos tető van felettem,
nem dughatom el magam a padlásra.

Párbeszéd az idővel

Csendben ül, órákig mozdulatlan
teste elhomályosul a széken.
Nem parolázik többé urakkal,
s nem akad fenn gúnyos semmiségen.

Szemeiből a tűz rég' kipattant
az ég felé és sárgán énekel
a messzi, mélyen hangtalan Napban.
Haldoklása senkit nem érdekel.

Erőtlenül kiemel a múltból
valamit, akár egy tükördarab,
ráncos ujjait elnézve kuncog
magán, szájsarkában külön a hab

és külön az elfeledett mosoly.
Ahogy a hang elér a füléhez,
úgy gondolja, érte imádkozol.
Talán válaszol még ma ültében

Pohárszék

Nem azon a nyelven beszélek,
ez a társaság-köz, ha megfordítod,
lehet koronás, címeres, nem az.
Sznobnak lenni ma édesen könnyű!
Azt a savanykásat szeretem,
ami leült az üvegpohár aljára
rövidre sikeredett ittlétünk során.
Akkor talán ne is beszélgessünk
honfitársam, légyszi' lökd közelebb
azt a nedűt, kiszopogatom.

Posztmodern

Mi érdekes ma: az a közhülyeség.
Amit az ember nap mint nap elfogyaszt.
Az üveggolyó gurul, fényes seggét
koptatja, estére éles kocka az.

Jelrendszerek, torz virtuális érzet
a beképzelt, örült kivagyiságon,
szoborpark a temető, a szó vésett
márványoszlopokba harapva lángol,
virágot sem ültethetsz rá, pár szálat,
a koszorút lesodorja alpesi szél,
az emlék, mint az őszi zápor, szárad.
Tán addig se szeretted, ameddig élt.

Fekete listák, kőlapon látható,
pokollá tett, elcsúfított életek.
Zakatol. Az állomáson áthatol
a gyors, érzelmet hazudó képzelet.

Erre mondják: urak, gyerünk, beszállás.
Hát nem röhej? Amikor már nincs hova.
Felettünk díszeleg egy üres bálvány
gőgös, mélyen undorító fintora.

Reccs

Minek így, minek úgy, ha úgyis vége lesz,
sötétben vagy, nem látsz, rinyálva érzelegsz,
néha jobb egyedül, ne történjék semmi,
rá gondolva se tudd más ölét mérgezni,
tegyél rá kalapot, akkor nem szalutál:
előtte, utána, ezelőtt, azután.

Ne nézz a szemembe, mert az olyan durva,
mintha két lyukba lennénk ma odadugva,
hagyd abba, inkább főzz helyette, más helyett,
egyél és igyál, lesz egy kupac látélet,
amit hátrahagysz, folyik, mint a kirakat:
ha feltámad Goethe, ezen majd kiakad.

résen

meztelenül sétálok a szobában
kókadt testem semmi irányt nem mutat
nem úgy szégyenlem magam, mint korábban
azt hazudom, az ablakból lezuhant

a hölgy, akiről olvastam délután
és kilépett hozzám abból a könyvből
az övé lehetett ennél még puhább
és könnyesebb a sikongó örömtől

gatyámat keresem, magával vitte
bőszén lobogtatva, a tömeg bámul
egy gyilkos magyar, kiabálnak minden
nyitott rés fölött, pedig csak kiájult

rímek a túlvilágból

bizony, ma inkább féltened kéne
a zavart és az értetlenséget
rímeidről lehúzni a háncsot
a fáról, mi régen elvirágzott
letörni, mi túlerőre tévedt
zuhanjanak koronás fejére
gyümölcseid, s ha így is megérik
tán újra tudsz tiszta szívvel élni
s nem azt teszed, mit mások engednek
kik örökké érdekből szeretnek:
fölötted még annyi bíró járhat
érezd jobban, soha nincs bocsánat

Rongyos élet

Szakadjon meg, ha fáj, nem bánom,
ha süt, ha esik, csak fejen találjon,
az örök, hazug szerelmet nem kérem,
nincs különbség nők között e téren.
Ha elüt a vonat, csak egy pillanat,

mindegy, hol fekszik egy sápadt alak,
szakadjon meg, ha fáj, nem érdekel
a szívem, mikor kivérezve énekel.

Ne tanítson senki! A koldus is él
valahogyan, jobb, ha porig ég
ami már meggyulladt, el ne oltsd,
legyek láthatatlan, renyhe pont
mellbimbókon, a száj sarkában.
Ettől se legyek sokkal vidámabb.
Ha látom, megvetem a nagy nagyot,
lekísérem, mint a hullócsillagot
az égről, ott is, ahol nincs is ég,
mert akkor a legjobb, ha porig ég,

s mikor a gőg rettegve nevet,
rávetem mind rongyos életemet,
ledöföm a lényeggel, a titokkal,
örjöngő dühvel, kemény farokkal,
és vizet adok a szomjas csibésznek,
ne legyen köztünk ez a rohadt kivétel,
hogy amit hatalommal kőbe vésnek
naponta, ezzel az emberi öleléssel
öljem ki: a gőgöt, mikor nevet,
rávetve mind rongyos életemet.

Sámán

Lengetted a zászlódat megkopott
viharkabátban, nem voltam hajlandó
belépni hozzád, mert az ajtón belül
csupa véres szájú angyal sétálgatott
az asztal körül, ahol a te istened
osztogatta az észet, megkoronázva.
Pedig vittem a zsebemben cukorkát
meg egy laposüveget, gondoltam
csinálunk egy olyan görbe estét,
mint a megszédülésed előtt. Álltam
a folyosón és a lakók a hasukat
fogva röhögtek rajtam: ez egy idióta.
Na, többet nem látogatlak meg,
hiába mondják, gazdag beteg lettél,
de mire bánatosan hazaértem, volt
a zsebemben egy vastag boríték
a cukorka meg az üvegecske helyett:
jé, hiszen ez jó kis kapitalizmus.
Banánköztársaság mégsem lehet,
mert nem korrupció, az biztos, csak
véletlenül felejtette nálam valaki,
hátha legközelebb én is véletlenül

arra járok, hogy véletlenül belépjek
azon a ronda ajtón és véletlenül
körbejárjam azt a fényes asztalt
véres szájjal, a te istened körül.
Mégsem! Hiába dohányzok és iszok,
nem kapok ilyen angyali szélütést!

Szalonspicc

Nem tudtam, mi a baj. Csak most vettem észre,
az ólombányászat a kutya heréje
ahhoz képest, amit zsiványként én teszek.
Néha trükkösen le is tiltatom magam
a jó puha életből és egy társtalan
szőrösszuka meleg farára tévedek.

Négyszer-ötször háromnyolcvanra pisálok
legalább hetente. Égett, aki látott.
Ha nem állsz így ellen, csak ólomkatona
vagy a betonátkondicionált téren
három seggnyaló közé bavacakolva
fehér kőből, márványból, sárból, vagy éppen
téged fertőz meg az a puhánykalányka
micsudija s világít benned a sárga.

Hallottam, azért nem kell mindig kaviár!
Node édes tudok, olyan nagyon édes,
minden szavam telisteli mézzel,
szíveket borít be virágos lavinám.
Dicsérni magam jó. Jó-jó-jó-jó hamis,
eltéveszti ezt még öreg Parti Nagy is.

És vadászat van. Róka. Észre sem vetted?
Szülőpartot terveznek a Balatonra
jövő nyáron, mert fogyunk. Rongyossággal.
Éjjel meg pecázhatunk a gyerekekre.
Mellkasomon dolgát végzett csókok
díszlenek, bábaárbocok a hajókon.
Groteszk, groteszk! Mi a kő! Ez is mi vagyunk
kistücsök! Rókavadászaton ez a luk.

Aztán majd jön ám az alkonyat. Mert bizony,
mint a váratlan huszonegy, hej, kinevet
bennünk az Európára telt horizont
alján szálldosó, vöröslő panírszelet
darabkája, egy roppant élhető ország,
hol a tűzijátékot törvénnyel hozzák.
Kicsit fényes, egy kicsit árnyalt és bűdös,
hogy hagyjam abba e jókedvű nyelvdühöt.

Szegénység

Dobtam egy fém kétszázast a koldusnak
a bolt előtt. Ott ült a hideg kövön.
Azt hiszem, én voltam, aki koldultam
és ezt néki utólag megköszönöm.

Nézelődök. Megfojt az emelkedő
hazafelé, valamit elhibáztam
abban a régi, gyorsan menetelő
koromban. Most aztán minden hiába.

Emlékezem. Ott nem voltak koldusok?
Apám az udvaron járkált, nevetett
rám, egész délután ivott, csak ivott.
Aztán dülöngélve beesteledett.

Szerelem

A konyhakövön ültél, a falnak háttal,
végül is, nem tudtad, mit kezdjél velem,
mi legyen ezzel a nagy szabadsággal,
arra vártál, mindentől megvédjelek.
Azt jól tudom, mit nem szabadna tudnom,
amit illene, az meg nem érdekel,
egy kút mélyéből kéne már felhúznom
azt a fiút, ki még eléd térdepelt,
kit szétszeltek asszonyi hazugságok
a szeretet nagy álomudvarában,
hiszem, ha ilyen gazemberré válok,
jobb leszek, mint isten gyermekkorában.
Tök mindegy már, az életemnek annyi.
Egy sikolynak tartozom, vagy a csendnek?
Kár, még magamnak sem tudom megadni,
mi neked jár, és bármelyik embernek,
nem bírnám, csak érted lennék önmagam,
sírnék miatta minden áldott éjjel,
inkább öllelek nappal is, nincs szavam
hozzád, az összes virágod letépem.
A konyhakövön ültél, a falnak háttal,
megéreztem, szinte rohantam haza,
szemedben könny, mégsem takarta bánat,
csak a tekinteted volt roppant laza,
karjaimban, mint elfelejtett emlék,
súlytalan voltál, az ágyra tettelek,
egy óra hosszat szorosan öleltél,
aztán jó volt látni, ahogyan nevetsz.

Szittyá

Ácsorgok egy mosdatlan megállóban,
de nem jön semmi, se busz, se vonat.
Épp nem járnak itt árpádsávós zászlóval
és nem ülik meg a nagy fehér lovat,
de oszlopokon plakátok laffognak,
a város alszik, fogak csikorognak.
Már hajnalodik, elindulok gyalog.
Néha az ember magában oldalog.

Fáradt vagyok és a zsebem is üres,
nem lóg ki belőle a whiskysüveg,
bár így se jó, mert mindenem csak fázik,
hát elvihetne valaki hazáig.

Mi a haza? Vajon mi az én hazám?
Az erkélyemen a két szürke galamb,
vagy a négy roskadozó faszék talán?
Csinos nővel egy röpke futó kaland?

Áh! Nem lehetek én jó itt senkinek,
kinevetnek fénylő villamossínek,
látom, az eső elkezd cseperészni,
legyen valamiért még kicsit élni.
Nem vagyok jó nekik. Sehol se várnak
sírva, aggódva, merre is lehetek,
híre-hamva sincs itt a boldogságnak,
egy hazám van, s lám, jól mégse szeretek.

Nem vagyok jó kereszténynek, zsidónak,
de szép hazámban roma se lehettem,
más mondja meg, hány deka, vagy kiló vagy
és kiknél érek egyre kevesebbet,
hisz vágyaimból nem származik haszon,
az én áfámból nem lesz túl nagy vagyon,
értem már egy lyukas fillért sem adnak,
hiába is születtem meg magyarnak.

Régi, kopott ajtó, kilincs nyikorog.
Megjött a csöcselék, öleld át kincsem.
Ölelek én is, nem tudom, kit fogok
szeretni ma éjjel, ha senkim sincsen,
az ágyamat is a szívem nyitja szét,
ott alszik benne egy öreg szittyá nép.
Nem vagyok jó már nekik sem, zavarnek,
úgy alszom el, befordulva a falnak.

Szivárvány

Írok, tehát vagyok. Különös ösztön.
Mint a nehéz fák állnak a gyökerükön,

megfoghatatlan, láthatatlan öröm
táplál. De fentről fertőzik a tudóm.

Börtönök, kussok, újabb kivándorlás.
Nézz jól szét ezen a kiszikkadt tájon,
reped a föld és roskadnak lajtorják
a zivatar utáni szivárványtól,

esélyt sem ad a zsendülő reménynek.
Mint száraz kóró, hervatag levéllel
hullok alá, így pusztulok el árván.

A mag, melyből kihajtott ez az élet,
egyszer utánam még sarjadni képes.
És fent, ott ragyog egy másik szivárvány.

Szorongás

Amikor érzed magadban a szuvasodást
és nem kerülhető ki, hogy eltávolítsanak,
akkor hajszálaid kétszer gyorsabban nőnek
az átlagosnál, befelé, befelé az agyadba
védekezésül, mert veled sem történhet
ez másképp, mint a többi halandóval.

Most nem. Semmire nem vagy készen,
rohangálsz, hátha a sebesség legyőzi
az időt, de minden nagyobb távolságnak
külön aurája lesz végleg berozsdásodott
lábaiddban. A végén képtelen vagy az
utolsó lépést megtenni, jön az magától.

A hangmagasságban újjászületésedet
tervezgeted idegen nők testébe hatolva,
meglepetéseket kérsz még éjszakáidtól
szeretkezések közben, csak egy hörögés
szalad ki a szádon, hogy érlelődhessen
e mustból nélküled is élvezhető nedű.

Szunnyadó

Öreg lett bennünk a nyár, a tél is,
ha ölelünk, tán azért, ne fázzunk,
mint cédrus, hajlok feléd le térdig,
mit tegeztünk, lassan lemagázzuk.
Mellettem vagy, de mégis csak magad,
valahol csendben hal egy kismadár,
kint visít a világ, te hallgatag
szenvetéssel élsz bent, rohansz tovább.
Ne félj, semmi baj, nem én kesergek:

többezernyi édes éj énekel
fülemben el nem múló szerelmet.
Csak immár lehunytt szemmel érlek el.

Takarítás közben

Seprű a kezében, de nem félek,
pedig hozzád képest madár vagyok,
úgy bánsz velem, mint ponyvaregénnyel,
tisztul tőled a belém zárt sarok.

Mondtam a szomszédnak, nem cserélek,
mert az övé még jól főzni sem tud,
kisdiákokat, szétültetnének
bennünket, oly halkán, ügyesen súg
az ajkad, a vállad, ágyékdobban
ott zümmög negyven év méhrajzása,
seperj csak, táncoló árnyékkodra
mozdul meg néha még béna lábam.

Társasházban

Egyszerre nyitnak ajtót
és megbocsáthatatlanul egyszerre köszönnek
egymásra, egyik sem érti a másikat,
agyukban az állandóra fagyott
megszokás kezd elkocsonyásodni.
Akad köztük egy, de csak egy fiatalember,
aki az idős nénik motyóját szívesen
felsegítené vinni a lépcsőn,
még soha nem sikerült neki,
kikosarazzák, mint a felesége,
aki tavaly hagyta magára szegénykémet.
A piacról hazaérve kirakják
az éretlen paradicsomokat az ablakokba,
az utálatosabbak pedig a szemeteszsákot
az ajtó elé, szagolgassa csak mindenki,
aki erre téved, vagy a kötelesség hozza.
Nincs lakónévsor kifüggesztve,
a postaládák pedig alig olvasható.
Mindig megriadok, ha becsöngetnek,
a gyerekeimnek van ide kulcsa,
az idegenek érkezésekor pedig
folyton egy régi-régi kor emléke
jut eszembe. Utálom azt az érzést.

távoli jövő

kormos tüzeső a kőfalon
részségtől rekedtes szél
vér és arany
arany és vér
keményre száradunk
lapos békaemberek

megérzi minden évszak
nincs kedvünk észrevenni
perverz az úr
az úr perverz
bűnné vált szerelem
szüljük a véget

idegen jelek az éterben
a túlvilágból kutatnak
volt de nincs
nincs de van
röhögniük kéne
ők már nem olyanok

Te mindenem

Nem kell meghalni. Nem élni is elég.
Kell hozzá egy jó meleg, puha fészek
teletojva, s onnan várni a véget.
Bekötni szemek legfényesebb szemét.

Óriások. Nem tudom, hova nőnek!
Itt a lábujjuk, de hol van a fejük?
Pedig baktériumokat szeretünk
szánkkal, egyenlőek vagyunk a földdel.

Névtelenül. Tán úgy kellene mindent,
ahogy nem teremthette meg az isten
saját, tudatlan akarata szerint.

De lehet-e harc nélkül élni, hittel?
Haza mentem. Még a haza is rímel
e hazában, ha kinyitom szemeim.

Téli esőben

Sűrűn hull az éji zápor, hűvös könnyei a tájnak,
sötét földi sáros fészkek égi bablevest zabálnak,
dobolnak a fémcsatornák, házak ablakai félnek,
vágat a szív is, emléked közelebb hozza a széllel.

Az útszéli pocsolyákban fodrokat rajzol az arcod.
Cikázó villámok mondják, talán még mindig haragszol,
hallod, hogy' zúg ez az élet, gondolva rád, bőrig ázva,
ha nem tenném, légzésemmel ez az eső is elállna.

Téli séta

Sétáltatlak, ahogyan jólesik,
idegen utcákban, egymagam,
csak gondolat vagy, a hó szerint
alakod árnyékként feldagad,

olyan, akár fehér házfalon
növvő sötétfoltos olvadás.
Lábaim, két nehéz fájdalom.
A metsző szél válaszodra vár.

A fenyők tövében pár toboz
őrzi a korhadó levelet.
Ahogy múlok, úgy is változom
meg, ennél nekem jobb nem lehet,

nincs ki elől és nincs ki után
vánszorogjak én, ketten vagyunk
csak és ez a kusza délután.
Fákon a dér, őszülő hajunk.

Téli sóhaj

Látod-e a kertet? A csupasz, mezítelen fákat.
Vékony, hosszú ujjacskáikkal a hajnali ködnek
feszülnek, rajtuk a harmatcseppek pókfüggönyt szőnek.
Látod-e? Barna testükből ma szomorúság árad.

Látod-e a vihart? Ami kergetve letördeli
a már elszunnyadt, cseperedő kis hajtásvégeket.
Úgy érzem, nem jó ez. Az én szelem csak jó szél lehet,
megsimogat, ha félsz, és ha fázol, meleg ölbe visz.

Látod-e az almot? Az ősszel színesen lehullott
levelet. Egyik még sárgul, a másik barnul ott
alant, ahol egyre-egyre kevesebb a szeretet.

Látod-e az arcom? Cipelem a ráncosan nyugodt
éjjeleket, amikor ágyamon lassan elnyúlok.
Velem ne törődj. Csak ápold, gondozd tovább e kertet.

Túllövés

Nem kérdez semmit, így hát választ se vár,
tekintete fénylő sikló, tekereg,
alvó tükrében egy kislányarc megáll,
miként az árnyék: fekete szeretet.
Nehéz a teste, lyukas vénájából
kilóg a tű, elnyugszik hamarosan
egy piros felhőn, nevetve téblábol
falakat nyitó, színes alkoholban.
Halványzöld sárkány ugrik a nyakába,
az a jó kis tündér, a mesebeli,
érzi, most már magától jár a lába,
pedig a fehér halál környékezi.

uborka

alázatot tanulni az uborkától
amit békiorában leszakítanak
harapják, szelik, savanyítják
üvegekbe, kádba tömörítve
keser levében is táplálja
a fogak között ropogósan
gyilkosait, csak néhány
kiválasztott öregedhet meg
sárgásra felpuffadva a gének
átörökítése céljából
de azoknak kikaparják a beleit
száradni, testüket ganéra hányják

Úri majális

Mikor az egész világ hazudik
és börtön járhat az igazságnak,
a Majális már csak dölyfös úri
nemzeti zászlókra festett látszat,
a szemünk egykedvűen mosolyog
a súlytalanul kiürült térre,
újból rabok lettünk, ez egy dolog,
eltitkolt a munkás kifolyt vére.
Mély álmainkban a barikádok
fölött leng az öreg vörös zászló,
a levert csillag helyén kívásott
gödrökben a szegénység bántó,

a rend, az új rend mindenk felett
visszatért a maga szűk medrébe,
zsarnokság van a zsarnokság helyett,
csak ezt ma sokan nem veszik észre.

Utazás egy József Attila kötettel

Megosztott minimálbér. A dinnyék
rózsaszín belsejéhez túl kevés.
Látni menet közben: domborodnak.
Nem tudom, a kötetnek, vagy annak
van ekkora súlya, mi benne van,
átszáguldok vele a jelenbe.

Hátranézek: elhagytam magam.

Ölni, tiszta szívvel. Van ebben
a gondolatban valami örök jézusi
megbocsátás: a keresztutak elvéreznek,
ahogy a vonat gyorsul. Egy macska.
Nem ütöttük el, de emlékszem
a szeme csillogására.

Azután pólusozok. Ölni-Szeretni.
Ötvenezer-Százmillió. Plusz költségtérítések.
Ö-Sz, Ö-Sz, Ö-Sz.
Egyre nehezebbé válik a könyv.

A közelben a színek elmosódnak,
látom, a távoli tanyán egy asszony
hajladozik a betevő falatért.
Tisztán látom. Tiszta szívvel.

Utóirat

Csomagoltam a holmimat. Elfért egy táskában.
Esteledett. Hosszú, komor árnyékot vetett rám
a félig kamasz, félig fiatalemberré váló idő
a szoba sarkában. Alig hiszem ma, én voltam.

„Kopott a cipőd.”- mondta anyám utoljára.
Egy év múlva eljött a húgommal utánam,
egyáltalán megvagyok-e, mosnak-e rám,
bár tudom, a szemem érdekelte igazán,

ahogyan nézem, mennyi a szenvedés benne.
Ettől megnyugodott. Nem érzékelte, mily nagyon
bánt, ismeretlen asszonyok adják az ebédemet
a gyorsban és minden szeretetben ott az az

átkozott megértés, a szájalom. Utáltam.
De hát a családban mindig én voltam a
verekedős, az izgága, ki nem fogadott szót
sosem az apjának. Odaadtak az életnek,
verjen belém némi alázatot. Nem tudott.
Elképzelem magam egyedül. A nem otthonban.
És a többiek, ahogy célzatosan menetelnek
a válás és az örök harag vezérlőcsillaga felé.
Idegen nők ágya is lehet puha, jó meleg.
Különváltan évekig veszekedtek értem,
melyiküké vagyok, kit vigasztaljak meg
a végleg elrontott, tündéri életük miatt.

Utószó

Nézegetem magam egy múzeumban,
ki a franc tehette ki ezt a képet,
amíg voltam, addig is úgy meguntam
arcomat, hasonlítok egy verébre,
néhányan folyton meghatódnak, engem
emiatt kékes libabőr tart össze,
irtózom, ennyi nagyon boldog ember
hogyan születhetett ide a földre,
kiegyensúlyozottan érzékenyek
a nagyszerűség humuszos talaján,
jó illatuk van, langyos pékség-meleg
férfiak kiöltözöttek, baj van ám
ezzel a kiállítással, azt hiszem,
inkább túléltem és küldetés nélkül
löttyögök a teremben: valakiknek
sok emberi bűnt hagyok itt emlékül.

Véleményem a dolgok állásáról

Jobb lenne, ha a gólya hozná
a gyereket. Így nem lennének szülők.
A disznó enné meg a sonkát
és mi lennénk az istállóban üszők.
Ha még több szabadidőm lenne!
Egy nagy kotont húznék az országházra.
Nem kapna levegőt ökelme,
amikor ott zsidózna, vagy romázna.

És még egyet! Ezt érdemeljük.
Mert nagy ember csinálja a kis embert
nemi szervvel, szájával együtt.
A gólyát fogadnám el szívesebben.

világkép

ötéves koromban
közölték velem
folyóba fulladt a barátom
mégis, kamaszkoromban
jöttem csak rá
hogy én is meghalhatok
évtizedeket töltöttem
el azzal, hogy azt a fiút
elfelejtsem, hiába
ha néha unatkozom
próbálgatom a fürdőkádban
milyen lehetett neki
nincs benne semmi
különös, nem is fáj
de nem vagyok elég bátor

Viszony

Játszhatnánk? Mintha nem is mi lennénk.
Konflisba foghatnánk a két lovat.
Balra a reggelt, jobbra az estét
kötnénk be. Ez újabb változat.
Különben is, ki vehetne észre
minket zebrán elgázoló
gonosz világban? Vagy talán mégsem?
Ha nem kell, én ezt is feláldozom
érted, csak a holnaptól ne féljünk
az úton, ne lehessen lábnyomom
ott, ahol ez az ország megszépül
az én öreg, szerelmes káromon.
Szolgáljunk mi ketten egy jó ügyet
a lángoktól ölelt éjszakában,
kikocsiznánk, s ahogy a ló üget,
integetnénk a rossz társaságnak.

ÍGY A VÉGE FELÉ

a csinyát város

csatornázni kéne a várost
az új rendszer mindig eldugul
belelőkték, ki régi sáros
hülye a hú okos, s elbutul

margókat húztak, az a járda
szép sárga margók, becsináltak
az út közepén virágláda
még a mentők is meg-megállnak

minden évben újra kövezés
elterelik a buszforgalmat
ha reklamálsz, előbb tönkremész
hisz olyan válaszokat adnak

hét közben erőltetett ünnep
fesztiválokra körmenetek
amíg ezek itt meg nem szűnnek
még vécére is körbemegyek

„a csinyát város”, ezt mondják rá
a szorgalmas kanizsaiak
mondják csak, ezek meg kontrázzák
azt is, ami minden nap igaz

a konyhaszekrény előtt

a szekrénynek dőlve
rendezgeti a bögréket
az idő és a vágy lassan
beleeszi magát a bőrébe
néha köhint egyet
tűnjön el a piszok
a kanalak villák
mint apró kavicsok
zörrennek a langyos
szomorú csendben
alsónemű nélkül
egy kis pendelyben
végzett de mintha
valamire várna
elindulna lassan

nem bírja el a lába
mikor a férfi mögé
simul mint az árnyék
ekkor sóhajt a szeme
a vállai a halánték
zörgő kavicsok közül
engesztelő szél sípol
elhagyja fénylő ajkát
a remegő szép sikoly

A láthatatlan ember

Vánszorgott az úton,
kilyuggatta a karácsonyi forгатag,
ő csak ment, a kirakat előtt
átnéztek rajt.
Egy nő keresztülnyúlt a mellkasán
ölelés közben.
A buszon ráültek,
nyújtotta kezét az aluljáróban.
Elaludt. Egy másik koldus
mellé ült, de már hiába szólongatta.
Csak az idő járt tovább, ő ott maradt
piszkos, rongyos ruhában.
Egy halom por.
A takarítók fekete zsákba separték.

A nappal elviselhetetlen sötétsége

Mikor a fény eltakarja az eget.
Nem látsz mást csak a Napot
és néhány kóborló felleget.
Lábaid előtt hever az élet,
átlépsz rajt, látni sem akarod,
de árnyékod olykor beletéved.
Nagy halmokban áll a város
megannyi ékesített szennye,
s te, a büszke ígéretgyáros,
ott bűzlesz foszladozva benne.
Hozzászoktál. Hogy fuldokolnod kell,
elnyelni azt, ami még ma van,
egy utolsó légzésre tolnod fel
a tegnap vetését, mint a sáskaraj.
Vér fröccsen, szétröppenő madarak,
a légszomj és hörgés titka csobban,
újra felreppensz, utánadkapnak

kezek, kik már egyszer visszahoztak.
Ma még túlélted, a lassú múlás vasfoga
csiszolgatja ki bölcsebbé elméd.
Szeletel rákollója a szálló alkonyban.
Eszi benned, mit életedben ettél.

a szörny

torkodban él nyitva a szája
a friss levegőt nem találja
éjjel felébreszt nappal altat
föld feletted és ég alattad

szúr vág aztán jó szorosra ölt
lent krokodil mérges kobra fönt
felbontja tested és a lelked
kiröhög magadnak kerested

hallgat a szörny és nagyot ásít
mielőtt még a falhoz állít
kiguvadt kerek szeme mondja
enyém lettél önmagad foglya

Az élmény ideje

Karácsony napján a hó helyett
születtem fehér és nincstelen
talicskán, a trágya jót nevet
árnyékomon, hogy oly hirtelen
fekete lettem, mint a sertés
farka, ki alól őt kitoltam, ól
laptat papucs orrán, s a lejtés
büdös benne, mint irodalom.

Durva traktor pőfékel fennen
az égi fényben, derűt zörög
csontjaival a szegény ember.
A gané még jobban füstölög.
A malacoknak nincs hazája,
születnek, meghíznak, ellenek.
Tolom a trágját, mint a gályarab és fent nőnek a szent hegyek.

Besétált az ősz

Már ősz sétálgat a ház melletti
avaron.

Besétál talán még hozzám is, ha
akarom.
Karjában tart, mint ma született
gyermeket,
mint én tartalak, mielőtt végleg
elmegyek.
Ez az ősz ringat el, vagy a tavasz,
nem tudom,
vagy épp eltemet a hó a télen
félúton,
szoríts szorosan, szárazon és
nedvesen,
ringass-ringass tavaszi-őszi
szerelem.

Bevetetlen ágy

Remélem, szép estéid lesznek, megenyhült arcod
mosolyog, nem fog sokáig keseregni érted,
üldögélsz a szomszédokkal az árnyékos gangon
a mindig rám emlékeztető, recsegő széken,
míg a békülékeny estében a víg társaság
kacaja emlékek hadát vetíti a holdra,
a te szívedben észrevétlenül is áll a bál,
vénülő kezéd titokban a kezemet fogja.
Ha mindenki hazatért, s ott maradtál kettesben
az egyre mélyülő fekete csönd árnyékával,
mintha ölelne azzal a régi szerelemmel
a szoba érintetlenül bevetetlen ágya.

Mihez oly nagyon ragaszkodsz, többé nincsen,
csak ő marad veled, akit elengedtél.
Ne keresd távoli csillagokban, hidd el,
visszatér ő fészkébe, akár a fecskék.

bogaras

na, most akkor én kit válasszak
magamnak olvasásbul barátul
ha meghalt a juhászferi is
udvarostul, szarvasostul, anyástul
meg ahogyan még annak idején
és még annak ideje után láttuk
na, akkor most én lovakat rajzolok
neki szekerestül, bakástul
ne unatkozzék már akárhová is
vitték, ahol vagyons ő, akárhun

és szíjat hasítok ellenfeleiből
csattogjon a világ a csapástul
ostorozok, ostort faragok vele
barkavesző hajlékonyságú fábul
na, akkor hadd szaladjanak
vágassanak azok a lovak hátul
és elől, míg ki nem dőlnek az
árkokon át az egész világbul
bajuszával kifestem fehérre az
eget, a hold legyen a mi lányunk
belenőtt alul és felül mindenhova
már a mi retkes kis lomha lábunk
megpenészesedett nélküle bíbor
színű ablakaival az országunk
és egyeseknek ilyen-olyan díjra
pártürölékes lett kódrímes szájuk
na, akkor én most kivel haljak
éhen, ha nincs közös halálunk
na, akkor én most mit csináljak
ha ide-oda, ki-be szaladgálunk
és úgy döglök meg magányosan
pókhálóban a légy, ha magából
kiadta nedvét hangtalanul
ismeretlen költői bogarábul

Boldogtalanság

A boldogtalanság sokat elmesél,
kamerával jár erre a szembe-szél,
a kegyetlenül pontos hazugságok
filmre veszik az aranyszavúságot,
talán a gyalogút, az még szűzies
a fák közt, de tréfálkozni túl kies
a mögötte szétrombolt, korhadtt falu,
hol üresen, dohos ágyban horpadunk
és a hátrahagyott penészes kenyér
sok-sok boldogtalanságot elmesél.

Sokat mesél a boldogtalanságról
egy aszalódott gyümölcs üvegtálon,
az ablakokon pókhálófüggönyök
dúdolják a csendes zárótűz mögött,
az udvaron túrás, a senki-járta
fűben motozza halkán, nemhiába
keresgél, és a magányos szembe-szél
már az új boldogtalanságról mesél:
távolban terebélyes terepjáró
fuvarozza a boldogtalanságot.

Dísz tér

(a magyar nemes szobrához)

Nincs nyelve a történésnek,
ott feszítek köztesként
felizgult nemesi testtel,
és duzzadok felfelé,
mint az úri középosztály,
elfeledve, hogy tegnap
még velem haldokoltál.
Jobbat vártam, de megértem,
amit a városok kiizzadnak
magukból és a téren
két kő között kikel a bab.
Elég ennyi, túl sok a vak,
vasráccsal pótolja
a sarlót és kalapácsot
a hatalom ízlés-pofonja,
indulás, zenét is kérek
a tribünre, meg zászlót,
megmutatom magamat,
nézzed meg a hátsót.

díszmagyar

haza-udoznak korrupt állva
tubim ül űk a guanóban
viszik edzik az orrunk tája
mondó kamra a durva jól van

stadion város szőr államon
félékes őrnagy úr díszelegy
pancsosra be mázolt tábla hon
sassá avatott tubin lebeg

dunna folyik a költő bajsza
csupa toll és ha a héj a toll
magyar mellen török-lő hablaty
így vizezi néni kém a bort

süvegcsöcsös kalpag karima
ünnepies zsinórral fajtál
selyem ezernyolcszázharmincban
már móka volt ez az aranylánc

banduk-okolva bólogatok
elfogy az út meg elfagy az út
agyam kitépett lógó barokk
tubim-tubim ez a haza múlt

Dráma

Ha kibontom lejárt szavatosságú
életem, mint egy konzervet,
fel kell falnom, zabálnom kell
undorral, bármilyen bűdös.
A hascsikarás még semmi,
befejezni sem tudom:
ma vége van, tegnap vége volt,
holnap vége lesz. Így rohadnak
gyönyörű pillanataim
a történelem hazugságaiban.
Bennem kétségtelenül
van valami hideg és romlandó.

Egy éjszakára

Este hozták be, letették,
mint egy talált tárgyat.
Beszélgettem vele,
sem inni, sem enni nem akart,
csak köhécselt és megsajnált
a bajom miatt.
Reggel sehol,
a nővér a mellékhelyiségben
talált rá, azt mondta:
történt egy kis baleset.
Talán tíz évvel volt fiatalabb nálam.
Amikor jöttek a szállítók,
csodálkoztak, egyedül voltam
vele a négyágyas szobában.
Ott maradtam kérdőjelnek.

Egy kert

Az Erdész utcában délutánonként
gyomlálgatja egy asszony a kertjét
pongyolaszerű zöld-mintás ruhában,
úgy látszik, teste sincs, csak a ruha
ide-oda lengéséből következtetek
az alatta lévő folyamatokra.
Gyűlik a gyom a kosárkában,
néha villan meg csak az ujja
vagy a bokája. Halad, mint a rák,
hátrafelé tolatva, ettől a kéjes
farmozgástól jobban nőnek a növényei,
egy idő után már eggyé válik

a zöldbabbal meg az uborkával.
Ha véletlenül nincs kint,
akkor is őt látom, ahogy a szél
fújdogálja a szárazakat és leveleket,
a zöld minta ugyanúgy riszál,
mert gyomlálni akkor is kell.

egy kupa sör

(egyik barátom emlékére)

egy ember a fele hajával
duplával ezer éve láttam
sétálgat kezében kalappal
fitymálva szemével a nappalt
sört kér a sarki kocsmában
szomját mint a föld úgy utálja
nézésében haragos barna
de nevetve jól eltakarja
a pultnál áll soha nem ül le
büszkén mint neon zöld betűje
bajsa hadakozik a habbal
gonoszság nem rejtezik abban
továbbáll eltűnik a ködben
követik egyre-egyre többen
egyformán komótosan lépnek
mint ki holnap vissza se térhet

Ellenállás

Csak így érdemes. Egyedül.
De mindig valaki mellett.
Mozogni, ahogy egyszerűbb,
érinteni nemi szervet.

Beszélj magadban. Úgy érted.
Csukott ajtóval, mint a busz.
Körbevinni a húsz évet
négyezer-ötször, ha újra tudsz.

Leejteni fáradt kezéd
rád jellemző, hosszú ívben.
Nem lenni több, nem kevesebb.
De az is mindig szelíden.

ember a kútban

valamikor a kis falunkba'
belenéztem abba a kútba
ember fejét láttam meg benne
gyerek feje volt, inkább gyermek

anyám azt mondta, nem szabad
felhúzni, a kötél elszakad
a vödör a vízben benn marad
az ember gyereke megfullad

de akkor én, mint egy kis hörcsög
leengedtem érte a vödröt
hiába, csak a vizet mertem
még mindig lent van az az ember

Ember a parton

Azt álmodtam, élőket
vet partra éjjel a Duna.
A kőcipőkön mosolyognak,
majd elsírják magukat.
Meztelen lábaikat egymásba
csavarva sétálnak a parton,
elrettenve nézik, a két fél
még mindig egymással harcol.
Biciklisek súrolják hátukat,
néha rájuk esik egy kabát.
Megszáradva befestik vérrel
a folyó mindkét oldalát.

A senki emberei. Az arra járók
már meg sem lepődnek.
Talán azt se hallják meg,
amikor a különítmények lönek.
Csobog a víz, nagyapáink
rongyolódó képes-albuma.
Elsüllyedsz, felbuksz, pöfeteg
hassal vet partra a Duna.
Kemény, hideg, közönyös
emlékezet-kövek, ez a rakpart.
Ott várod meg a reggelt,
de a hullámok betakarnak.

Épphogy befér

Szerencsére még emlékezem,
így tudom, hogy lehullott
a levél a kertben a fákról.

Az emlék szélébe épphogy
befér a szomszéd integetése.
Hagyom, hogy kiabáljon.

De alig pár méterre az úttól
örömben egy őzgida
morran, aztán ficáncol.

Mintha egy kopott festmény
lenne előttem, amely
alig látszik a fényhiánytól.

esztendőre

már hallik október szava
a madarak szüretelnek
édes gyűlölet illata
tele pincék, üres vermek

kezemen még halvány tavasz
kopik, kopog és körbe jár
az émelyítő hullaszag
a kis szúnyog is ölne már

felettünk a tél világol
lehull a hóval e szégyen
év végére térdig járok
az enyémben, ha megérem

Európa ege alatt

Nézem, mennyire van már ősz.
Egy kutya fáradt tekintete
rozsdálló arcomon elidőz.
Akkora vagyok,
amikorának lát.
Mosolyognak a fakoronák,
velem ellentétben
ők túlélnek több halált.

Már nem nyüzsgök, mint a bor
a pincében. Forrtam valamikor
Európa Göncölszekerén.
Annak kellett lenni,

különben nem érezném:
feleseltem a harmattal,
lássam, minden nap tavasz van.
Azóta néhány évi termést elittam
és csak dülöng, zörög az a szekér.

farsangi fánk

dobálja magát mint hatos
meg tizenkettes villamos
megforgatják a hólyagos
olajban legyen szalagos

körbe körbe kivilágos
mint egy kis pökhendi lángos
alakja gömböc kis váncos
melybe süllyed a világ most

Fatönk

Korhadó fatönk, egy játék darabja,
elmosódott krétarajz a flaszteren,
árnyékban pihentem egykor alatta
és figyeltem, ahogy rajzokat terem
koronája, egy kislány szoknya-lombja,
ahogy sóhajtozik, s nagy izgalomba
lengi szöke hajtincseit a szélben.
Az idő könyörtelen hatalommal
elsodorta őt a múlás vízével.

Egy madártollat sepreget az este
a falhoz. Málló, idegen vakolat.
A madárnak már sehol nincs a teste,
megette a nyű, emlék az arcokat.
Lassan lépek, a levegő tüdőmbe
egy kis lyukon forog körbe-körbe,
hát alig-alig tud beférkőzni már.
Lásd, semmim nem maradt, a hűvös földbe
kívánczik egy korhadt fatönknyi nyár.

Félálom

Látod, bennem rég meghalt a költő.
E vers is olyan, mintha menne el.
Lehajoltál, ne végy fel a földről,
takar az álom, s néhány hópehely.

Engem nem kell fényre polírozni,
meztelen vagyok, sötétszürke matt,
lábaimon koszos, kopott zokni,
még az ítélőszék is ülve hagy.
Énekel a sötét, szemem behunyom,
nem meghalok, csak békémbe esem.
Itt vagyok-e? Vagy leszek? Nem tudom.
De örülök, ha még észreveszel.

Felháborodás

Nem érdekel. Az érdek érve.
A lámpa kihunyt, a virágok kékek
a csillogó ablakban.
Rongyokra tépik az estéket.
Beöltözök abba.
Nem érdekel, hogy kint a táj
felhajtott garatján
sok ezer beton- és drótakadály.
Lezuhan képzeletemben
a bűgő fémmadár.
Nem érdekel, ha fáj a gyomor
bennem, bokámat nézegetem,
zokni nélkül szebben
lúktet a valódi nyomor,
mint meggyűrt papíromon.
Zsebembe söprök mindent
és ki, ki a térre, nem érdekel
ki utánam, ki előttem, ki veszi észre.
Fordulok az ajtóban és visszaérzem
éjszakáim szerelmes illatát.

forgács

olykor az ember iszik vizet
bár ott a bor, hordóban a bor
kínálgatja, nem kell senkinek
tán meg sem éri a holnapot
részegen áll, lángokban nyakig
vaskályhákban száraz fahasáb
ez addig üzi-hajtja, amíg
végig elnyeli a nyalka láng
szerelme, mint szeme, szép kerek
csikorog benne marék homok
dalolja a rettegéseket
és ölelés közben szétforog

Forradáspont

Élek? Minden káprázat,
pedig testek vesznek körül.
Hónapok óta vitatkozom
magammal, folytassam-e.
Szikrák születnek belőlem,
lásd, fájdalmakkal érkezem.
Csak miattad! Most már tudom.
Mintha két folyó
egymásba ömölve szeretkezne.
Kiszáradnak, ha abbahagyják.

Fuldoklások

Zihál a vöröslő test, az eldugult
torokban a lég egy kis darabkáját
keresi, aztán ég, sistereg, robban a hegy
és ott fenn füstölögnek a versek.

Mintha az árnyék és a fény
egybekelt volna,
ne legyen többé nappal s éjszaka.

Elnyomottként tudott a fagyos télben
meleg boldogságot szítani,
de ezt a csendet már nem töri meg
az egyetlen kedves asszonyi hang.

A keresztről senki nem jöhet le.

Gyilok

Az ajtón kívül, az már a vadnyugat,
haramiák festik zöldre arcukat,
ajtón belül, ez pedig a vadkelet,
ami nálunk van, minden csak nagy lehet,
nagy párt, nagy város, nagy falu, nagy futball,
akad némi gondom fura hangjukkal,
titokban lehetek cigány és zsidó,
a fél farkam a zöldhatáron kilóg.
Ajtót nyitok, a huzatban tömeg szól,
minek ide az uratlan szögesdrót,
úgy látszik nem ért véget a háború,
kisfiúk vagyunk, közben meg lánykodunk.
Járkálók, zsebemben kötéllel, szöggel,
magyar álmaimban embert ne öljek.

Gyűlölet

Gyűlölöm a mondatot,
hogy „az a szemét apád”,
amikor ordítják gyerekeik
szemébe az anyák.
Gyűlölöm a rendet,
melyet urak teremtettek,
engem a váratlan káosz
soha meg nem rettent.
Gyűlölöm az élet,
ki másnak rosszat akar,
megszerettem a holtakat,
hol csend van, s hull az avar.
Gyűlölöm persze magam,
még mindig itt vagyok,
el kellett volna mennem,
de bevetem szerepemmel
a hétköznapi színpadot.

Hajnal

Rövid lett a harag, és a mosoly
magába zárkózva még rövidebb.
Lassú, visszahúzódó tövisek
tompán puhulnak a néma torkon.
Eloszlik a magas és győz a mély.
Minden lélegzetet magába fal
ez a nyirkos, fullasztó bányafal,
s bugyborékol benne a költemény.
Fürtökben lóg az élet, s a tájon
átlibeg még egy utolsó álom,
a szobában a férfi táncba kezd,
mint levél a fán, libeg az ágon,
túltesz a vak, szemtelen halálon,
a mozdulatlan hajnal árnya lesz.

Hey, My Lord

Hát már nem tudom, mi volt,
traktort láttam síneken,
nem baleset ez My Lord,
így tolattak hirtelen.
A kukoricaföldön
szelte tegnap a silót,

és a magyar göröngyből
répát vágott ki, My Lord.

Holnap mozdony lesz szegény
az M0-ás körgyűrűn,
My Lord ön egy nagy legény,
de ha szembejön, ühüm...
ühüm, ühüm, nem My Lord,
nevet e furcsa szitun,
mert ma megtudtam, mi volt.
Azt mondják: hungarikum

hó úgyse lesz

verseket írok
fulladozva
törlöm a váladékot
ez a saját tulajdonom
mint egy zálog a lakáson
a mellemre folyik
percről percre élek
a rokonok elvannak nélkülem
mindenki más is
karácsony jön szilveszter
majd elborzadva
körüülnek
legalább egy macskám lenne
hó úgyse lesz

Hóasszony

Még mindig szórakoztató vagy, Irén!
Pókháló-neved fonákján vagy színén
néha te vagy a melegítő párna,
amikor zimankós, fehér vasárnap
üresre szellőztetem ki a fejem
egy sötétbe nyúló, könnyű sétával.
Gondolhatom-e, öregecske lehetsz
te is, mint sokan? Valaki mást szeretsz,
szelídült szemeiddel szólígtatod
a számomra örökké ismeretlent,
vagy éppen az eldugult mosogatót
teszi lefolyóvá duzzogva kezed.

Vörös macska ugrál lábaid között
nyávogva, az ablakodban légy pöröl
a piszkos süküveggel, és hallgatod,
simogatod, hallgatod, simogatod.

Augusztusi est aludt melleiden.
Itt most tél van, kint hull a hó, hull a szó,
hóember vagyok, te meg a hóasszony.
Álmosan lábaimat nyújtogattam.
Lásd, nálad rejtőzködik egyik szívem,
keressél meg fogmosó poharadban.

Holdfogyatkozás

Éjjel a Hold
beleesett a tóba.
Akkora, mint
egy nagyobbacska csónak.
Könnyen siklott,
tündérek ültek benne.
Csillogott rajt
az egész Föld szerelme.
Reggelre eltűnt,
már nem látta senki.
Kénytelen volt
az égre visszamenni.

Holdra járók

Jó lenne már fájdalom nélkül
élni legalább egy napot,
melyik napban szelíd fény ül,
ha kérem, mégis felragyog,
birkózni fűben kiskutyámmal
az estéli szürkületben,
hogy a levegőt az orrába
én adjam, ahogy születtem.
Felsírnánk. A boldogság sír is,
ha elveszti szüzességét,
figyelnénk, ahogy a Hold húzik
és tennénk rajt néhány lépést.

így a vége felé

az ember így a vége felé már mindent megért
nem hajol le lába elé a gyűrött ezresért
bátrabb, mint volt bármikor, éles fegyverek előtt
szemeivel már úgylát annyi gazembert megölt

emlékezik a házra, ahol ütötték, verték
mert lopott a szomszédból egy kistányér cseresznyét
a jó szóra, mi kihúzta őt a nyakig-sárból
hogyan abba a nyakba vehesse a fél világot

az ember így a vége felé már jobban tudja
kiábrándultan szerelemre mért' lobbant újra
mitől is lett egész, mi a részletekben semmi
hogyan életét mosolyogva merje zsebre tenni

Játék a tisztességgel

A gonoszoknak is, mint a mérleg,
pontosan mérem a tisztességet
és nem engedem, hogy eltemessen
a gyilkos idő, legfeljebb testem
ernyed fehér, halálos ágyamon,
hol e bűnt többé nem vállalhatom,
mert emlékezni arra, ki bántott,
vissza, az örökkévalóságból,
érezem, az nékem meg nem adatott.
Úgy élek ma, mint egy boldog halott.

Jutalom

Ahogy a bőr elválik a hústól
és mégsem serken a vér.
Így leszek halhatatlan,
megnyúzva a költészetemért.
Kissé akkor is megváltozom,
a haj és a köröm még megnő,
de már előre az vigasztal,
nem én voltam s leszek az első.

Kajavers

Mióta nehezen nyelek,
kacsát ennék libaszárnyon.
A szárnyat azért,
a szegényeknek ne fájjon,
kacasültet:
nekem egy gazdag se dirigáljon.
Almát mézzel és dióval,
disznót, ki még
bent rőfög az ólban,

három pulykát,
betömködve a disznóba,
madarakat, halat,
aranyos bikaőket sósan,
mindent, ami ehető
még ezen a világon van.
Mióta nehezen nyelek,
azóta a jó szóra, a jó piára
és a jó kajára éhezek,
ezek a jók hol lesznek,
amikor én már nem leszek,
nem leszek, csak eszek,
eszek, éjjel-nappal eszek.

Karácsony

Tóni bácsi kilencvenkettő.
Ott áll a kapu mögött és vár.
Néha fiamnak szólít, rekedtes
hangom emlékezteti nemrég
elhunyt egyetlen gyermekére.
Amúgy is csak árnyakat lát,
a rácsokba kapaszkodva
reszket a keze. Suttog.
Gyér haját borzolja a szél,
mondom, sapka kéne rá, legyint.
Vitettem neki egyet, kezében
forgatva elmosolyodott:
jó lesz Karácsonykor a fa alá,
édes fiam. A ház felé botorkálva
viszont már illesztgette kobakján
az utolsó meleg ajándékot.

Katasztrófa

Tengerek ellen lázongtak az erek.
Nem gyűjtöttek nekik vizet, eleget.
Erre amazok nem párologtattak
és az erecskék mind-mind kiapadtak.

kell

kell a te nézésed, az a gyönyörű
mitől márciusban nőni kezd a fű
hogy ez a vacak tél is véget érjen

mellecskéd, az édes, az a gömbölyű
amely harmatos hóvirágokat szül
a téged köszöntő tavasz kezébe
kell a te szép szemed, legyen örömünk
fellobbanhasson kertünkben az a tűz
amely minden régi almot eléget
kell az a csók, miben egy a köldökünk
bennünk szerelmes emberré összefűz
és megóv a gonosztól ölelése

Kerítés

A vezér háta mögött
acélkerítés élei,
tekintetéből
visszanézve vér csöpög.

Kialszik a kép.
Ahol zöld mező volt
és színesedő tavaszok,
most merev, mint az üveg,
körbejárja
a fürtelem és székely
katonája.
És a dicsőség. A díszmagyar.

Visszanézne
máskor is, de terméketlen
éléskamrát zárt be.
Hogy éhezzenek itt sokan.

Kétéves zseni

Amit én tudok,
azt az unokám még nem tudja.
Fordítva viszont
ez ugyanúgy igaz.
Odasétált a függönyhöz,
határozott mozdulattal
megfogta, aztán csillogó
szemekkel eldicsekedett vele.
Egy molylepke.
Nekem ez egész életemben
nem sikerült.

Kislány a tükörben

Nem köszönök, intek felétek,
a lábam, akár a lánctalp, tapos,
torkomba a kígyónehezéket
vattaként köpi be a haragos
tükör. Kislány táncol, szemén
felhőket vibrál langyos árnyék,
nem szól ő sem, se te, sem én.
Többé már haza nem találnék.
Elvesztettem. A szót, tündérmeséket.
Esteledik, tüzet okád a sárkány
mellemben, lassan eléget,
vércsepp világít a lámpán
és a falon át messze menekül
a lélek, az a picike eretnek.
Édesem, ugyanoly veszettül
halok meg, ahogyan szeretlek.

Kondenzcsíkok

Reggel van. Az ég alján látszanak
a repülő kondenzcsíkjai.
Távolodnak és oszlanak,
mintha mennyekbe mennének.
Nincs bennem nosztalgia,
oda se nézek, pontosan tudom,
mitől, mi fáj. Valamelyik
dimenzióban azért elindulok,
teljesen nem kizárt az sem,
hogymint átlépek. Csak mindig későn.
A szobában egy angyal is járt,
tiszták a bútorok és a szőnyeg.
Hiába, megvédeni nem tud,
távolodom és feloszlok,
mint a repülő nyomai.

konform

ha légyapír vagy, nosza, ragadj magadhoz
esti testi pesti kelme és szabadkozz
alul-felül, de vajon mit ér, mondd mit ér
lapockádon, derekadon a kombiné
vad szempár pislog, mintha bárgyún ringana
a kövér test, hát nem egy karcsú impala
zsírszagú flörtök, nagy dunnapuha zsákok
között kacarászva, vígan megteázok

rötyög a csésze is, az asztal bal lába
is sokkal szebb, mint a mester kaptafája
mikor a papírlégy ragad, s ragad papír
az ma a keménybe kötött anyag: szakir

Kongat

Üres minden.
Lényegében a bajon kívül
semmi sincsen.
Hideg, sötét lehelet játszik
a kilincsen.
Szétmarja arcomat, amiben
eddig hittem,
fölöttem a fű is kiszárad,
szemét szisszen,
lyukas vödör lóg egy faágon,
meg-megbillen
benne életem kis harangja:
kong a szívben.

Korai ősz

Öreg, már szabad lelkű ősz, fáradtan
terül rám, halkán gyengülnek a fények.
Míg nyár volt, a meleg ellen lázadtam,
ma bicegősen, megfontoltan lépek.
Megpihenek a kirakatok előtt,
nézegetek gőgös próbababákat,
akiket diadalviasszal benőtt
az új örök szépség, hazug szavával.
Sárgöröngyök a felbontott utakon,
köztük üresség, mint védelmi árok.
Rágyújtok. Csak ezt az időt múlatom,
s kinevetek egy óriásplakátot.
Szállingózó levelek az estében.
Most bújnak elő fészkükből a ringyók
és billegnek a koldusok helyére.
Ahogy emlékszem, ez nyáron is így volt,
mégis szomorúbb, a kocsmák csendesek,
mi sírunk csak fel és nem a hegedű,
rég szelek újra felmelegszenek
bennem, dúdolgatok egy dalt egyedül.
Nem fázom. Valami mástól didergek,
mint a rab, kis cellája sötét sarkában.
Talán ezt az őszt érzem idegennek,
hogy fojtogat ölelő két karjával.

Korszakváltás

Egy keskeny kis földútról indultam
a szennybe, a panelsorok közé,
szomorú búzatáblák bódultan
sárgállnak emlékeim köldökén,
ma szűk kapualjban fehérlenek
a madárcsontok, ott virrasztanak
felettük dölyfösen kevély legyek.
A kutya féltében sírva szalad.
Torz, kialvatlan arcomra szárad
a szürkesség, a bitumen pora,
a maszkot, bevehetetlen várat
rögzíti egy kamera szemfoga,
kávém keserítik a rémhírek,
nagypofájú közhivatalnokok
levesemet átsózzák néphitnek.
Tetovált bűnözők a bajnokok.
Nem ismerhetem fel a pusztulást,
pedig jön szembe velem, mint a szél.
Futok a bűzt árasztó busz után
és porlad alattam a csigahéj.

Köldökzsinór

Másfél kilométer után a játszótéren
pihenek meg. Ugyanazon a padon.
Az anyukák már tudják, az az enyém,
mindig szabadon hagyják nekem.
Figyelem a gyerekeket, miket mondanak
játék közben. Ha tudnák, zsebeimben
hazahordom a gondolataikat,
nevetve a hajamba szórnák a homokot.

Kuszaságok

Feledésbe merülő, ma tiltott
írók könyvei a polcon.
Összeomló házak faluszerzte,
kacatok között elnyúhatetlen
életeket visszaidéző apró kerámiák.
Meztelenül támaszkodó öregúr
a pokol tornácán. Féltérde ereszkedve
beleolvas az omladékba,
mosogatja menthető játékait.
Nagyapja vigyorog rá a gerendák
árnyékából, úgy hasonlítanak egymásra,

mint két tojás. Megfejtethetlenül összeér
a tér és az idő a márciusi jégesőben,
áthatol a mellüregen a vezeklés,
elhagyja a testet a lélek, vagy valami más.

Külvárosi romantika

Rozsda ölelkezik a
korhadással a parkban.
Ezek a párok eszik a padokba
vált jeleket. A bokrok alatt
rongykutyák énekelnek
a hajléktalanoknak, belepi
őket a zúzmara.
Borotválkozni készülnek.
Pár méterre az úton parkolóőr
zongorázik egy kocsis szélvédőjén.
Még mindig rombol, ami épül.

Lili Drágám!

Pa-pa. Alig fér ki. Engem látván
rögtön mutat. Ártatlan szeretet
csillog önzetlenül felém vetett,
mosolygó körmű kis ujjacskáján.
Ugrál rajtam, dögönyöz, rúgkapál
örömében, mikor megcsikizem.
Egy ördög bújt el benne kicsiben,
kacagásunk, mint két örült madár,
száll a szőnyeg fölött ágról-ágra,
sír a világ, mi meg lángos szájjal
szárítjuk fel ólomsúly-könnyeit.
Lilikém! Taníts még bátorságra,
tűnjön el az élet távolsága
köztünk, nőj nagyra meleg ölben itt!

Madárkák

Egyfolytában tétova vagyok,
mint a madár, ki nem tudja odafent,
mit kezdjen a Földdel.
Mire megfészkel bennem a gondolat,
már rég eldöntöttem, mindenáron
veled maradok, tört szárnyaimmal

addig körözök, míg be nem fogadsz.
Sosem ujjongtam a sikernek.
A ma emberének keresztjét már
nem vállakon viszik és az arcokról
leolvasható sírás sem fojtogat,
hisz minden elintézhető mással.
Elég a bankszámlákra utalnom.
Mi mindketten szegények
maradtunk, halálos bűneinket
nem visszük isten elé, elérhetetlenül
öleljük egymást és ha szomjazunk,
iszunk a másik tenyeréből.
Míg tétován le nem zuhanunk.

Majd

Gondold, csak a gyerekekhez mentem
és nem jövök, mert jól érzem magam.
Képzeld, kint sétálgatok a kertben
és örülök, hogy mennyi alma van.
Esővízzel mosakodom kádban,
melytől arcom egyre-egyre szebb lesz.
Ha eluntad magad, ne kockáztass,
gyere utánam a gyerekekhez.
Útközben beszéljess mindenkivel,
dicsekedjél, mily szép az unokád,
ki rajzolt neked egy színes szívet,
egy nagy-nagy házat és egy új szobát
azokkal a csöppnyi kezeivel.
Azt szorongatod egész úton át.

Manapság is

Az utóbbi időben is,
igen, sokan kinyírták magukat
értékvesztés, megaláztatás
vagy aljas számkivetettség miatt.
A szabadság, ez a gyönyörű
asszony, nem könyörült,
sok halott felnőttet fialt.
Szétnézek, ki a következő.
Hiába szirénázik a mentő
sietve, önkezű az áldozat.
Tönkrementek, széthullottak
jártak-keltek, élő hullák,

a tegnapi átkozott rosszat
még valahogy átugrották,
aztán nagy dolog lett, nagy dolog,
torkukon akadt ez a horog.
Megdöglesz! - szólok magamra.
Ha nem, legfeljebb megölnék.
És aki most röhög rajtam,
annak is szívébe döfnek.

Ha elkezdődött, nincs megállás.
Gyerünk, gyerünk, tovább és tovább!
Már elkészítették a szállást,
ki nem látja, nálam is ostobább.

Már nem az igazi

Mi értelme a télnek?
Nincs benne semmi érdekes,
csak félelmek és szenvedések.

Mi értelme a nyárnak?
Ha a szerelem elveszik
a frissen nyírt fű illatában.

Tavasznak és az ősznek?
Kinyílnak, majd elhervadnak
a virágok a temetőkben.

Mászóka

Nem haragszom, csak szenvedek.
Amit megmásztam, meredek.
Szem sarkában a pillanat.
Combjaid közt, hogy írva vagy.

G pontod egy függőleges.
Gyönyörgyöngyök, ütőerek.
Túl vastag a hálóinged.
Felismernek bárhol minket.

Mászok hozzád, mikor vérzek.
Úgy folyok át, minthogy kérted.
Túlsó parton visszhang voltam.
Öleljél át irgalommal.

Ha itt hagylak, el ne szédülj.
Sose menj el feleségül.
Legyek rajtad örök teher.
Másoknak az örömtelen.

Mint a szurok

Már csak átmenetileg használja az utcát,
a lépcsőházat és a lakókat. Pár emberrel
áll szóba, hang nélkül beszélgetni sem tud.
Mindenki megérti, látják, hogyan mállik
le róla a vakolat és ölelgeti a rothadás,
a penész, a csend. Amerre jár, a kutyák
bevonulnak ólaikba, nem bírják ezt a
nyirkos pinceszagot. Ő sem, lassan olyan
sűrű és sötét lesz a vére, mint a szurok.

Mosoly

Ott a sarkon mindig megállt
és nézte a bal oldali házat,
az állványozott emeleteket,
ahogy dolgoztak a festők.
Az erkélyen egy asszony
kombinéban. Mit csinálhat?
Mintha rá mosolygott
volna, így látta lentről.
Szemerkélt egy kicsit,
aztán hamar abbahagyta.
Az a részeg sovány alak
már megint erre bolyong.
Nem messze tőle bámult
felé egy szürke macska,
nem nézte kutyának,
nem is volt semmi gond.
Aztán elindult újra, már
teljesen kilazult a lába.
Nem tudta, ezzel a körrel
most fuldokolni megy.
Kapkodta a levegőt
a szomszéd utcában állva,
szólt volna, de nem tudott,
és nem is volt kinek.

Múlik a nyár

Kezd kitántorogni a nyár a konyhából,
elviselhetőbben állsz a tűzhely mellett.
Rövid alsógatyában ki-be ténfergek
tőled-hozzád, azután a szegénykórházhoz

öltözök be gézzel, no meg ödémával.
Mi a francnak vagyok ennyire ideges?
Szeretsz, és ha még szeretsz, jó, ha hitegetsz
azzal: e finom rendszer is köddé válhat.

Filigrán, hű kis elmém beteg, öreges
mozdulatokkal próbálja karcsú tested
megölelni. Gőzölög az erőleves
a tányérban, szívedet is beletetted,
a mosolyt, a mindenképpen merőleget.
Pedig ezt a nyarat örökre elvesztet.

Na, van ilyen

Van olyan, hogy meghal az ember-
bocsáss meg.
Eltűnök, mint ki minden reggel
korán kel.

Hidd el, azután még ugyanúgy
szeretlek,
engem is egy másik hazug
nevelt meg.

Gyönyörű a bomló, rothadó
ősz táj,
mikor egy unalmas szombaton
köd szítál,

és akkor látod, neked minden
ott maradt.
Fák alatt az emlékek szinte
oszlanak.

Egy kis tárgyamon este kezed
elidőz.
Arra gondolsz, oly messze nekem
meg ki főz.

Egyébként jól vagy. Folyton vasalsz,
teregetsz.
Nem kéne. De ily módon vallasz
szerelmet.

Naivitás

Vigyázz, a test, az jobban tudja!
Csak kócos fejjel gondolkodom
hozzá képest, én, ez a lusta.
Közben meg a combodat fogom.

Kint megint esik. Kellemetlen.
Igaz, nem mehetek sehova
egyedül, jobb is veled lennem.
Így leszek majd végül letojva.

Nem vagyok senki, ami itt van,
csupán szürke kis jelenlétem.
Csörgedezek meghamisítva
a hasadon és szerencsésen
zizegek el a félhomályba,
mellém szegül egy sötétbarna
kutya lehulló szőre-szála.
Játsszunk tovább: széna vagy szalma?

napi feltámadás

ahol abbahagytam, ott folytatom
csikkek és por ülnek az asztalon
néhány lusta gondolat, egy tucat
egyed most söpört el a szent huzat
szájal velem külvilág-papagáj
harácsolva, szegényít gaz szabály
tollam hegye mellett egy buta tok
ahogy karmolászok meg ugatok
millió ízes szivar füstölög
szívemben, lassan belekürtölök
még várom azt a percnyi ünnepet
mikor vakon szeretni születek

Naplemente

Oly sokunkat megihlet a naplemente,
soha nincs az aktus végleg befejezve,
elmúlik majdan több ezer emberöltő,
s ha lesz még, róla ábrándozik egy költő.

Hiába mondom, ne nézzed, nem ment el,
ha nem mozdulsz, pont mögötted reggel felkel,
éjjel-nappal azt a hazugságot költöm:
minden égi csoda itt marad a földön.

Nyár

Fényes haraggal
éget a nappal,
lángban állnak az ablakok.

Kutya sem ugat
most körbe udvart,
hús árnyékba szaladhatott.

Az Alpokalján
a szél sokat jár,
rázkódik, zörög a szekér,
elvárnak vissza,
hol bánattisza
szemekkel megszülettem én.

A szélből jöttem.
Azért zörögtem,
vihar dobbant, ha itt vagyok.
E másik tájon
meg nyár világol.
Így karolnak a csillagok.

Összebújva

Egerek összebújva alszanak
valahol a hús kerti pincében,
vidáman múlik el nappalra nap,
ahogy ott kergetőznek kint éjjel,
én hajlongok, hordom be a diót
nekik, sötétben felét elcsenik,
aztán csend van, azt sem látom, ki volt
a tolvaj, világosban egy se nincs.

Így élünk mi, egy igazi család
a természet termékeny, lágy ölén.
Ha őket én gyarlón kiirtanám,
kivel bújnék össze, öreg bölény?

Akinek ily szép nagy családja van,
annak a megélhetésre gondja nincs.
Öltöztem át. Elakadt a lábam,
ugyanis a cipőmbé hordta mind.

Pókfonál

Hová is menekszünk, mondd, hová,
ha feldúljuk egymás otthonát,
megfordul velünk a szembe-szél,
az ember csak gyilkol, nem beszél,

milyen lesz a hús, a jó leves,
ha mindenki bűnbakot keres
és előveszik a bárdokat,
az ártatlan gyermek áldozat,
dicsőséggé válik köpködés
és fojtogat majd a drótkötél,
különbek lesznek az állatok,
mint mi, az útszéli száz halott
bűzlik ázottan, temetetlen,
ha gondolkodni lehetetlen?
Hová is menekszünk, mondd, hová,
mikor elszakad a pókfonál?

Reggel

A reggelnek, mintha ébredése lenne,
fehér kóchájába fonja az elmúlást,
a reggel, mintha mindenben kételkedne,
egy forró kávéért feldúlja a konyhát,
talán hite is lenne, ha puha száján
nem hemperegnének száraz kenyérmorzsák,
cipőjébe dugná meggémberedett lábát,
ha cipője nem volna egyre gorombább.
Szívében még tavasz, de mozgásában ősz.
Reszkető félelemmel néz a jövőbe,
hisz beteg torkában megalvadt vért hörög,
hogyan szemeiből álmait kitörölje.

Rím-bitang

Kiírtad magadból, egy ideig kitart.
Legfeljebb rád sózzák: áruló rím-bitang.
Aztán várhatod, jön a szokott tetszhalál,
miközben bámulod a pártos seggnyalást
undorral, fényes szelek gyötrik az orrod,
szagát vasrácsos éjszakáidba hordod
és e börtönben kábultan elszenderülsz.
Szép álmaidban a haza fényre derül,
hiszen ő olyan neked, mint édesanyád,
ki a rongyos ruhában is szépet talált.
Olykor érte vagy bitang, kitárt szárnya van,
akkor is, mikor minden kilátástalan.

Sebek

Ennyi seb, kráter, gödör, mi rajtam!
Egy kupac ürülék vagyok,
mivel kenegetem a világot,
sajnálom, nincs szemetek előtt,
az egész egy újra nyíló
tavaszi virágnak gondoljátok.
Minden ordít, éjjelente hüppög,
panaszkodik jajdulva. Magában,
mert hangja, az már nincsen.
Nem érezheted, ha megölelsz,
a remegést az elkerülhetetlen
szörnyű elmúlásba vittem.
Sötét van, nincs mit tenni,
a sebek láthatatlanul némák,
hang nélkül kel ágyából a nappal,
csak a szemem beszél, többnyire
könnyek nélkül, de az is
egyre homályosabban, halkan.

Séta

Aki nincs, csak sétálni ment el.
Ezért van az, még el sem köszönt.
Ő a délután és az este,
bennük a sötét, üres bőrönd,
egy autó nyoma az úton.
Nem haza, mindig csak elfelé
jár ő már igazából hazulról.
És falevelet hord szerteszét.

Sugárkezelésen

Itt mindenki félhalott, vagy már egészen az.
Szemeikből egyformán jön a bánatsugár,
a boldogság törölközője fehérre fagy
már csak dísznek számító régi vágyak után.
Meggörnyedve, fáradtan körbeülik a fényt,
mint szép arcú, kopott kabátú utcalányok
árulják az életüket, fonnyadt rózsaként.
Tekintetük őrzi az örök, furcsa lángot.

Szabadság

Egyre fontosabbak a gondolataim,
kiröppennek a térbe és belemondják
magukat a szörnyű valóság talajába,
kiszáradt almafák nőnek belőlük,
korhadó karjaikkal átölelnek,
nem érzek semmit. Fertőtlenítő szag,
tea, vaj, a kevés is szenvedést okoz,
mire elfogy. Mire az idő is elfogy,
lerozsdásodik a börtönökről a lakat.
Végre szabadság van! Szól az ének,
szól az ásókapa és a nagyharang.

Szavak

Sokat beszéltek. Dőltek a szavak,
mint útra a kátrány.
Kis bogáncs szerettem volna, harag,
égető szivárvány.

A világ ilyen. Csendet keresvén
rám borult az este.
Én halok meg? Az eső szemerkélt
még egyet kedvemre.

Már látom az öreg kertek alatt
settenkedő telet.
Mi várunk. A keresetlen szavak
nem várnak eleget.

Szemszög

Hogy vagy? Ma már sehogy.
Tudom, hogy nem létezem,
ha vagyok, az csak anyagi
és személyes érdek.
Ez lett a grófkisasszonyból
és ez a cselédlányból is,
a háttér gyanús, irritáló.
Minden rosszindulatot
besepertem a kukába,
alázat és érzékenység
vezérel, ha káromkodok.
Szép szóval is lehet!
Sosem leszek önálló,
sosem leszek független
és szabad, itt főleg nem.

Ezért vagyok sehogy,
sehogyan büszke magamra.

Szentély

A sugár templomába
lépsz és örülsz, a hiten
kívül nem érzel semmit.
Egy hétig semmit, de utána
úgy szorítja isten a nyakadat,
az ostyát nem tudod lenyelni.

Szép a kert

Finom a kertben a körte, mondják,
én meg sutyorgok,
hiszen tudom vagy tizenöt éve,
ezek a gyerekek azt gondolják,
sosem fognak elérni az élet végére,
ilyen lehettem valamikor én is,
mikor még azt a fát ültettem,
a bűntudat miatt tetetem
magam néha teljesen süketnek.
Szép a kert, szép hát,
jó leves a gyümölcs, meg édes,
azon gondolkodom, nem írtam
sehova levelet vagy negyvenöt éve,
ugyan mit is írhatnék
ősszel vagy tavasszal,
csak azt, hogy a kert az szép,
s én meg fogok halni lassan.

Szigliget

Szigligeten voltam éppen.
Ki is volt írva,
mégis, mindenki mondta:
de szép is ez a Szigliget.
János bácsival a pincében
méregettük a krigliket,
az egyik több, mint négy és fél volt,
a másik meg majdnemhogy öt.
Mire én lettem egy kicsit félholt,
az öreg már csak rötyögött.
Sütött a Mari néni lángost,

akkora volt a feneke
mint egy jól kirázott vánkos,
csak nem engem fektetett bele.
Aztán egy idő után visszamentünk
és szorgalmasan méregettük
tovább a krigliket.
Ki is volt írva,
mégis, mindenki mondta,
pedig már kétszer leittam:
de szép is ez a Szigliget.

Szimat

Látom, ahogy körbeállnak,
legszívesebben megölnének.
Aprókat csillan szemük,
mint tavasszal átázott vetések.
Jól nézel ki! Hát persze,
igazán kinézek valahogy.
Örülök is neki, akár felhők
mögött éjszaka a hold.
Egész nap erő felett tartom
magam, bármerre is járok.
Csendesen, szépen mondogatom:
nektek is minden jót kívánok!
Mint a gyermek. Már előre
megérzem a jót és a rosszat.
Aztán cipelem őket ameddig
élek. S felejtelek naphosszat.

Szolgálók

Jön a hírmagyarázó és nyögdécsel,
hogy a levegő mandulaízű,
az igazság holdvilágos,
minden libsi agyas beteg,
a cigány, a néger szapora és lusta,
a zsidó büdös és hazug,
és akkor megzizzen a járdaszélen
mögöttem egy falevél,
oly nagy zajt kelt bennem,
hogy a dolgok megváltoznak,
a hírmagyarázó törpe lesz
és rálépek véletlenül. Véletlenül?
Hiába taposok, ezek nőttön nőnek,
mint az északi oldalon a moha.

Szombat

Elindultam, rágyújtsak a konyhában,
de eszembe jutott, leszoktam róla.
Ideges lettem: megint megkívántam.
Hát nem tenne jót a gégerákomnak.

Szélesre tártam a szobaablakot,
néztem, érdemes-e ezért még élni,
de ha elhagyom magam, belehalok
és kicsi unokámnak elmesélik,
így küzdök, mint árokparton pipitér
a hontalanság, kirekesztés ellen,
játsszál körülöttem kicsi Lilikém,
lélegzeted, illatod hadd érezzem.

Ne szóval szeressél, inkább szemeddel.
Azzal, ahogy az enyémben mosolyogsz.
Ha felébresz húsz év múlva egy reggel,
te legyél holtomban a legszebb dolog,
s mikor a tükör elé állsz, szomorún,
jussak eszedbe és vigaszt magad lelj
némaságomnak, ahogy belémszorul
a sírás-nevetés. Belül halljad meg.

Elindultam, rágyújtsak a konyhában.
De eszembe jutott, ma már szombat van
és ezen a héten még nem tornáztam,
pedig fáj egyik fejem. Rádobbantam.

Táj alulnézetből

Végignézel a rónaságon
és azt gondolod, egy semmit látsz,
a sok fűszál egy folt, s a távol
vörös leszálló estben vibrál.

Jól tudom én, mindez egyszerűbb.
Dolgozók élnek itt, meg herék.
És ez a nagy tömeg így együtt
a bokrokkal tűzdelt zsenge rét.

Már oda-vissza végigjártam
több évtizeddel ezt a tájat,
futva is, no meg sántikálva.
De nem maradt más, csak a bánat.

Talajlakó

Kis puffancs, mondja rám,
ki ezzel a pofámmal meglátott,
letolom neki, a mostaninál
lásson domborúbb világot,
a kigyúrt kopaszok elől
sem állok félre, kerülgessenek,
már senki elől félre nem,
hamarosan talajlakó leszek.
Látszik rajtam és még
tapasztalatból hozzá is adok
megfontolt, hosszan elegáns
külsőmmel egy méregadagot,
látod, köztünk már minden
puszta végtelenné nőhet,
nincs jelentősége a barnába
boruló termékeny ősznek,
az ágyra dobva kiterítem
bojtra rojtosodó életem,
úgy sem rohansz haza, ugyan,
mint kezdhethnél még velem,
ki mellém áll, hogy férfivá
savanyodott lelkem töltse ki,
tartsa a szákot is, míg valaki
a szemetemet fölmeri.
Nem is intek, vagy mosolygok,
egyszerűen csak továbbállok,
hunyt szemmel hallgatom,
hogyan fáj még, amit így is látok,
kemény egy év volt, szerelmes
szívemben egy valaki lakott,
táncot jár a falon az árnyék,
mikor vele együtt ballagok.

Tamás bátyó

Nem vásárra vittem a bőrömet,
egyszerűen odaadtam, tessék,
ha ennyire kell nekik, le is húzták
becsületesen, ahol szakadt,
varrogatták, ahol égett, kenegették,
de nem lett már normális.
Elvágta egyik vénámat véletlenül,
hát lekötötték, semmi baj,
van helyette ott még egy másik,
csak a kutya át ne harapja,
rogyás, összeomlás, ilyen szavakat

használtak, nem lehet felejtetni.
Vitázhatnék velük, ha lenne hangom,
azt is kidobták a kóbor macskáknak
játszani, azóta mélyebben nyávognak
és az egeret pszichopata állatnak vélik,
mint engem, kit be kell zárni a lyukjába.
Az izmaimat is megdézsmálták,
a bal kezem alig mozdul felfelé,
a jobbik meg oldalra, biccentőm
félíg engedi a fejemet bólintani,
hát ez van, ha majd lekötöznek
nem lesz szükségem egyikre sem.
Megfogadtam, temetésre már nem
járok, csak ha odavisznek,
minek előre puhatolózni
meg siratni őt, ki sokkal jobban járt.
Így teljes műremekké cseperedtem
egy év alatt, legjobb lenne
a Tamás bátyó kunyhójában
eltölteni a még hátralévő időt,
ott nem keresne a kutya sem.
Egyébként jobban vagyok, tényleg,
hogymint leírtam, sokkal,
de a nagypostán nem adom fel,
mert karikatúrája saját magamnak,
s mint ilyet, lehet, a rendszer bünteti.
Mert közben ők már eddig jutottak.

Téli randevú

Délután, hóesés. Ne integess,
odatotyogok. A járda féltele
vagy félüres, megtudod te is,
ha átbugyogsz annyi év felett.
Jó a galamboknak. Csak ide
a jéghideg, száraz betonra.
Mások vize, vizelete: igazság
csepről cseppre lebontva.
Ostornyomokat nem mutatok,
műégém lemerülve berekedt.
Megszokhattad volna már,
tűzfalnak ereszttem a szeleket,
miközben félbetörik egy kissrác
talpa alatt a műanyagpalack.
Ha én félretaposok, egy ideig
megint magadra maradsz.
Tombol a hónap, pedig nekem
egy óra is, egy perc elég

a valóság fájdalommal teli,
megnyugtató leheletén.
Egy fiatal nő. Istenem! Mint a
hús vígan sercegő olajban.
Még hasra esem előtte! Az élet
lépésről lépésre szokatlan.
Mindenem tele lett hirtelen,
a nadrágom egy tócsányi hiány,
gyorsan romlik és megy,
de olykor még mosolyogni kijár.

Terror

Jössz, mint aki nem tudja, hány óra,
jössz, mint kinek nincs senkije. Kötlek
a nyakamba három csomóra, megpuszillak,
azt kérded, ez meg minek. Elképzelni
sem tudom, mibe öltöznek az istenek,
szerintem ruhátlanok. Mint te. Földi gúnyát
föl nem vehetnek, meztelenül mégsem vagy ott.
Gyere csak, van itt egy hely még, megfelezzük
miután a csaplárosnét elkergettük, sok lesz
már annak is a jóból. A csigerre is azt mondja,
az óbor. Ha ideértél, innen nincs tovább,
a pincében túl hűvös van és sok a svábbogár,
az ajtóban, csuklyával a fején, kaszával
egy több millió éves terrorista álldogál.

Titok

Az éjszaka helyén most
üres világosság,
fényesen ragyog.
Csak úgy zúdulnak rám
az utolsó hajnalok.
Mint a jégcsap, lassú szenvedéssel
fogynak az évek,
ahogy az ember a napfényt
sem tartja már szerencsének.
Elcsöppen tőle a februári hajnal.
Lecsurgok a párás ablakon,
és folytatódok saját magamban.

Tóparti nézelődés

Szerencsések a horgászok
a zsinór végén lévő csalival,
mert a halak gyorsan felejtenek
és aki arra jár, annak neve: Hallgass.

Szerencsések, akik lábujjhegyen
közelítenek, úgyis méltatlan
ez a harc a pecásokkal.

Szerencsések a csalik,
mert a halak sem mind hülyék.

Trécselés

Öreg vagyok. Néha elfelejtem magam.
Előfordul, mások is elfelejtenek.
Beszélhetnénk anyámról, ki már szóztalan,
vagy éppen őróla, aki voltam tavaly.
Hogy mi lesz, mikor elmegyek egy reggelen.
A cérnák bevárnak, a kések bontanak.

Valaki más ebédjét eszi meg apám.
Egykor az övé volt, de teljesen kihűlt.
Elolvadok, mint a gömbölyű hólabdák,
ha enni tudnék, a tiéd is felfalnám,
paradicsomos ajkad, azt a meggyszínűt.
Amikor eltévedünk egymás szólamán.

Nem tudom, hol vagyunk, nem tudom pontosan.
Halszag ez, és csendes árnyékban zene szól,
mondod, a költőnek érzékeny a combja,
elnézegetem sötétszürke foltodat
és megkívánjuk egymásból a zsenge szót.
És mind a ketten szarunk a hatalomra.

Újra lehet

Most lehet! Lehet élni emberek!
Egymást félrelökdösve kinyalni
mélyen a bűzös mézes-bödönt.
Ezek aztán igen! Miniszterek.
Most lehet! Földért, milliókért,
milliárdért. Bagóért eladni
az ördögnek hitvány lelkedet.
Néztem március idusán
a csillogó szemű kisiskolásokat,
az ártatlan képű gyerekeket.

Felvonultatták őket az utcán,
ütemre, dobszóra, mint egykor
minket a béke-fegyverek.
Azt hittem eltévesztették
a dátumot, húsvéti körmenet,
de megláttam mögöttük
a vezénylőt, a felügyeletet.
Most lehet! Lehet most imádni
újra parancsszóra aljas, hazug,
embert nyomorító isteneket.
Néha azon veszem észre magam,
férfiként könnyek nélkül sírok,
mint réges-rég a fényes szelek.
Most lehet! Sírní talán még,
mosolyogva, könnyek nélkül,
ha nem látják meg, újra lehet.

Utolsó stáció

Eltűnődöm, ma miért van annyi mocsok.
Titkolt úton járok, földre le sem lépek.
Árnyékkal éjszakánként visszatérek
eltüntetni magam után minden nyomot.
Távoli padon pihenek. Lassan korhad.
Minél jobban közelítesz, annál messzebb
kerülsz tőled, mint esti fény, kereshetsz
másik tükröt helyettem ennek a kornak.
Mindig eggyel odébb. Ahogy visz az élet
megfoghatatlanul tiszta szabadsága,
senkihez, de senkihez hozzá nem érek
útközben, az egészet hagyom a sárban
rángatózni, s nevetek, ahogy eléget
saját képzeletem olthatatlan lángja.

Üvegszerű

Már nem álmodok semmiről.
Valószínű, hogy éjjelente
nem is élek, csak alszom.
Mikor felébredek, megérintem
a tárgyakat, mert nem vagyok
biztos abban, hogy valódiak.
Ha nem lennének fájdalmaim,
átlátszóan csillognának
az ablakban, mint az üveg,

így sem tudok meghajolni,
széttörnének a csontjaim.
Csak állok és nem adom fel.

Vágy

Abban a rövid szoknyácskában,
ami talán már nincs is. A sötét
sarokból a borospohár felett
fölpislantottam, te a lépcsőn fel,
a lépcsőn le. Azóta jársz így,
ötven éve kortyolgatom vissza
a pillanatot. Egy vaku villanása.

Varju

Papírzacskóba beszél az üveg,
az ablak motyorog, mint a szóda.
Az a kevés fény, ami az asztalon
álldogál, bántja az öreg macska
szemét, s az emberét évek óta.
Már kettőkor felébred a beteg
lélek, reggelig nézi a sötéttel
lekozmaált falakat, nincsen óra
sehol, ahova meg odaröppent,
nem engedte meg a főnök,
nem festhették láthatóra.
Néha a csend felháborító,
halkan zuhannak a madarak
szomjukkal a fehér lepedőtóra,
nincsenek énekek, s a mondatok
ebben a langyos huzatban
mind szürkére halványodnak,
lámpa se világít, alszik a normális
élet, szuszog, horkol a szomszéd
madár álmaival varjú módra.
Meg kéne halni, meg kéne halni
egy igazán szép éjszakáért!
Azt sem lehet hang nélkül károgva.

Wellness hétvége

Utazom. Nem tudom, hová,
végül lesz majd egy állomás,
hol még bakter sem álldogál
és a vonat sem megy tovább.

Leszálok. Bőröndöm nehéz,
benne kéz-láb, egy ölelés,
üzenet az élők nyelvén:
nem is volt olyan öreg még.

züm-züm

egész nap csak olvasok és olvasok
egymás fölé gördülnek a verssorok
néha petrivel nagyokat sasolok
isszák a pertut partinagy lajosok
a spirógyurit sem tudom kihagyni
mert prózául sem árt meg egy-két hakni
út közben fejből kezdem el hadarni
petőfit adyt meg szép vörösmartyt
heinét is lehet becézni hejni
amit nem értek az asszony megfejt
és a lepedőn velem kihempergi
mint tyúkok között derék kukorelly

HATTYÚDAL

a fogyás dialektikája

ha a leves visszamegy a kanálba
a boltok és hivatalok bezárnak
kékes zászlók szégyenkezve lógnak
arany ég szénné az olvasztóban
a papok önmagukat gyóntatják
rovarok etetnek gonosz patkányt
az ésszerűk visszafelé sülnek
pofonok adják lélegzetünket
bűnöző és jog eggyé válik
új bőrbe kötik a Bibliát is
nem lesz nép, csak kiváltság meg nemzet
jövőt ígérnek kisembereknek
akkor lesz itt jó élet, szabadság
nem kell ránk már ing, gatyá vagy nadrág
hisz szállunk, meztelen félelemben
visz bennünk egy felsőbbrendű szellem

A fülemüle

Most nem jó,
nem eszem,
nem is vagyok éhes,
ronda minden
reggel már,
koszost koszosra cserélek,

a mosógép
gajra ment, biztos
nem tudják javítani,
padlón
a lecsöppent
foltocska, még a tegnapi,

az élet
olyan sárga,
amilyet hátrahagyok,
bocsásd meg
e rondaságot,
bolond az ilyen félhalott

nagybeteg,
ki néha

magától kijár a zöldbe,
hogy a padot
a fa alatt
kampósbotjára kösse,

szép csönd van
olyankor,
a fülemüle hallgat
odafönt,
s azon tűnődik,
hiszen más is meghalhat.

A jó öreg költő

Olyan, mint egy ember.
Annyira fél, meglátod,
egyszer fel sem ébred.
Kutat az élet után,
de jobb híján megtalálja
a szerencsétlenséget.
Mint kinek megártott.

Hiába csuk ajtót-ablakot,
öreg fejét viszi a huzat,
szárazra dörzsöli torkát
a cementkötésű rosszindulat.
Tolvajok és kereskedők,
hajléktalanok és kurvák
kiabálnak be az utcáról,
keresik a fiókba zárt
versek biztonsági kulcsát.
Eltörik a zárban a fullánkot.

Arca fehér, mint a falakra
felkent csíktalan oltott mész,
nem térdel le, uzsonna után
komótosan kortyol még
a langyos galagonyateából.
Néha vakkant, hogy ne bántsák.
Álmában hallgatja a gerlék
beszüremlő szerelmes kacagását.
Míg fel nem ébred magától.

A mozdulat

Kézben, lábban, agyban félelem,
egyszerre minden oly semmi lesz,
csak áll, látod, nem tud menni ez
tovább, legfeljebb csak szél terem,

az is szívbe fűj, jobban fájjon
a lélegzet most utoljára,
az ölelések suttogása
fénnyel szőtt ködben lobbant fátyol.

Nehéz göröngyök egyesülnek
elporladva, a nedves fűben
néma kő alél, így szabadul,
tüskés rózsáit megkerülve.
Fájdalma, mintha mégse szűnne,
jární kezd, gyógyíthatatlanul.

A pulóverről jutottál eszembe

Felvettem valamit, mert fázott a hátam.
Ez nem igazán idevaló beszéd,
mert így kövérebbnek látszom.
Mondjuk álmodozhatnék is valamelyik
arcról, amelyikhez semmi közöm,
véletlenszerűen, ahogy belegabalyodunk
egymásba egy nagyon forró este.
Szóval, véletlenül ülnél az ölemben,
pont úgy, ahogy egy nő ülni tud
a férfi ölében, akit nem is ismer,
képtelenségeket fecsegnél, miközben
várna, a szoknya alá nyúljak.
De nem tenném meg, mert nem ismerlek.
Csak kölcsönvennélek valahonnan,
legyen mindkettőnknek jó kedve, mintha
kitűzőként hordanálak egy tüntetésen.
Könnyesre nevetnénk magunkat,
mert tudnánk előre, amikor hazaérünk
sehol nem találjuk a másikat.
Álmodozás helyett inkább felvettem
ezt a pulcsit, mert fázott a hátam.
És akkor ott ültél mellettem a szobában.

A szabadság útvesztői

A sokaság megöli a lényeged.
Eggyé válsz vele és már soha
nem lehetsz önmagad.
Átgázolnak rajtad, ahogyan
te is másokon és emiatt
keresel egy pontot, amit
muszáj követned, különben
ott maradsz eltiporva.

Hol az az ösvény, amely csak
a te utad, hol nem jelzik
táblák a kötelezőt? Nincsen.
Pedig ha nem keresed
minden pillanatban, eltévedtél.

A Tisza

Fekete-fehérben folydogált.
Kikötött benne a Hold,
az éj kalimpálva megmosta
lábait. Ketten nézték a hídról.

A vadludak elszálltak,
te karodban kabátot
öleltél át helyette.
Ennél szegényebb ősz
nem is lehetett volna,
homlokán egy kis puszival.

Ágról szakadt levelek.
Amikor meg nyár lett,
az is ködben úszott.

Alantas szándék

Ami az én fejemben forog, azért
tengerire térdepeltetne anyám.
Hazug és csúnya szónak, gondolatnak
sosem volt helye a család asztalán.

Esténként elnézegettem, ahogyan
imát mormolva mosdott, tisztálkodott.
Az ő lelkén nem láttam, soha nem volt,
tán annyi is sok, egy fikarcnyi mocsok.

Mindig azt mondta nekem: édes fiam,
mindenütt egyforma a tiszta ember,
csak kívülről tudni kell, belül mi van

és azt ápolni naponta ezerszer.
Hát ezért nem kéne annyit lopnia
ennek a hatalomnak, meg ne verjem!

Almát a fájáról

Csak azt tudom Newtonról,
távolabb, mint bármelyik rokon,
vándorlásai közben táskájából

egy-egy almáját kilopom,
fölfelé is völgyeket lát, netán
sárguló, vidám szőlőhegyeket,
néma festményeken eltakarja
a mozgás okozta repedéseket,
a bogár testén szabálytalanul
vonuló csíkokon és pontokon
lépdel, tapogat, majd hátamon
ülve átrepül a rendőrkordonon.

Lassú mozdulattal visszaint
még, nehogy aztán hős legyek,
óvatlan nevetése fogatlan
szájjal elkap egy zöld legyet.

Álom

Akik nincsenek, őket számolom.
Reggel egymás kezét fogva
elsétálunk az óvodába.

Mikor visszanézek, mind a
kerítésbe kapaszkodva áll
és hangosan kiabál utánam.

Nem válaszolok, ezért délután
morcos képpel fogadnak.
A legkisebbik szemében

megjelenik egy könnycsepp,
amit magammal viszek aludni.
Úgy éget, mint a parázs.

Az éjszaka

Az ablak résnyire, támad a szél,
szűk a világ, a lélegzet sikolt.
Fénycsík hajol le egy szál ős hajért,
a függöny néhányat már eltiport.

Az udvaron az elsusogó fák
a lágy lüktetésre meghajolnak.
Mélyen alszanak az artériák
és oly messze tőled, mint a holnap.

Csempe remegteti a neonfényt
a végtelenül hosszú folyosón.
De ugye, te már tudod. Ne szólj még.
Eső csepeg. Az is oly monoton.

Ballagó ballada

Garázssor és emeletek,
aszfalt és beton között.
Forróság és a porszemek
a szélvédőkön pörölnék.

Csak megy lassan, hangtalanul,
néha feltekint az égre.
Imáját nem hallja az úr,
torkában nincs meg a gége.

Beleélek

Megjöttem és most beleélek.
A szobában agyonhasznált paplan
és szüzek, ringyók, asszonyok égnek.
Ha fázom, parázssal takarnak.
Belekóstolok a huzatba,
szellőztetnek a feleségek.
A falakra virágszirom hamvadhat.
Fáj a fáj, ha gondolkodom.
Mire a negyedikre felérek,
túl vagyok a gondokon.
Beleélek a rohadt éjszakába,
legalább mindenki sötét,
még a leghülyébb rasszista is.
Galambosodom a turbékolgatásba,
hallgatom testem belső hangjait,
beleélek a szobába:
bezárt konzerv, kibonthatatlan.
Mint öreganyám otthonkája.
Kötény volt inkább, írom magamban.
Látok. Úristen, mennyi mama van itt!

Csoszog

Amit látni az ablakból,
mindig valamivel több,
mint a képzelet.
Szerencsére, fogalma sincs,
a valóság milyen,
ami még lehet.
És mit csinál. Ír, vagy beszél?
Reggelente sétál
és a kabátgallérján
köszön a szél.

Ha hangot adna, elhinném,
vannak még csodák.
De csak annyi, hogy összeér
az aszfalt és a láb.

Délibáb

Mintha már besötétedett volna.
Különben fent a nappal lába
beleragadt szurokdélibábba,
itt meg siklik a kígyó a síneken,
sárga, de kígyó, higgy nekem.
Félúton zászlókat locsolnak
benzinnel, aztán még zsidóznak
kicsit, a felborított kuka
röhög rajtunk, mint a fakutya.
Leng a zászló, leng a szmog
a torkunkba le, mégse sírunk
egyfolytában, a mámor laffog
mímélődve egy húscafaton,
csak színeket kell rá írunk
és kezdődhet a löncsmaraton.
Leköpnék és szól a himnusz.
Fent néhány bátrabb csillag.
Délibábpárti, úgy hiszem,
mert még nincsenek letiltva.
Illatosak, mint az a biliben.
Igen. Megjött a jó élet idele
is, de csak fennen látható.
Ki nem hiszi, bilincsbe vele!
A városi szurokdélibábpó
a várba megy, közelebb legyen
a délibáb-mennyországhoz.
Előtte néhányunkat még kiátkoz.

dilemma

nem úgy van
hogy csak begyógyulnak a sebek
ott először érzékeny
majd kemény marad a bőr
alatta a hús feldagad
nagyon-nagyon sokáig
azt hiszik híztál
de jól nézel ki
hízelegnek
de te tudod

a rajzolatok alatt ármánykodik
a gyilkos és ha támad
nem tehetsz ellene semmit
ha nem védekezel
meghalsz
ha védekezel
akkor is

düh

mindenkivel előfordulhat
hogly elképzeli magáról
láthatatlan machetével
a kezében rohangál az utcán
akivel találkozik
azoknak nincs szerencsájük
addig hadakozik a világ ellen
míg az őrzöngéstől
és a csillapíthatatlan vágytól
teljesen ki nem fárad
mindenkivel előfordulhat
hogly egyszer csak elfekszik
valami eldugott helyen
és amikor felébred
elhiszi magáról
ez meg is történhetett
na onnantól
egész életében
mossa magáról
az igazságot és a vért

Ebédidőben

Az asztal végében ültem,
mikor belépett az unokám.
Lassan, magamba merültem
szeleteltem fel az uborkát.

Tudtam jól, meg fogok halni,
mielőtt ő felnőtté válik.
Le is ejtettem valamit
hirtelen az asztal alá is.

Később ezt elfelejtettem.
Orrára ragadt egy kis mártás.
Mintha ülne velem szemben
örökké, s lóbálná a lábát.

Édes félálom

Látod, ujjaim is vékonyodnak,
köhög a légsövem, majd szétreped,
az ablakban elhullt galamb rothad,
ezt hozta ez vasárnap neked.
Elhiszem, értem megtettél mindent,
az asztalon gőzölg a húsleves,
fordulva a derekad érintem,
könnyezel, mert hát néha úgy szeretsz.
Valahol messze halnak az álmok,
sírjukba velük én is elmegyek,
rád hagyok egy kopott bőrkabátot,
ha fázol utánam, tán felveszed.
Hunyt szemem mögött édes félálom
hallgatja, ahogy most engedlek el,
az utcában két alak téblábol,
a sötét halál és a szerelem.

Egy cellában

Ki kell bírnod. Ezt is. Mindig egy napot.
Türelmesnek kell lenned és okosnak.
Arcod a másikéban megmosdatod,
állnod kell, ha először megpofoznak.
Csak egyszer üss vissza. Akkor jó nagyot.
Küldd el őket, mint kenyérért a boltba.
A smasszernek annyit szólj csak: megvagyok.
Inkább a fogad köpd ki, mosolyogva.

Egy reggel

Csókra ébred,
egy ráncos, hetvenéves csókra.
Talán ezért érdemes még,
holtan biztos nem álmodna.
Érzi a tenger
harmatos, üde illatát,
ringatja a reggel,
hullámszik alatta az ágy.
A falakon vidám kislányok
játszanak,
ahogy éles csíkokban
bevilágít fölé a Nap.
Próbál felülni,
visszaesik,

nem szól senkinek,
a szoba egyre üresebb,
narancsfák, nagy halak,
egy lakatlan sziget.
Lecsukja szemeit,
csitt, rajtuk sirályok alszanak.

Egy szava sincs

Lassan hetven éve,
hogyan eltanulta
az emberi beszédet.

Kezében bögre, forró,
bámul bele,
mint madár az itató vizébe.
Volna kedve szólni,

de vége a betakarításnak,
kényszeredve
egyensúlyoz a nyárssal.
Fején nő a kazal.

Ha rosszul mozdul,
tépdesi szárnyait,
beteg gólya. Nem repül.

Egy vers

(szépeknek nem ajánlom)

ami ronda, mint a bűn. Talán rossz is,
akár a tulajdonosa. Mert minden és
mindenki tartozik ebben a hülye
világban körbe-körbe valahova.

Mennyi marhaságot olvastam este!
Itt mindenki perverz. Persze jól
van ez így, vagy mégsem egészen
egyformán. Ő nő, te meg hencegsz.

Nem fogok elbúcsúzni senkitől.
Csak mindenki miatt. Így írok,
elcseszett duma ez is, hisz nem
siratjuk: az utolsó dinó is kihalt.

Marad a föld, de még az sem
lehet végleg a tiéd. Nem vethetsz
keresztet, fordítva sem adják
ebben a skálacoopiban ennyiért.

Maradj csendben, néma és bűdös
lett itt a szád is. Kicsi maradtál
és neked mindig túl messze lesz
sötét városodtól fényes Párizs.

Ronda vers, legalább a központozás
megérthető. Most már be is ázom,
mint a látszat: büszke budai váron
a múlt századba átrakott fél tető.

Elfogadhatatlan

Telerakod a csónakod mindenféle
kacattal, aztán sorba-sorba kidobálsz,
mint felesleget, mire megöregszel.
Kijózanodva szeretnéd elkezdni
újra a tegnapot. Lehetetlen.
Körülöttesd hortyogva alszanak
a jók, egymás szavába vágva.
Tudod, ott fenn a kicsi csillagok
és holdak, mind egy külön pálya,
elfogadnád őket és mindenkit,
ha lehetne, ha volna rá módod,
csak magadat nem, mert létezésed
kezdeteiktől elfogadhatatlanul kódolt.
Nemsokára meztelenül mehetsz
haza, vissza se nézel a kanyarból.
Senki nem lát, észre sem vesznek,
és te sem tudhatsz magadról.

Eltűntem

Beleolvadtam a sötét szobába,
betakaróztam a gépen az enterekkel,
csöpp lettem a kinti szitálással,
elkoppantam egy kalapácsütésben,
kézen fogva elvezettem az áramot,
becsuktam magam a könyveimbe,
összeadtam testem a falvédővel
és megszólaltam a feliratával,
elfutottam maratonba kifliért
meg újságért apró pénzzel,
megcsörrentem a telefonban,
a hangtalan jajgatásban,
majd kerestem önmagam
a szétfeketélő pókhálókban,
az álmokkal együtt elvesztem

kimondhatatlan mondataim mögött,
szép sorban, apránként,
ahogy illik egy apának és fiúnak
az úr nevében, és azon kívül is.

emlék

elhagytalak és most a bánat
eszi gyomrodat és a májad
ha van még olyan vén gyalázat
amely téged is megkívánhat
elmúlt azóta fél évszázad
de lehet hogy te meg engemet
a cserfes szép száddal emlegetsz
jaj minden imádtól rettegek
a kaporszakállas verje meg
mégse baj hogy megismertelek

Érdektelen

Az embert már kezdi nem érdekelni. Reggel
felkel és nem akar semerre menni. Gatyát húz
magára, mindig másikat, zokni is minek ide
a szobába, legszívesebben meztelenül végezné
a dolgát, enne-inna, ha muszáj, menne a boltba
is akár és félrefordítaná fejét, ha rámutatnának.
Csak úgy bele mindenbe, a kirakatüvegbe fejét,
a vak világba a farkát. Értelmetlen utak ezek,
elkíváncozó mozdulattal megtett nehéz lépések.
Mindig el és mindig vissza a semmibe! Harapni-
nyelni, szeretni-szerelmeskedni, sírni-nevetni,
utána pedig állandóan hiányzik még valami, amit
nem tudunk meg soha, hogy az mi. És persze félni.
Félni az élettől és a haláltól egyszerre, ez a nagy
káprázat ebben a hallgatag betegséggel reményt
álmodó fuldoklásban. Már kezd nem érdekelni.

és akkor

és akkor nagy hirtelen leváltam
rettegni kezdtem hogyan múljak el
ily szegényen és mereven állva
nélküled ha a lélek útra kel
és akkor mint a sikoltó patkány

a tűzben ellobogtam feketén
és akkor megláttam az útpadkán
épp most megy el valaki de nem én
hogy csak fájón tehozzád készülök
szeletelve öreg görbe késsel
mint a liszt veled kiegészülök
egy maréknyi könnyes ölelésben

Esti séták árnyékban

Saját maga kis árnyékában
teszi dolgát a lélek,
mozgat, ha elvágyódsz
innen, ha talán téved,
néha egy másik után futkos
hűségesen, egymásra téve
a reggeleket és az estéket.
Saját maga kis árnyékában
épül az emlékezet
is, köszöni, itt lehet
még valahol köztetek,
nyitott és zárt üzletek
előtt, mint az emberek
végtelen nagy szerelmei,
utcák, falak, játszóterek,
eszmék és gondolatok
élénk félhomálya.
Egy kis valaki közületek.

Évértékelő

Egy éve alagútban járok.
A vége állítólag világos,
nekem még minden sötét.
Ahogy a metró is suhan,
mennek el a hetek szemem előtt,
szinte nem is vagyok ott sehol.
Nyalogatom a sebeimet,
tűröm a szitkokat és rágalmakat,
nemsokára úgyis meghalom őket.
Hogyan kell? Nem tudom,
de míg' hallom a párom szuszogását,
megnyugtat, mint a városi zaj.
Biztonságban vagyok.

Fél négyzet

Lakossági bejelentésre születtem.
Szerencsére pont anyám volt ügyeletben.
Így nem vihettek el németek, oroszok.
Ma is szoknyája alá bújva borozok.

Van sajátom. Alattam fél négyzetméter.
Töporödvé ülök a lét kényszerében.
Isten, nők, pia, versek és a szerelem.
Meg egy pimasz légy néha a bablevesen.

Naponta három perc. Ennyi, amit élek.
A többi hívhatom bajnak, szédülésnek.
Az éj sötét. A nappalok elszaladnak.
Nem vagyok jó sem szellemnek, sem anyagnak.

Félálomban

Elindulok, megállok, megint lépek.
Köszönök a nem várt szerencsének.
Köszönnék, ha az is volna bennem,
de elárultam, bú be ül szívemben,
körötte kering ő, dereng, ő hajnal,
kukorékol most nektek a kakassal.
Kötöttem novellát a szememmel:
álomszemű asszony sír ölemben,
álmodja, arany csüng a nyakában,
aranyrögöt mosogat ki markába,
mehetek, hova mindig is vágytam.
Beszélek, mint aki magát értené,
hasból, habszívházzal csöpög a lé,
vagy csak az eresz fedele ereszt.
Az eresz fedele ereszt leve levert
néhány percet, már nem kopog, folyik.
Sétál az ember fia, látod, kedvesem,
látod, aztán néha mintaló. Megbotlik.
Legalább kicsikét virsli, versírni tudna
és akkor úgy hazudna, nem hazudna!
Legalább volna a cipőben aprócska kavics,
mi nem látható, csak bök és hadar is.
Mégis, akkor ma mi van? Meg ne sértsem!
Félig foncsorozva ébredek, falfehéren.

Felmelegedés

Elvagyok ezzel a „most semmire
nem gondolok” gondolatommal
a tenger felett, mintha vinnének

a sirályok szárnyaikon és közben
számba folyik a víz a félelemtől,
a part homokjában rozsdásodnak
a lépcsők, melyekre valamilyen
okból nem léphettem már rá.
Ott lenn reklámszatyrokba rakott
tízórai romlik, árnyék nélkül,
lyukas az ég, a halak, akár a
gége-irtott beteg, némán tátognak
a szomjúságtól és nem gondolnak
semmire, ők is elvannak ezekkel
a vizekkel. Talán hűsítő kellene.

Felriadás

Nem maradok én sem kőbe vésve,
helyem örök sötét, hideg burok.
Embernek születtem, ez kevés lesz,
mert amíg élek, folyton hazudok.
Megmosakszom, s mint hajnal az eget,
kékre festem vele a nagylavórt,
nincsen új nap, csak a fény integet,
a tegnap és a holnap is ma volt.
Árnyam, a fogason lógó kabát,
eltakar egy itt felejtett cipőt,
az ajtón másik élet ballag át,
amely már minden méretet kinőtt.

folyamat

ezek versek
versekből csöppent könnyek
könnyekből áradó folyók

minden elveszik
reménylovon ülő szép sorok
fekete ágvégek fák alatt
légbe kapaszkodó gyökerek

talán a vér is tévedés
hull az eső a ház előtt
nem kell sietni
minden cseppje hazatalál

már túl késő
költőnek lenni benne
elolvadt ölelés
elfáradt mondatok

Formabontó

Nem tudhattam. Sem a jövőt,
sem a múltat, sem a jelent.
Belesüllyedt a szó a számba,
most már akárkié is lehet.
A járásom, a megszokott utak,
hol lekoptak pózaim. A lábnyomok.
Most mindenki okos, mást vádolva,
mintha habzsolná a lágy drogot.
Nem érthettem, nem hihettem,
hogy érinthetők az érinthetetlenek.
Hiába alkotom magam újjá,
nem tudhatom, milyen leszek.

fuldoklások

ne zavar
ha beleül a zöld foteljába
hogy írjon
hátrahajtott fejjel
és becsukott szemmel
néz végig a kozmoszon
hogy az méhébe fogadja
az igazán nagy
természetfölötti dolgok
fuldokolva születnek
fogy a levegő
eleven rabot ásnak el

Gőg

A gőg egy aranyos,
velünk született tulajdonság.
Nem hiába,
a kisgyermek is gőgicsél.
És mikor te vagy az,
nem törödsz vele, kire mondják:
észre sem veszed,
hogy a lábad földig ér.

Gyógyíthatatlanok

Mi, kiknek kiirtották a gégejükét,
nem tehetünk úgy, mintha tudnánk beszélni.

Nem gyógyulhat be soha a nyak alatt
található nyílás, mert megfulladunk.
A sebeinket, melyeket gyakorta
felújítanak, nem titkolhatjuk el
holmi keserves siránkozással
és örökös éhségünkben nem lehet
vicsorognunk a süteményekre,
ha felsértik érzékeny garatunkat.
Személy szerint, én vándorutakon
járok, letört részeimet elhagyom
a pusztában, az is otthonom,
keresem a sötétlő krátert, melyben
egyre több bizonyosság gyűlik
össze a szegények túlvilági
boldogságáról. Mert nem mindegy
így sem, mibe fulladunk bele.

Gyökerek

Árnyékom mindent beborít,
szótlanul, mintha fa lennék.
Gyökereimben nyirkos félelem
fészkel fiókáikkal,
melyek soha nem repülnek,
ott pusztulnak el, ahol születtek:
ez a táj kiszárad,
nem látja vendégül rokonait.
Nyelveken beszéltem,
ma olykor toppantok egyet,
hogyan meghalljanak messzi földön,
az ösvényeken túli tölgyfaillatban.
Erre a tisztásra ezer éve
nem hullott eső,
hiába akarok tenni érte,
torkom kiszáradt, repedezett agyag,
viharos égre áhítozik.
Megöl a mozdulatlanság.

Ha egyszer

Én úgy képzelem el,
hogyan nem teszünk, nem mondunk,
nem írunk le közönyösen dolgokat
és akkor tisztán belehalunk.

Kilenc és tizenegy között
kívánom legjobban a kávé,
előtte még aludnék, utána
megcsömörlöttem az itteni élménytől.

Félek, hogy lesz kiterjedésem
mégis egy másik üzletben.
Nem engedem magam levenni a polcról.

Báméskodj csak! Addig zokniban
kisurranok a parkolóba
és mosdatlanul megbújok a felhők mögött.

Ha nem

Most beszélgetnem kéne veled, anyám.
Üljünk egymás mellé, foghassam kezéd.
Lásd, a betegség engem is megtalált,
csak egyik felét adta oda neked.
Mesélj, mert nekem most olyan nagyon rossz,
mint amikor teával itattalak,
de meggyógyulsz, mondtam naponta sokszor,
ha nem, akkor majd én meggyógyítalak.
Minden nap egyre nehezebb nélküled.
Látogass meg, itt lakok Egerszegen,
hozd el apát is, kibékül veled
miattam, ha nem, akkor én megteszem.

harmatvers

virágok ezek, apró betűk
almafára esett lehelet
szétporladt üres üvegtestük
festi fehérre a kerteket

csupaszon rajzolt szüzességek
a két nehéz terhesség között
ezernyi lábuk földbe tévedt
izom, szívük szívja a ködöt

szanaszét bámuló mondatok
nyílnak ki, csöppennek, ég a táj
ahogy lassan verssé olvadok
ezen a szép napos délután

Hattyúdál

Nálunk ma mély, bűzös ingovány van,
ki nyakig, ki már fejbűbig süllyed,
kapálódzunk rossz, visszeres lábbal
fáradtan-betegén, vízben-tűzben,
új öntelt szentek, sérthetetlenek
isszák borunkat, eszik meg kenyerünk.
Ily gyalázat szüli a gyermeket,
éhség sóz kis gyomrába keserűt.

A nemzet, újra! Az lett az első.
Benne a kisember az utolsó.
Fedél nélkül, rongyokban tekergő
nyomort örököl meg az utókor,
és még hányan retteghetnek otthon,
meddig szorít rajtuk, csavarint a prés.
Levizsgáztunk becsületből, jogból,
a szabadság szép sarka nyakunkra lép.

Harag és szembenállás madara
riad fel az új ereszek alól,
dúltságukban békétlen bogarak
egyen páncélja vonul valahol,
fénylik a bosszú, mint a csillagok
régi kaszárnnyák fess őrtornyai.
Arab, zsidó, netán roma vagyok,
mint rég, ma is eszelős mondja ki.

Európa remeg, békés rend reng
válságoktól, repedés a falon,
az olló kinyílt, gögös istenek
kezébe került minden hatalom,
a szegénynek már csak meghalni jobb,
születni, élni, az az áldozat.
Csak az isten ismeri, ő mégis ki volt
e földön, s nem titkolja számukat.

Én mit tehetnék? Sírnem tudok,
így bízom a felnövő nemzedékben.
Ily idősen, ha megbolondulok
is, csak a jó dolgokra emlékszem,
és azt sem tudja meg itt senki sem,
hogya' aggódtam érte. Él vidáman.
Bár azt sosem feledem el, kinek
mivel tartozom e rongy világban.

(2012)

Hazám, hazám

Ilyen lettem, te olyan vagy,
hála ama teremtőnek,
vagy a darwini folyamnak,
kinek mi jár. Nem kell bővebb.
Utca, mintha füst szállana,
ködben úszik a parlament,
hálisten, fuldoklás hava
bennem és ki még erre lent
fárad, s jár sehová haza.
Kézben kenyér, negyed kiló
elég mára, kicsit laza
spangli mellé, felet szívok.
A járdán mindenféle nép
rohangál, érezni rajtuk
a feszültséget, a veszélyt.
Szomorú vagyok miattuk,
kezükben mobil és Red Bull
feleselget Fűvészkerttel,
bemagyarnak ezer lebujt
smacizva és szeretetben.
Nem beszélek. Hallgassátok.
Ezt köszönhetően többen
értek Duna-csobogásból,
s mit bekiabálnak közbe'.
Gesztikulál a fél város,
te is itt állsz plakáthelyül,
az én hazám reklámgyáros,
gyár helyére Pláza került
mindenhol, ahol csak élünk,
s különböző lelkek laknak.
Leülnek mellém. Egy részünk
ma kihal, belefáradva
e búval cseszett világba,
hazám, hazám, hát képzeld el,
a kenyered is kihánytam.
És pont terád, mily véletlen.

Hazugság

Csurgott róla az izzadság
hajnalban. Eljöttek érte.
Fekete csuklya,erőszak,
mint kommandóséknál.
Végül mégis itt hagyták:
szenvedj még öreg,
hogyan ezt is kiérdemeljed.

Ebédkor aztán valahogyan
kiügyetlenkedte a feleségének:
gyönyörű álmom volt,
gyermekek vettek körül,
hiába tiltakoztam,
megnézték a friss sebeimet,
olyan szépen kértek,
a lányunk negyven helyett
még csak négy éves volt,
odacsücsült az ölembe.
Volt egy szőke kisfiú is,
akit nem ismertem fel.

Ő lehetett, mikor egyszer
elvetéltem, szólt vissza
az asszony szomorúan.

Helló

A lassú, lassú, lassú, lassú este.
Kiabálnak a nővérek. Huzat van.
A fáradt, lázas, duzzadt, véres testre.
Semmi baj. Csak háromszor megfulladtam.

Mivel mindhárom két percnél rövidebb
volt, összefolyva ürült az orr és a száj.
Utána a vérrögök, mint tövises
függönyök, csüngtek, mert köhögni muszáj.

Éjszaka jön, hínár úszik a tóban
körkörösén sötétlő habok között.
Mintha nézne rád egy távoli sóhaj,
valaki az álomban még elkészönt.

Hosszú-rövid árnyék

Most tél van és csütörtök,
tisztaság, nem dohányzom,
a torkomba vizet töltök,
langyosat, meg ne fázzon,
ülök ebben az alacsony
ezerévesre nyűtt fotelban,
a gyereké volt valamikor,
nem volt szívem, hogy kidobjam.
A nőm kavargatja a kávé
magának, már azt sem iszom,
asztalomon tejsokoládé
zizzen, ezt szeretem viszont.

Képzelem a parkot, a kertet
fákkal és a kicsi házat,
jaj, minden oly kopasz, hideg lett
itt, mint betegség szülte alázat,
a forró nyári nap pedig
megöl, tilos benne járnom,
csak árnyékot, sötétet kerít
szobámba boldogtalanságom.
Hosszú árnyék, rövid árnyék,
elteszem őket éjszakára,
már minden nap ajándék,
belevarrom a párnámba,
kinőt zakóm zsebébe
pedig mit miattad álmodom.
Nem tudom, szeretném-e,
de derekadat átfogom.

Húsvét előtt

Hitem olyan lágy, mint a szellő.
E borzalom felette felhő.
Ha alszom, virágokat nyílok,
apró lilákat, pici titkot.

Nagy hatalmak foglya a húsvét,
élnék én még tovább, ha tudnék,
de robbanok vagy lefejeznek.
Feltámadok istentelennek.

Szomorúság egy csigaházban.
Kalács és sonka főtt tojással,
rejtett érzelmek, újra rácsok,
megkövülök, csillagba zártok.

Kedvesem szellő-ajka között
ez a vékony világ eltörött:
húsvétkor már átsüt rajt a nap.
Alvadt vérre csókok hullanak.

Ideges

Hazaértél. Úgy dobáltad le a gönceidet,
szitkozódtál. Megint felszedték a főutcán
a kockakövet, kerülőnek jár a busz,
az újságban pár sor el van dugva róla.
Apró betűkkel. Lehet, hogy haldoklom,
te pedig már megint ideges vagy.

Sajnálom. Az elszáradt rózsákat kidobtod,
újakat meg már nem tudok hozni.

Idill

Olyan volt, mintha már sose.
Akit elnyel valami mély, sötét.
A folyosón sétált, hogy ne
fájjon annyira a kivégző kép,
s rákiabáljanak megint
a felügyelők, akik kedvesek.
A közömbös világ szerint
a betegek is egészségesek.

Idő

Néha dühös vagyok. De komolyan,
talán ölni is fogok.
Mit kezdhetnék az állapotommal?
Szabálytalan a világ. Nem kocka,
téglalap, meg ezekhez hasonló
merev, kitalált dolog.
Úgy érzem, az ember még nem fogta
fel, elcsúszhat magán a takonytól.
Lassan elhal bennem az értelem.
Ajtó. Valaki kopog.
Félek. Félek, ez már a szép jelen.

Így élek majd

Ha ott leszek, újra cigizni fogok,
mert ugye akkor már mindegy,
az egyik ablakban lakom
a csillagokkal, azok árnyékából
nézlek benneteket.
Mint régen, ülsz az asztalnál,
olvasgatod a helyi újságot,
majd játszol az unokánkkal,
visít, ujjong, öledbe telepszik,
napról napra nagyobb és okosabb.
Hazakíséred, leültök a kertbe
a szüleivel egy kis asztal köré.
Szépek vagytok így együtt.
Beszélgettek és én hallgatok.

Inga

Van, aki mindent nagyon-nagyon tud,
sőt, más is tudhatja még azon túl,
és van, aki azt is jobban tudja.
Ha bugrisként utánuk ugranék,
hát valószínű, belefulladásukba
mindent tudó tudatlanságukba.

Szerencse, nem vagyok rá hivatott,
csupán eléggé érzékeny vagyok,
és épp ezért, teljesen védtelen.
Soha nem éltem kétségbe esve,
de tragédiám, azt kellett tennem,
amit a legtöbb ember kénytelen.

Mivel nem haltam meg idejében,
el is vesztettem ifjú reményem,
vagy csak le kellett mondanom róla.
Kishitű magyar lennék? Nem hiszem.
De sokak hitét magammal viszem
egyszer, ha megölnek, a pokolba.

Ingerrek

Van ez a szobám, megosztva. Néhány versem.
Persze papírszobrok, azaz origami.
Nyakamon lyuk, nehezen is, lélegezzem
együtt a jó emberekkel holtiglanig.
Valahol Európa közepén lakom
a szomszédom mellett. Tőle kicsit jobbra.
Jártamban-keltemben összehajtogatom
a lehulló szemetet, jó nagy halmokba.

Több, mint hatvan éve olvasok és írok
könyvtártól könyvtárig. Amíg be nem rúgok
szesz nélkül, koptassam én is a vén titkot
lábaimmal. Nem az igazat, a luftot.
Mindegy mi történik, cinizmusom hagyom
a szívemen, néha előveszem, nézem
rajt a foltokat. Van nála nagyobb bajom.
Ez nemcsak egy rongyos esztétika, érzem
a testemen végig. Lelkem talán nincs is.
Néha azért feltámad ott benn valami,
de rászólok: ne légy már annyira hisztis.
Ahogy visszamorrán, azt már nem hallani.
Hiszem, egy a fontos: a sírig szerelem.
És minden, ami ezzel egyre jobban fáj.
Hajtogatnám tovább még. De nem tehetem.
Kattog a mutatóm. Sánta, de gyorsan jár.

Ingyenvers

Nem élünk tréfás időket.
Jobb lenne semmikor, mint most.
Az ember lába kinőhet,
ha tud növeszteni izmot.

Kultúra helyett csak kult van.
Látod, elváltak ezek is.
Ura a szocializmusban
volt, kisnyugdíjból tengetik.

Ám a jég hátán is megél.
Hál' isten, nálunk néha fagy.
Édes hazám, a semminél
te sokkal több, te béna vagy.

Bátrak élnek. Meg szegények.
Nincs közöttük sok különbség.
Álszabadság fenekének
ott vannak nyelvi üdvöskék.

Teszek rá én is. Lapáttal.
Ez nem az. A régi, szenes.
Ezt a versemet tarháltam,
így elolvasni ingyenes.

Isteni kegyelem

Úgy nézem, itt törvény rázza a fát,
hogy aláhulljanak a levelek,
a szél pedig stadionokba zárt,
áporodott felcsúti lehelet,
amely nem fújja el a ködöt se,
hiszen az az uradalom köntöse.
Csak az a hattyú úszhat a tavon,
akit privatizált a hatalom
szép sárgásra, mert a hófehérek
igényt tartottak a tó felére
és jaj annak, aki vizét issza,
már sose vágyódik oda vissza,
lehet, hogy messzi britanniában
festeti magát halványlilára.
De a flaszter sem, hej, minő népség,
felszedik, hogy kockakőbe véssék,
minden föld a miénk és parasztok
a főminiszterek, ti le vagytok
csinálva, drága, kedves híveim.
Vasárnap még a nagybolt is beint.
Majd akkor érzed, mi a valódi,
ha öreg leszel, kicsit maródi

és a zsebed rongyos, szűkebb maradt.
Nem segít rajtad az üres malaszt.

itthon

látom a változást
ha hazajövök a kórházból
pár nap után megszépül
az arcod a boldogságtól
az utcák a terek
újra megszólalnak
éjjel halk zene szól
belőlük az ablakban
a padokra szerelmesek
és barátok ülnek
fojtogató magányt
bolondos játék kerülget
a kocsmákból részegek
esnek ki az útra
újra nem szégyenlik
ma megint berúgtak
és fogod a kezem
amikor már alszom
mert megfeledkezel
miattam magadról

Józanodás

Papucsban járó csendes magyar lettem,
már lefekvés előtt érkezem haza.
Színjőzanul. Egy részeg öregember,
kinek összetört a borospohara.

Fülemsz, mikor odébb tolok egy széket,
kutatok a polcon, vizet forralok.
Néha saját árnyékomtól is félek
meghallani a hangosabb mondatot.

Jó volna, ha úgy ülnénk egymás mellett
az asztalnál, mint kinek nincsen szava
ilyen nehéz és hosszú szerelemhez.
Mint elvesztettelek s megtalálalak.

Talán csak egy korty simogatás kéne,
miközben fejed vállamra hajthatod.
Elöttem hül ez a tűzforró csésze.
Párolognak belőle a hajnalok.

Józsí

Ma nem leszek, nem zavarok,
egyetlen szó nem hagyja el
ajkamat holnapig reggelig,
könnyen megígérem.

Ma nem leszek, magamra
zárom három lakattal a
lakás bejárati ajtaját,
a csengőt kikapcsolom.

Ma nem leszek, az utcákon
felöltözve nem hordok
szemüveget és ijedt pofát,
meztelenül alszom.

Ma nem leszek, szívésségből
a fiatalasszonyoknak nem segítek
vinni a nehéz cekkereket,
az öregeknek sem.

Ma nem leszek, a Józsival
a parkolóban nem nézegetjük
a ki és beszálló anyukákat,
a tolószékébe kapaszkodva.

Ma nem leszek, mert a Józsit
korán elvitték a nővéréékhez
cseresznyézni, engem meg
magamra hagytak.

jövő

füvet nyírnak a ház előtt
a zajtól kiszárad a szád
berreg és fényes
fény és berregés
jön a tikkasztó évszak

a szerelmed is megérzi
hogyma nincs hozzá kedved
belső romjaidon jársz
mint egy megunt bérleményben

te nem vágod le a megnőtt
gazit a szíved tájékán
legyen határozottan sűrű csend
mire ideér a tél

kaland

egyetemista voltál
megmutattad a melleidet
és énekeltél nekem

pedig egy egész életen át
velem lehettél volna

Kész vers

Az az idő nehéz,
amit nem élsz meg.
Szüntelenül ketyeg
benned a mutatója.
Csak te hallod,
éjszaka felerősödik,
nem tudsz aludni tőle.

Jár valaki a sötétben,
leül az asztalhoz
és írja a versed.
Segítenél neki, homloka
fehér, már semmilyen
nyelven nem ért. Ezért
marad ez a vers kész.

Kikukucs

Sétálok nehéz, úttalan utakon.
A körmöm is fáj jéghideg ujjamon.

Fölöttem az ég borús, ápolatlan.
Hogy ma még ő takar el, már szokatlan.

Lehet, hogy csak úgy, kettőt lép a lábam.
De nélkülem ő sem lehet magában.

Szememben úszkálnak színtelen halak.
Beszélnek, beszélnek, mégsem hallanak.

Álom, vagy emlék, nem tudom, ki vagyok.
Eszembe jut, lehetnék, mint a holt.

Szívemben zaj van, torkomban nagy a csend.
Egy beteg madár énekel odabent.

Ha énekelek, talán mégis élek.
Szemetelő eső alól kinézek.

Élek. S mennyi minden rosszat szerettem.
Szétnézek, mint az örült a ketrecben.

Kórházi ős

Szárnyas tréfaaként
siklik át szemem
fehér köpenybe bújt
karcsú vállakon,

ablakot nyit,
elmegy, visszatér,
kényes keblét is
megcsodálhatom,

olyan hideg, mint
régi búcsúmban
meglőtt művirág
az ujjaim között,

harmatágyon
csillanok talán
csak meg, mint kora
reggeli ködök.

köszöntő

megjöttem látom minden úgy maradt
mintha ismerős lenne a levegő illata
az utcán ugyanaz az álmos forgatag
a szoknyád alatt még élő a pillanat
itt csakis magamért lehetek beteg
csendben mert kuka néma vagyok
bár ettől még mohóbban szeretek
nem érted testem mitől fiatalodott
tudod a bolondok is többet bírnak
én meg gyerek lettem játszom újra
alig fordulok le rólad s újra hívlak
a múlt fájdalmait megbosszuljam
lehet hogy egy hét egy perc egy óra
de addig örülj nekem örülj hogy élek
a bennem alvó tumor úgyis megoldja
amitől veled együtt immár nem félek

Látogatás

Vagyok
valami időben.
Őzike vagy szarvas.
Várlak az ajtónak dőlve,
mert csak téged akarlak.

Az udvaron
fehér ruhás libák húznak át.
Megértelek, én sem
szeretem az épület hűgyszagát.
Ketten vagyok,
az egyik sír, másik szeret,
a szarvasok
őzeknek rágják bennem a füvet.
Itt csak megbolondulni lehet,
vigyél el innen. Örület!

légvers

köhög a reggel lég fojt
nehéz lég lege légszomj
egy pár a pára kevés
éle van neki de kés
ha a lég fojt sustorog
ahogy épp a must csorog
a lyukon késő ősszel
egy slukkot lehörgőztem
nem jó oldalt se hanyatt
forgasd meg a nyakadat
és görbén mond hogy jól van
mint aki be van sózva
vagy kit a kutya kerget
s ne írv több ilyen verset

Lélekforgó

A szélek.
Ahogy állandóan
a szélén jársz valaminek
és menekülsz
csúszva-mászva kifelé.
Ha erőd elfogy,
megértél a lehullásra,
a gravitáció gyümölcseként
középre zuhansz.
Eltűnsz egy szűk lyukon.

Hihetetlen, az egészet
onnan, középről kezdted,
az a gyermek, kit az eső
és a szél felnevelt.

libacsont

sárga pelyhes kis libák sétáltak
ki reggelente az udvarból
a kutya csorgó nyállal nézte a
finom társaságot
véletlenül
sem bántott volna egyet sem

de mikor vágásra éretten sorban
kés alá kerültek és a kondérból
a gőz libaillata
megcsapta az orrát
na akkor ott állt a küszöb előtt
és várta kiérdemelt jussát

Lóverseny

Egyedüli példány, akárhány éves.
Pokolra kell menni, neki van pokol.
Halálos beteg, de ez túl személyes
dolog, avagy véletlenül nagy pofon.
Miért kellett élni? Nincsen fogalma.
Néhány cigaretta, nőhiány, pia.
Ennyi idő is túl kevés volt arra,
ne kívánja folyton őket annyira.

Olyanná vált, mint isten lába között
az a mélyedés. A bűnös alma.
Izgalmában a kígyó feje fölött
még a magházba is beleharapna.
Ha kétszázhusz év lenne e semmihez,
az is kevés, nem hozható be többé
az elvesztegetett idő. Hendikep.
Észre sem vette, mikor lekörözték.

Magánszféra

Becsengetett egy idegen.
Közöltem vele, itt nem lakik senki,
hitetlenkedve nézett rám,
mondtam, talán meghaltak,
jöjjön be, nézzen körül.
A szobák, a konyha, minden helyiség,
tessék, na látja, a viszontlátásra.
Utána nézve megsajnáltam,
holt fehérré vált, a folyosón állva.

Magánürügy

Szerencsétlenebb lettem délután.
Míg a nyolcas busz eldübörgött
az ablak alatt, ahogy szokott,
a szomszéd megalapálta
az asztalt, vagy amit este eltört,
így kopogósabb lett a szegénység,
elszemerkélt az ünnepi gyalázat,
de lehet, valahol csak diót törtek
egy szomorúan karcsú kiflibe
és fogalmuk sincs, én ilyenkor
elszerelmeskedem magam, mint
egy ló az elébe rakott szénabálától.
Felszerszámozva, fuvar után,
nem sokkal a halála előtt.

Mágnes

Vissza a homályba, ha a fény káros
sugarat áraszt! Megöli az embert.
Irány mélyen a föld alá. A csábos
virág többsége édes mérget termel.
Lemerüléskor az alagutakba
még letűnik valami gyér pislogás,
a más iránti gyűlölet kutatva
elér, vele az emberi butaság,
ami kinyílt már és illatosabb,
gyönyörűbb, mint a halvány, szimpla élet.
Oly tehetetlenek vagyunk, csalóka
ösztöne vonzza az emberiséget.

Majd kiderül

Nem tudom, mennyit érdemes itt
csoszogni, írogatni, heverni.
Egy percet, egy órát, egy napot,
akár éveket. Vagy semennyit.
Rugóra jár minden. Szabálytalan
szabályosan, mint a csillagok.
Senkin nem látszik előre, mikor
esik ki és mikor dob hatot.
És nem mutatja pontosan, mennyi
idő van. A mi falióránk hamis.
Néha bennem kattog egész éjjel,
együtt gondolkodunk hajnalig.
Nem magamért. Hanem amit

miattad kell majd elveszítenem.
Pedig csak annyi lesz, hogy
velem is megtörténik hirtelen.

mécses

láttam, hogy a házak
csontjai összementek
az utcák, terek korhadt
padjait eltakarta a gaz
a sürgönyoszlopokra
hangszórót szereltek
ha újra kell, hadd
szóljon belőlük az igaz
a vasúti sorompó piros-
fehér vasrúdját ellopták
fel sem tűnt senkinek
hiszen ide a vonat se jár
nem engedélyeznek már
se építkezést se bontást
csak a temető van nyitva
a templom is bezárt
az isten levélben gyóntatja
a haldokló öregeket
nem kell megírni semmit
csak lenéz, az elég
akik pályázaton nyerték
meg itt a földeket
továbbadják bérbe
nem is jártak errefelé
a faluvégén, azon az
átkozott tsz-udvaron
harminc éve ég a villany
mint mécsesben a rolni
valamelyik portás
az édenforradalom
elől menekülve
elfelejtette lekapcsolni

meg kéne

meg kéne engem
jó nagy botokkal
verni

ahogy régimódi
felőtt a gyereket
leteremti

nézni rám
órák hosszat
gyilkos haraggal

ha már egyszer
férfi létemre
játszani akartam

ölbe venni
babusgatni
mint a kisbabát

csiklandozva
rám kenni a virág
jobbik illatát

meg kéne engem
verni jó nagy
botokkal

miként a nehéz
hant a fán odalent
megkoppan

Megkönnyebbülve

Feszülten mélyebben vagyok,
látom a fácánt, ahogy templomba megy,
a kutyát, aki a kocsmába. Semmi különbség
köztük, zsebükben slusszkulcs zörög,
táskájukban termoszt, forró kávé. Minek?
Tartalékkal vonulnak fel a többiek előtt,
akár a hörcsög a hatalmas pofájával.

Ez egy nőhörcsög, innen jár munkába,
akár maradhatnék is a lakásában,
csak éjjel lakik, nappal máshol van.
Rajta is lehetne gyalulni egy keveset,
de minek kínlódjon az ember!

Gondterhelten nyúlok a táskámba inkább,
kiveszem a termoszt,
leteszem mellém a padra és nézem a gőzt.
Kiengedem. Lágyul bennem a viasz.

Megtérés

A fal tövében kuporogtam,
mint akit az asszonyi ölelés
tejmelege utcára dobott.
Eljöttél értem,
megismertelek a tőlem
kapott sebeidről,
azt mondtad, az Úr és Te
megbocsátottátok bűneimet.
El is hittem,
de mikor a nevemen szólítottál,
nem mertem a szemedbe nézni.

Mint a halál

Ötven éve írok verset, azt sem tudván, mi az.
Gusztustalan, széllal bélelt, zsír és csont az ember,
hogy a másikat is annak vélem, nem nagy vigasz.
Költőnek látja magát a csipa a szememben.

Elbeszélgetek az asztalon lévő vázával.
Értelmesebb és megértőbb, mint némelyik mozgó
kis takonypóc itt körülöttem föl-lejártában.
Tökéletesen bólogat a lassan pislogó,

még nem ismeri a madarakkal szálló titkot
fenn a magasban, mivel bárhova visszatalál.
Tudom, most néhányan mérgesek vagytok és szidtok
engem. Ugyanolyan gyűlölt leszek, mint a halál:

egyszerűen természetes és megfejthetetlen.
Egy furcsa, förtelmekkel teli világban éltem.
Most lebomlik rólam minden, amit nem szerettem
soha magamon. Undorodtok tőlem. Megértem.

Mondanám

Elmondanám,
de látom, itt a többség
magával foglalatoskodik,
az énjével, a kettős énjével,
meg ki tudja hányjával.
Úgy gondolja,
nem tud vers nélkül élni.
Én vers nélkül írni nem tudok,
más dolgot még ahogy.
Remény a költő útján,

benne gödrök.
Mi van a gödrökben?
Mésztej? Víz?
Halak, békák, nádasok,
költöző madarak?
Ha mélyíted az üreget,
látom, kiérsz a túlsó partra,
ahol vérzik isten homloka,
valaki ráejtette a teásbögrét.
Ez óvodai baleset.
Nézem egy kislány kezét,
teljesen más,
mint az én eres kezem.
Gyurmázik és közben
olyasmit mesél magának
dallamosan,
mint a költők a verseikben.
Elmondanám, ha lehetne itt,
nekem ő tetszik.
Félek, a sötét csend bennem is
felfalja ezt az ártatlanságot.

Natúr kép

Ez az arcom. Csak a gond van.
Ott fészkel a kígyó
minden semmitmondó
hatalomban.
Azért nem rossz kép.
Kicsit öreg.
Barázdáiban
több a költészet,
mint itt húsz oldal szöveg.
De nicsak: nincsen árnyékom.
Ez van, mikor
átnéznek rajtam,
mikor az élet ilyen vékony.

Nem nagy durranás

Lám, még mindig itt vagyok, s más is
élvezettel iszik sört a hab alól,
lám, lecsúszik az arrogáns víz
forrón szemembe ritkuló hajamon,
minden nap egy halál és élet
közül kell megfürödvé választanom,
minden nap minden kis percének

úgy örül az ember, mint az a majom
annak a bizonyos szervének.
Bár már nem tudom úgy használni
őt sem, ahogy használtam fiatalon,
ha mégis, hát nagy durranás nincs,
hallgatom, ahogy az a másik dalol.

óhaj-sóhaj

világító verseket várok
melyektől kicsit odébb látok
de rám jellemző furcsa módon
egy alá sem írhatom: ódor

gyertyákat melyek nem füstölnek
ha összetesszük a kezünket
lángjaikat nem oltja el szél
mert az ember még kicsit remél

miket nem írnak hanem vésnek
ellenállnak hamis beszédnek
és mikor vége minden napnak
virágrímekkel betakarnak

Origami

Az ünnepnapokat berakta a zsákjába
és magával vitte egy sötét alak.
Keresem a csobbanást, a mosolyt,
de csak néhány szálla maradt.
Régen nálatok olyan csend volt,
azt hittem, vége a világnak,
itt meg, ha volt az éjjel numera,
ha nem, folyton kalapálnak.
Tárgyalás nélkül zártak olyan
ajtók mögé, melyek nem nyithatók.
Szeretnék felhőket nézni. Kiszívni
belőlük néhány nedves szót.
Fáradt kezeim közt reptetek
egy színes, hajtogatott galambot,
ismeretlennek küldök vele levelet,
ha elveszik, egy másikat hajtok,
ha visszajön, talán megtudom azt,
ami még élet, ami kint van
és nem érzem a magamba
zárt szabadságot életfogytiglan.

origami megint

minden úgy kezdődik, mint a kedd
laponként a hétfőt bontja szét
majd eltéved és szerdába megy
szabad vasárnap csak toldalék

a simítások elmaradnak
sarkot, éleket nem hordanak
mint lakott idő egy ablakban
már nélkülem is felbomlana

a szombattól sem különbözik
a naptár rácsain ténfereg
ígérem, jövő csütörtökig
hajtogatok neki pénteket

Pára

Elpárolog, s az utakon
már nem is látszódik semmi,
így kell ma az úri vagyont
láthatatlanul eltenni.
Zavartan állunk, mint a köd,
hazánkban rendületlenül,
vérünket az út szívja föl
és egyre halványabb szemünk,
most, vagy soha, kimondhatod,
de elfelejtet hirtelen,
s a középutat választod:
hagyod, hogy tovább így legyen.
Esik és egyre nedvesebb
az utca s néhány pár dolog,
sapkát húzol le szemedén,
a lé meg el-elpárolog.

Porhó

Ez itt igazából a tél, holnapután
műtenek ismét, ha másra gondoltál,
nem számít, pár hónap és itt a nyár,
jöhet még néhány boldog pillanat.
Az ablakon kívül most zord, fehér a táj,
de olvad már a jelen, vele a bánatod
is csillog, látod, mit bontott ki a Nap.
Körül nézel, mindent nem vihetsz
magaddal, valami gondod itt marad.
Szél fú. A legvidámabb porhó-hinta vagy.

Remek, remek

Megpenészedik a szó a szájban.
Ködni kéne egyet, már az se megy.
Felnő egy nemzedék ebbe a muszájba,
nézem őket, s mondom: remek, remek.

Ügyeskedők és megbukott szentek
ülnek a sötét limuzinokban,
zsákot húznak a lúzer-fejekre,
a törvény írja elő, ki hogy' van,

az utcán közöny táncikálgat
az ütemes beletörődésre,
ennek a korcs demokráciának
egyre pimaszabb a köldöksérve.

Így élek, mutatják gyanútlanul
a szilánkosra tört, sovány kezek.
Felnő egy nemzedék: hazudj, hazudj!
Nézem őket, s mondom: remek, remek.

Remény

Öleltelek, ettől tudtam meg, élek,
a többi nem lényeges, kifizetjük,
a fájdalom, a vér, a seb, csak részlet.
Szeretlek. Ez volt az utolsó szavam
hozzád, majd elvesztettem a beszédet.

Mély szakadékba hullottak a szavak
pattogva, mint az a sok galambtrágya
otthon az erkélyünk ablaka alatt.
Csak kisírt szemed kérdezte meg fénylőn:
ugye kedves, a szerelem, az maradt.

Nem tudom, akkor hogyan, s mit feleltem,
hisz nemrég kószolgatott meg a kaszás,
még mindig remegett tőle a lelkem.
De megértettél így is, elballagtunk
a fény felé, szinte egy szívvel ketten.

A végén mi lesz? Mikor arra várok,
tehetetlenségemben nevetnem kell:
hogyan leszek én így veled magányos.
Szerintem akkor is öllelek téged,
nem két reszkető karommal, de máshogy.

Rombolás

Az ember néha
megsajnálja az istent,
mint egy agyonbíralt pincért,
belekóstol a vizespoharába
szemtelen légyként,
de gyorsan kievickél
a szélére,
mielőtt az borra változik.
Mert látja ő a bogarat,
de megfélemedezik
és csodát tesz,
mitől olyan jól érezzük
magunkat,
mit hal a szatyorban.

Rózsa, rózsza

A rózsza nem azért szép,
hogy széppé tegye a kertet.
Nem ám! Inkább, hogy tovább éljen,
a legjobb helyen termesszed,
óvd, ápold, öntözzesd
és metszed vissza ősszel,
takarót tégy fázós fejére,
vágott sebeit bekötözzed.
Te vagy a rózsza prédája.
Szelíd vad az oroszlánnak,
ahogy kirabolnak, kisemmiznek
a várva várt szabadsággal.
Önként adtad oda magad
a tövises boldogságnak:
a kinyílt tér egyre jobban szorít.
Mert tévedtél. Nem a jóságra,
a haszonra szomjazik a profit.
A természet tavasszal kihajt,
bimbókat hoz, segítségért kiáltván,
de kiáltása vad és szilaj.
Soha ne feledkezz meg róla,
a szemet gyönyörködtető rózsza
erkölcsileg nem felemelő látvány.
De virág nélkül a világ valótlan.

Rugalmasan

Miért járok el naponta hazulról?
Nem tudom, de bizonyosan
elfelejteném az otthon melegét,
ha untalan nem érkeznék vissza.
Annál erősebb a konyha illata,
minél tovább maradok el.
És nehezebb is, hiszen cipelem
magamon az egész életemet,
a súly estére gyarapszik
pár dekával, de előfordul,
egy óra több kilót nyom.
Nem magyarázom, miért.
Most éppen megálltam
és figyelem a templomajtón
kijövőket. Mindenki van
valami, ami a rúgókat mozgatja.

Semmi

Megírni egy szempár történetét,
egy tekintetét, amint boldog,
ahogy fordul combjain a szoknya
surranón, lengő, habkönnyű
vágyakozásban. Összesúgnak
ott feljebb a rengő bimbók
egy titkos, selymes édenről
a láthatatlanság mezején.
Ha csak egy-egy vonallal
tudnám érzékelteni bennem
kicsit, talán maradandóvá
tehetném utolsó napjaim.
A tányér mellett kanál, villa,
kés. Utóbbi fenyegető, alig
merem megfogni,
száraz szemeim beborulnak
kicsorbult fényétől.
Szemben ül velem mindenem,
mélyen belélegzem.
Másokkal egyre szigorúbb
vagyok, nem értik mennyibe
kerül nekem egy korty étel
lenyelése, egy köhintés.
Ez egy más világ, s aki ide
belép... érted, ő értse is.
Persze, néha bárgyún fordulok

el, legyinteni még tudok,
adok a tetűknek vért,
a bogaraknak morzsát és cukrot.
De mielőtt jóllaknának,
gorombán elveszem előlük.

Minden lépés, minden nyitás
és csukás egy határ, gyarmat
azon a földön, ahol eddig
szabadon mozoghattam.
Irigylem, hogy majd bárki
feloszthatja magának
az enyéimet is nemsokára,

milyen néven, mennyire,
hogyan, teljesen mindegy,
hisz nem emlékszem rá.
Néha nagyon félek tőle,
nem hazudom, hogy bátor
vagyok, hős, meg ilyesmi.
Értékeim csak porszemek.

Olyan kegyetlen, amikor
kinézek és szép a reggel,
a gyerekek vidámak, a
forgalom szabályosan kereng
az iskola előtt, és a zsvaj
az a jövő, mi már nem
is nagyon érdekel. Nem lesz.
Nem tudom, kinek a törje
döfi át a világot,
hogyan engem is elérjen.

Aztán összehúzódom
belül a lelkemet, miben
nem hiszek, hogy van, ha volt is.
Próbálok nagyon undort keltő
lenni magammal, a pókokkal,
a macskákkal, hogy túléljem
még ezt a napot. Mosolygok.
Hogy min? Hát a semmin!

Szelek

Talán nem a vers jó.
Hanem ahogy olvasod.
Miként a táj elsuhan,
mi elől felhúzódsz az ablakot.

És nincsenek benned erek,
csak kapaszkodsz,
mint a talajba a gyökerek.
Közben a liget egyik ágáról
a lábaid lógatod.

És Newtonról sem hiszed el
az almát. Kitalálták,
miként hogy a szkinhedek
is szeretik a járdát.
De a járda nem, a panaszod.

Hát így lehetsz csak látlelet
a nagy karambolban,
ha ütközöl, mint mákszemek
egy nyüzsgő hangyabollyal.

A vers jó. Csak lélegezz!
És ne találj ki új mondatot.
Benned is az a szél szelez,
mi elől felhúzod az ablakot.

Szemponatok

Néha érzed, felejtetni kell, van,
amiben csak az elhülyülés segít.
Egyszer fent vagy, egyszer lent.
Veszélyesek a mélyrepüléseid.
Akár szándékosan át is élhetnéd
a beteges, fárasztó valóságot.
Kódolt program fut le génjeidben,
aztán ezt jól félremagyarázod.
De miért törnéd szét másokban
a rólad régen kialakult képet?
Sokan bebábozódnak ilyenkor,
várják, keljen ki bennük az új élet.
Nem hiszel benne. Ez csak pótszer,
mint álmatlan éjjeleken altató.
Bevallod gyávaságod, bevallod,
tovább nem vagy halogatható.

Szexparti

Itt paraszt vagyok, te ott futó.
Egy színen mozoghatsz,
én ráléphetek a másokra is.
Nem érdekel, ha győzünk,
arra már rég le vagyok ütve.

Az a parti tetszett,
amikor összeveszték
és felborították a táblát.
Egymáson feküdtünk.

Szia

Néha hosszú hetekig
nem köszönünk egymásnak.
Persze, azért tegeződünk.

Végül is bármin össze tudnánk
veszni, sőt, titokban
ezen többször túl is lehetsz.
Te vagy a főnök, ezért
a költő csak én lehetek.
Tőlem lassan már mindent
elfogadsz, de amikor egymás
verseit kezdjük olvasni,
egy kicsit eltávolodunk.

Múltkor zavarodban olyasmit
írtál, még nem halok meg.
Elhittem, és azóta érzem,
sokkal jobban vagyok,
a szív leállása után pedig még
lesz három másodpercem.

Néha szégyenlem,
hogy fizikálisan elmaradok
a gondolataimtól, árkon-
bokron túl jársz, fölényesen,
pedig látom, irányítanak,
mint egy netes játékot.
Velem ezt már,
ha megszakadnak is,
nem tehetik meg.

Mindig bánt a lelkiismeret,
illedelmesen köszöntem-e el.
Fogalmam sincs, hogyan
tudnám azt a három pillanatot
feléd is jól beosztani.

szituáció

itt mindenki fizetett
tömörülnek az ajtó előtt
lerohanhassák alkalom-
adtán a főorvos urat

halálos beteg ül a széken
előtte márkás cipellőben
idegesen fel-le jár az egyik
csak kicsit kellene
megnyújtania a lábát
hogy elgáncsolja

Telihold

Az én helyzetem egyáltalán nem fontos.
Még az sem, hogy magammal rendben legyek.
Jaj, vissza ne hangozzanak bolondos
hírességből telteklű, karcsú hegyek!
Épp ráérek. Látom az éji képből,
ahogy kicsi bolygómmal elfordulok.
Sehova nem vezet belőlem lépcső,
magas és mély mind ugyanaz a burok.
A függöny halványszürke mintázatán
araszol komótosan a telihold.
Bárcsak örökké őkelmét láthatnám!
De kisétál a szobából. Ennyi volt.

V É G E